PAMELA KENT

Dragoste la Istanbul

Traducerea și adaptarea în limba română de

FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Stând în apropierea ușii de sticlă, Gay se uita la oamenii care râdeau și discutau în sala arhiplină. Aceștia semănau cu membrii unui grup din înalta societate care putea fi întâlnit în orice loc din lume: Londra, Paris sau Monte Carlo. Și chiar dacă femeile păreau aici ceva mai exotice, modelul pieptănăturilor și al hainelor era copiat extrem de fidel după cele existente în capitalele europene.

Cât despre bijuterii, orice capitală occidentală ar fi dorit să le știe în siguranță în seifurile unei bănci bine păzite. Dar aceste femei grațioase cu ochii oblici și dinți albi ca laptele era clar că nu erau chinuite de asemenea griji. Ele străluceau pur și simplu sub povara diamantelor și a pietrelor prețioase. Cu toate că nu era vorba decât despre un cocteil ce avea loc în locuința lui Orhan Bey, intenția lor de a se depăși unele pe celelalte era evidentă.

Bărbații, cu ochii de culoare închisă, erau seducători… dacă puteau exista bărbați atrăgători cu o asemenea culoare a

ochilor. În sală mai erau și câțiva ofițeri tineri aflați în permisie, îmbrăcați în uniforme imaculate. Ei îmbălsămau aerul cu mireasma țigărilor lor turcești, acceptau toate aperitivele care li se ofereau și evaluau cu ochi de expert însușirile gleznelor fine și ale buzelor machiate cu mare artă ale femeilor, așa cum ar fi făcut orice bărbat din oricare capitală europeană.

Istanbulul nu era capitală, dar orașul se mândrea cu modernitatea lui.

Gay îl zări de departe pe Orhan Bey. Acesta tocmai părăsise un grup de doamne în vârstă și își croia drum spre câțiva domni cam de aceeași etate. Atunci când îl văzu că se așază într-un fotoliu cu o ceașcă de cafea turcească în mână, tânăra își spuse că venise momentul să se strecoare afară din sală. Seara, cam pe la ora aceea, începea întotdeauna să aibă o ușoară durere de cap. Afară ar putea să asculte cântecul privighetorilor ascunse în tufișuri. Aerul era curat și parfumat și spera ca murmurul produs de valurile Mării Marmara s-o încânte și s-o relaxeze.

Gay nu știa exact ce se găsea de partea cealaltă și fusese uluită să afle că era vorba despre uriașul continent asiatic. Pentru ea, acea evaluare însemna întoarcerea într-o lume normală, pe care o cunoscuse înainte de a veni aici. O lume în care femeile, tinere sau bătrâne, luptau pentru existență și nu erau învăluite într-un lux orbitor de dimineață până seara. Femei care luau metroul sau autobuzul în fiecare zi la ora cinci și jumătate după-amiază și se întorceau acasă să-și pregătească masa de seară în micile lor garsoniere.

Și ea trăise odinioară într-o asemenea locuință, dar acum nu-și mai amintea nici cum arăta și nici unde era situată. Știa numai că avea cheia casei și că fereastra acesteia avea vedere spre un parc – era vorba oare despre Hyde Park? -, și că pe strada ei treceau permanent niște autobuze roșii. Dar atunci când încerca să-și amintească și alte detalii, de exemplu ce mobilă avea sau numărul de pe ușa de la intrare, totul se încețoșa, începea s-o doară capul și i se făcea frică.

– N-are rost să te frământi atâta, îi spunea mereu Orhan Bey cu vocea lui blândă și înțelegătoare. E inutil să forțezi lucrurile. Cu timpul ceața se va risipi, dar trebuie să ai multă răbdare.

Răbdare! Când zilele și săptămânile treceau una după alta și ea se simțea parcă prinsă într-o capcană! O, da, trăia într-o colivie de mătase și aur, e adevărat, dar era oricum o capcană.

În seara aceea îl revăzu pe Charles Villiers, care-i fusese prezentat săptămâna trecută. Acesta se furișase discret pe ușa de sticlă lângă care se ascunsese tânăra. Trebuia neapărat să-l găsească. Dacă va fi necesar, îl va căuta, pentru că era compatriotul ei și era sigură că, dacă ar face apel la el, acesta ar ajuta-o. Gay nu era foarte convinsă că el ar putea s-o facă, dar spera măcar s-o asculte. Și nu voia să discute cu el în prezența lui Orhan Bey care ar fi intervenit în discuție și ar fi spus cu vocea lui blândă că Gay era cam obosită… și că încă nu se restabilise complet.

Se hotărî să deschidă ușa. Charles Villiers ar fi obligat s-o asculte. Peste câteva clipe păși pe gazonul verde și des din grădină. În picioare purta niște sandale ușoare și poalele

rochiei din satin negru, adusă chiar în după-amiaza aceea de către un croitor celebru, se ridicară de jur-împrejurul ei umflate de briza nocturnă. Razele lunii suspendate pe cerul violet al Istanbulului îi dădeau părului ei des un aspect de nor argintiu.

Gay privi spre formele întunecate ale vechilor grajduri transformate acum în garaje. Un șir de mașini luxoase străluceau sub clarul de lună. Mai zări și o umbră care se mișca prin fața clădirilor. Charles Villiers nu era prea înalt de statură, însă gesturile lui aveau o ciudată grație felină, care făcea să fie recunoscut cu ușurință. Gay își dădu imediat seama că era el. Capătul incandescent al unei țigări se aprinse, apoi se stinse, ca și cum ar fi fost strivită cu piciorul de asfalt. Umbra începu să se deplaseze de-a latul peluzei.

În spatele grajdurilor, minaretele zvelte ale Moscheei Albastre se profilau pe cer. Fiecare din numeroasele ei cupole era lucrată cu o finețe desăvârșită. Întunericul nopții punea și mai mult în valoare acea capodoperă a artei orientale. Era o noapte cum nu mai văzuse Gay la Londra și care, cu toată încordarea care o stăpânea, reușea totuși s-o mai liniștească.

Auzi zgomotul unor pași hotărâți ce călcau pe gazon, apoi o voce bărbătească îi spuse:

– Cauți pe cineva, domnișoară Maitland?

De data asta avusese noroc. Gay îi răspunse imediat:

– O, da! Pe tine te căutam.

Charles Villiers nu păru foarte mirat. O prinse de braț pe tânără și o conduse departe de ferestrele luminate ale clădirii.

– În cazul ăsta, ar fi mai bine să nu rămânem într-un loc unde ne poate vedea toată lumea. Paznicul tău și invitații lui ar putea să tragă concluzii greșite dacă nu suntem atenți.

– Vreau să vorbesc cu tine, te rog.

– De acord, îi spuse el pe un ton liniștitor, ca și cum cererea ei i s-ar fi părut cât se poate de firească. Singura problemă este că trebuie să găsim un loc mai ferit. Am putea să stăm pe bancheta din spate a mașinii mele, dar și acolo riscăm să creăm o impresie greșită celor care ne-ar vedea. Știi cumva un loc mai potrivit?

– Nu, nu, în mașina ta e foarte bine…

Tânăra îl prinse de braț și-l conduse de-a lungul peluzei.

– Nu vreau să mai pierdem timpul. Invitații vor pleca în curând. Unde ți-e mașina? E vreuna din cele parcate aici?

Ea arătă spre mașinile aliniate pe aleea care ducea spre grajduri.

– Nu, am lăsat-o ceva mai departe, imediat după curbă.

Probabil că ieșise din sală ca să verifice dacă totul era în ordine, își spuse ea în timp ce se îndreptau spre locul de parcare. Cu toate că era destul de întuneric, se vedea de departe că este vorba despre o limuzină extrem de luxoasă, asemănătoare aceleia cu care se obișnuise și ea să circule de vreo șase luni încoace.

– Urcă-te în mașină, o invită el.

Ea se așeză pe bancheta din spate.

– Ți-e frig?

El se încruntă când puse această întrebare, întrucât în Bosfor nopțile erau rareori răcoroase, iar în seara aceea era foarte cald.

Gay clătină din cap.

– Nu, cred… cred că sunt puțin nervoasă, recunoscu ea.

– Nu ți-e cumva teamă? o întrebă el pe un ton aspru.

– O, nu! Nu cred că e vorba despre asta.

O cută adâncă apăru pe fruntea interlocutorului ei, însă ea n-o văzu.

– Nu vrei o țigară? îi propuse el.

Scoase din buzunar o tabacheră din platină și o întinse spre ea. Obiectul luci sub razele de lună și pentru o clipă ea reuși să-i vadă fața fină și oacheșă ce aducea vag cu capul unei păsări de pradă. Ochii lui cenușii erau ațintiți asupra ei.

– În general nu fumez, spuse ea.

– Totuși, acum ar cam trebui s-o faci. Ești foarte agitată în seara asta, domnișoară Maitland…

– Dar eu nu sunt domnișoara Maitland, îl opri ea repede. Tocmai asta vroiam să-ți spun, domnule Villiers. Nu sunt Cecile Maitland ci Gay Nicholson!

– Domnișoara Nicholson!

– Da, desigur!...

Așeză cu o mână tremurândă țigara pe care i-o oferise el în scrumieră și-l prinse de braț. Apoi ridică spre el ochii ei albaștri imploratori.

– … Aici nimeni nu mă crede și din cauza asta a trebuit să te abordez pe tine. Tu ești englez, ești primul compatriot pe

care l-am întâlnit aici și din cauza asta sunt sigură c-o să mă înțelegi. De ce-aș pretinde că mă numesc Gay Nicholson, dacă aș fi în realitate Cecile Maitland? Mă înțelegi, nu-i așa?

– De ce te-aș înțelege?

– Ei bine… bănuiesc că datorită faptului că venim din aceeași țară.

– Văd că dai o mare importanță acestui amănunt. Dar sunt sigur că, de fapt vrei să spui că noi vedem lucrurile cam în același mod. Avem o gândire logică. Și oameni precum Orhan Bey pot fi la fel ca noi, dar în alt fel.

– Chiar așa! Am impresia că mă izbesc de un zid de cărămidă. Orhan Bey a fost extrem de amabil cu mine, dar mi-e teamă că este vorba despre o greșeală. O greșeală cumplită! Și nici măcar nu pot s-o dovedesc. De aceea îți cer să mă ajuți.

– Să te ajut eu? Un prieten al lui Orhan Bey?

– Ești cumva unul din prietenii lui apropiați?

Tânăra îl privi drept în ochi, așteptându-i răspunsul cu nerăbdare.

– Înainte să mă pronunț, zise Charles Villiers uitându-se la țigara pe care o fuma, accepți să-mi răspunzi la o întrebare?

– Da, bineînțeles, îi răspunse Gay încrucișându-și pe ascuns degetele.

– Ce mai știi despre mine, în afară de faptul că mă numesc Charles Villiers și că sunt englez?

Gay adoptă un aer mirat.

– Nimic… absolut nimic!

– Nici măcar de cât timp îl cunosc pe Orhan Bey și cu ce mă ocup ca să-mi câștig existența?

– Vrei să spui… că tu muncești ca să-ți câștigi existența?

– Majoritatea oamenilor o fac. Chiar și Orhan Bey, care este milionar, are un birou unde își petrece câteva ore pe zi. Și crede-mă că muncește din greu în acele ore…

El o privea cu un aer ciudat, își spuse ea. Se uita în ochii ei atât de fix, încât s-ar fi simțit stânjenită, dacă n-ar fi fost atât de agitată.

– Deci, nu știi nici măcar că sunt arheolog și că lucrez aici de câțiva ani buni? Tot mai crezi că poți avea mai multă încredere în mine decât în Orhan Bey, care te-a tratat atât de frumos până acum?

– Desigur… desigur! spuse ea.

– Bine. Dacă nu te-ai afla într-o situație atât de critică, cred că m-aș putea simți măgulit! Și acum, spune-mi toată povestea.

– Ce-ai aflat până acum despre mine? șopti ea cu un glas înăbușit.

El dădu din umeri.

– Știu ceea ce Orhan Bey a povestit tuturor prietenilor lui, și anume că ești fiica soției lui englezoaice, recent decedate și că ai venit din Anglia să locuiești în casa lui. Nu știu ce făceai înainte de plecare, dar presupun că erai încă studentă.

Charles Villiers o privi îndelung pe Gay. În apropierea lor, Marea Marmara clipocea ușor. În casă, cineva dăduse drumul la un radio și vocea melodioasă a unui cântăreț ajungea până la ei.

– … Pari a fi foarte tânără, de aceea am făcut această supoziție.

– Am douăzeci și patru de ani și am terminat liceul de șapte ani.

– După câte se pare, Cecile Maitland era studentă la o facultate privată. Probabil că Orhan Bey îi finanța studiile. Dar nu cred c-a văzut-o vreodată, nu-i așa?

– Nu. O, ce rău îmi pare!

Gay își acoperi ochii cu palmele, cu un aer îndurerat.

– Să continuu, sau vrei să spui tu ceva? o întrebă el pe un ton mai blând.

– Continuă, te rog, șopti ea.

El luă o pătură din păr de cămilă și i-o așeză pe umeri.

– Nu-mi place să te văd tremurând, chiar dacă o faci numai din cauza nervilor…! Așa deci. Avionul tău a avut un accident deasupra Mării Egee, în apropiere de coastă și tu ai fost unica supraviețuitoare. Îmi pare rău că vorbesc despre toate astea, dar consider că e foarte important. Erai înscrisă pe lista pasagerilor cu numele Cecile Maitland. Nu exista nici o Gay Nicholson. Și, în plus, semnalmentele tale corespund perfect acelora ale domnișoarei Maitland. Mama ta, adică a doua soție a lui Orhan Bey, te-a descris foarte des, pentru că era foarte mândră de tine. Și cu toate astea, în mod curios, ea n-a trimis niciodată vreo fotografie de-a ei… Dar cum îți explici că ai același păr auriu, aceiași ochi albaștri și același trup de manechin ca și ea? Stau și mă întreb… Da, chiar mă întreb cum e posibil așa ceva…

Gay îl privi cu un aer îndurerat.

– Oare crezi și tu, ca și ceilalți medici, infirmiere, ca Orhan Bey însuși, că din cauza traumatismului sufăr un fel de amnezie care la un moment dat va dispărea? Din punct de

vedere fizic m-am refăcut complet și mă simt foarte bine, doar că nu știu mare lucru despre persoana mea. Dar îți jur că măcar știu cine sunt! adăugă ea cu însuflețire. Deocamdată îmi scapă câteva detalii, dar până la urmă sunt convinsă că-mi voi aminti totul și le voi putea demonstra că s-au înșelat cu toții.

– Serios?

Tonul lui sceptic reuși s-o enerveze la culme pe tânără. Ochii ei albaștri exprimau o tulburare profundă.

– Da! Știu deja că sunt Gay Nicholson și știu că am trăit la Londra. Și chiar dacă o să-mi spui că și Cecile Maitland locuia tot la Londra, asta n-ar schimba cu nimic situația, întrucât sunt convinsă că nu trăia în cartierul în care stăteam eu! Eu munceam ca să-mi câștig existența… cred… cred că eram dactilografă.

– Multe fete folosesc mașinile de scris, obiectă el cu blândețe. Le sunt necesare la dactilografierea cursurilor.

Ea îl privi cu un aer trist și încărcat de reproșuri.

– Dar eu o făceam pentru că eram obligată… pentru că trebuia să-mi plătesc chiria, mâncarea și să-mi cumpăr haine.

– Deci nu aveai părinți?

– Nu cred… Nu, sunt aproape sigură că nu aveam, întrucât locuiam singură într-o cămăruță, de unde auzeam noaptea sirenele vapoarelor.

– În Chelsea?

– E posibil, nu-i așa?

Dar ea-și dădu deodată seama că el era ironic și se depărtă de el ca și cum ar fi pălmuit-o.

– … Dar te asigur că trăiam acolo! Îmi pregăteam singură de mâncare… Pe culoarul imobilului exista un telefon cu fire! Și… în seara plecării am cinat cu cineva care mi-a spus c-o să ne revedem la Istanbul. Da! Acum îmi amintesc! Era un bărbat… Sunt sigură că era vorba de un bărbat…

– Într-adevăr, de-obicei cam așa se întâmplă, îi spuse el pe un ton mai aspru.

– Nu, nu! Nu m-ai înțeles! Nu-mi era prieten, nici măcar nu cred că era vorba despre cineva la care să fi ținut cât de puțin! De fapt…

– De fapt?

Gay își apăsă fruntea cu degetele și-l privea cu un aer disperat și îndurerat, de parcă l-ar fi rugat să-i vină în ajutor.

– Nu… nu-mi mai aduc aminte! gemu ea.

Charles Villiers o strânse ușor la pieptul lui.

– Ascultă, copila mea. Dacă bărbatul acela cu care ai cinat ar fi trebuit să se întâlnească aici cu tine, cum se face că nu te-a căutat? De ce Ambasada britanică nu știe nimic despre tine? De ce nimeni nu s-a interesat de vreo englezoaică fermecătoare cu ochii albaștri și părul blond, cu numele Gay Nicholson? Dacă ai reflecta cu mai mult calm la toate astea, nu crezi c-ai ajunge la concluzia că de fapt această persoană nu există?

– Da… Da, fără nici o îndoială, așa este. Pare o situație cam ieșită din comun, nu-i așa?

În grădină se auzi zgomot de voci.

– Ascultă. Eu nu refuz să te cred, dar acum nu mai avem timp să discutăm despre problema asta. Nu vrei să ne întâlnim mâine undeva? Ai voie să ieși singură din casă?

– Da, pot să vin cu mașina.

– Atunci ne întâlnim la hotelul Commodore. Eu un hotel nou deschis de niște americani. Acolo nimeni nu va fi șocat să vadă o fată venind singură la o întâlnire. Să zicem la ora unu, e bine așa?

Tânăra aprobă din cap, ca un copil căruia i se dădeau niște indicații.

– Da, e bine.

– Totuși, mai vreau să știu un lucru. De ce ții atât de mult să-ți dovedești adevărata identitate? În definitiv, trăiești într-un lux orbitor, Orhan Bey îți este devotat total și nu-ți lipsește nimic. De ce simți atunci nevoia asta imperioasă?

– Pentru că nu mai suport să trăiesc ca o pasăre într-o colivie aurită. Vreau să fiu liberă! Liberă să-mi trăiesc propria viață! Și pentru că…

– Și pentru că…?

– Mama Ceciliei a acceptat să-și mărite fiica așa cum dorește Orhan Bey și au găsit deja un tânăr care trebuie să sosească foarte curând… De fapt în weekendul ăsta.

– Am înțeles. Acum întoarce-te în casă și încearcă să fii cât mai discretă. Ne vedem mâine.

Capitolul 2

Atunci când o văzu a doua zi, pe lumină, Charles fu mirat, căci Gay semăna cu oricare fată care mergea la o întâlnire.

Purta o rochie din mătase albastră, ce părea să fie foarte scumpă și se asorta perfect cu ochii ei. Genele-i dese erau aurii la vârfuri și ușor curbate. Cât despre părul ei, de culoarea grâului copt, putea să jure că nu văzuse altul mai frumos.

Stând în capul scărilor hotelului, Charles o privea atent în timp ce ea cobora din mașină și se îndrepta spre el. Avea un mers grațios, ca de manechin, își spuse el în gând. Cedând unui impuls de moment, alergă s-o întâmpine la baza scărilor. Ea-i mulțumi aruncându-i o privire recunoscătoare, lucru care pe el îl emoționă într-un mod destul de ciudat.

– Vroiam să-ți propun să bem ceva pe terasă înainte de masă, îi spuse el. Ce ți-ar plăcea?

– Un pahar de vin alb, dacă nu te superi.

– Nu mă supăr deloc.

Îi aruncă o privire amuzată.

– … Ia mai degrabă un suc de grepfrut.

– O, chiar se poate? Mi-ar plăcea mai mult, într-adevăr.

Zâmbetul lui Charles Villiers crescu în intensitate.

– Probabil că te simți foarte derutată în mediul în care trăiești acum! Va trebui să-ți însușești tot felul de obiceiuri costisitoare! Asta nu dovedește decât că, dacă plantezi o floare rară într-un mediu arid, aceasta va muri, și viceversa!

– Cred că aș muri dacă aș fi nevoită să duc o astfel de viață la nesfârșit. Asta dovedește că nu sunt o floare rară, nu-i așa?

– Și totuși, semeni foarte mult cu o floare

– Se poate, dar probabil cu una oarecare… Simt până în adâncul ființei mele că sunt un om cât se poate de obișnuit.

Charles Villiers îi zâmbi. Avea un surâs foarte seducător. De fapt, își spuse ea în gând, privindu-l printre genele-i dese, era foarte atrăgător… Chiar periculos de atrăgător, ar putea să spună. Dar atunci, de ce cu ocazia întâlnirilor lor anterioare, nu băgase de seamă acest lucru? Și de ce atunci când se agățase fără jenă de brațul lui, nu văzuse în el decât un mijloc prin care să poată evada din colivie?

I se făcu deodată rușine de lipsa ei de reținere din noaptea precedentă.

– E-n regulă, domnișoară Gay Nicholson. Să admitem deci că n-ai nimic dintr-o orhidee și să ne propunem ca orice conversație serioasă să fie interzisă înainte de masă. De acord?

Tânăra încuviință cu un gest din cap și roși ușor.

– Ești foarte amabil că n-ai insistat la masă.

– N-ai pentru ce. Îmi place să mănânc în compania fetelor frumoase.

Fără să-și dea seama din ce motiv, ea roși și mai puternic.

Hotelul era construit în vârful unui deal și, de pe terasă, se putea admira priveliștea minunată a grădinilor cu palmieri care coborau în pantă ușoară până la Bosfor. Strâmtoarea care desparte două continente și unește două dintre cele mai frumoase mări din lume, răcorește aerul orașului în orele cele mai toride ale verii. În ziua aceea, soarele dogorea puternic și umbrela în dungi de deasupra capetelor lor reușea să-i apere într-o foarte mică măsură. Numai panorama Bosforului argintiu și sclipitor avea o senzație de răcoare. La poalele dealului, apa mării era atât de albastră, încât le lua ochii. Și, privit de departe, orașul era presărat cu minarete și cupole, mărturii ale splendorii epocii bizantine.

– Ce oraș ciudat e Istanbulul, spuse Charles Villiers pe un ton visător. Vechiul și noul nu se mulțumesc să coexiste în mod pașnic, ci par a se strădui să nu se lase invadați unul de către celălalt. Vechiul e hotărât să nu piară, iar noul este extrem de modern. În magazine se poate cumpăra orice, de la mașini de spălat și până la îmbrăcăminte croită după ultimul jurnal de modă…

Gay clătină din cap.

– Poate că o să te miri, îi mărturisi, dar, cu toate că mă aflu aici de câteva luni, nu prea știu mare lucru despre oraș. Am vizitat Marele Bazar, evident, e minunat să găsești blănuri, mătăsuri, bijuterii, parfumuri și tot felul de lucruri extraordinare sub același acoperiș! Am mai fost și pe la câțiva prieteni ai lui Orhan Bey. Din tot ce-aș vrea cu adevărat, adică să vizitez vechile cartiere, să studiez arhitectura, să mă întâlnesc cu oameni… nu mi se dă voie să fac.

– Deci azi s-a făcut o excepție?

– Nu tocmai. Am spus că am o întâlnire cu cineva.

– Și n-ai fost întrebată dacă este vorba despre un bărbat sau despre o femeie?

Tânăra se înroși.

– Am mințit. Am spus că mă întâlnesc cu o femeie.

– Hmm! făcu el cu un zâmbet amuzat pe buze. Dar sunt convins că-ți pare rău c-ai mințit, nu-i așa? Nu faci parte din categoria femeilor cărora le plac intrigile… Bun. Și acum să mergem la masă, de acord?

La început, Charles crezu că Gay nu va reuși să mănânce nimic, atât de încordată părea. Dar încet, încet atmosfera plăcută din restaurant și decorul occidental al acestuia îi domoliră nervozitatea.

Discutară despre arheologie. Tânăra înțelese că aceasta reprezenta singura rațiune de a trăi a însoțitorului ei. În timp ce vorbea despre orașele părăsite și ruinele îngropate în nisip, ochii lui cenușii se luminau ca și cum în ei se aprindea brusc o flacără. O flacără care-i izgonea tot cinismul din priviri.

Gay simți că Charles nu era cu adevărat fericit decât atunci când se găsea „pe teren“, după cum spunea el. Vorbea despre munca lui cu atâta patimă, încât și-l putu imagina cu ușurință într-un deșert încins de arșiță, în mijlocul unei tabere rudimentare, dând ordine unei caravane de cămile să pornească din nou la drum. Seara, așezat în fața cortului, sub clarul de lună, probabil fără inventarul descoperirilor din ziua aceea: figurine, pietre cioplite, cioburi de oale și chiar oase de

oameni. Părea atât de absorbit de vorbele lui, încât devenise aproape jenant. Cum putea să trăiască într-o asemenea solitudine, departe de-ai săi?

Charles Villiers fusese la Petra, în Iordania și în Mexic, la așezările civilizației aztece. Abia se întorsese din Siria și deja își făcuse planuri noi. Dar atunci când Gay se interesă care erau acestea, el refuză să-i răspundă și chipul i se întunecă. Ce om misterios! Oare ce voia el de la viață? Probabil că cea mai scumpă dorință a lui era doar aceea de a continua să scormonească prin istorie, ca să caute relicve ale trecutului.

Dar după părerea lui aceste relicve erau încă vii. Femeile?... Era genul de bărbat care era de-a dreptul fascinat de ele. Și cu toate astea nu era căsătorit, era convinsă de asta. Să fi fost măcar logodit?

– Nu ai uneori impresia că duci o viață prea solitară? îl întrebă Gay.

Prânzul se apropia de sfârșit. Curând urmau să vorbească despre problema care o preocupa pe tânără.

– Solitară? repetă el pe un ton aproape ironic. Ai vrea să știi dacă mi-ar plăcea să mă așez la casa mea și să-mi întemeiez o familie? Dacă doresc să mă căsătoresc? Nu, fetițo, cu siguranță nu! Femeile și arheologia nu fac casă bună împreună… Sau să zicem… nevestele și arheologia, adăugă el zâmbind. Dar te rog să nu mă înțelegi greșit. E adevărat că nici nu-mi trece prin cap să mă însor, dar sunt și eu totuși o ființă umană. Uneori femeile mi se par extrem de seducătoare!

Gay simți că se înroșește și i se făcu rușine din cauza asta. Roșeața din obrajii ei parcă demonstra că fusese scandalizată, tulburată, poate chiar ușor dezamăgită de ceea ce auzise.

Așadar, el nu se va căsători niciodată… Rigiditatea buzelor și linia aspră a bărbiei lui demonstrau că era vorba despre o hotărâre irevocabilă. Dar era păcat. Și era și mai regretabil faptul că le considera pe femei niște simple partenere de distracție la care putea să apeleze din când în când.

Își băură cafeaua în salon, întrucât afară se făcuse răcoare și aici lumina nu era atât de puternică. Domnul Villiers aștepta ca Gay să soarbă câteva înghițituri de cafea.

– Ei bine, îi spuse el în cele din urmă, acum vrei să vorbim despre tine?

Ea își așeză cu atenție ceașca pe masă, căci degetele îi începură să tremure.

– Măcar crezi că ți-am spus adevărul aseară?

– Cred că tu ești convinsă că mi-ai spus adevărul.

– Dar nu e de ajuns! exclamă tânăra. O, te rog! Eu sunt Gay Nicholson Trebuie să mă crezi!

El îi evită privirea.

– În dimineața asta am stat de vorbă cu doctorul care s-a ocupat de tine. E unul din prietenii mei, așa că sunt sigur că nu m-ar minți niciodată. El e convins că ești fiica lui Orhan Bey. Mi-a spus că în accident ai fost rănită la cap și asta explică himerele tale actuale. Mai devreme sau mai târziu te vei convinge și tu că ești Cecile Maitland.

– Niciodată, îi răspunse ea cu calm.

De data asta, el ridică ochii spre ea și o privi drept în față.

– Am sunat și la compania aeriană și la consulatul britanic. N-au auzit niciodată despre vreo anumită Gay Nicholson.

El observă că lui Gay începuse să-i tremure bărbia. Ea-și căută o batistă în geantă.

– Și tu crezi asta?

– Nu, nu… Nu știu ce să mai cred. Dar aș vrea să te forțezi să pătrunzi cât mai adânc în amintirile tale. Bărbatul acela cu care ai cinat în Anglia… N-ai putea cumva, făcând un efort mai intens să-i descrii portretul.

– Nu, spuse ea clătinând din cap, nu pot.

– Nu știi nici măcar dacă era vorba despre vreun prieten sau despre o cunoștință mai veche? Un coleg de serviciu, de exemplu.

– Știu că nu-mi era prieten.

– Ești sigură?

– Da… da.

– Domnișoară Maitland, îi spuse el deodată, nu cumva vrei să mă amesteci într-o afacere cam necurată? N-ai fost implicată în cine știe ce tărășenie care te-ar fi putut sili s-o ștergi englezește? Și acum, ca să fii mai sigură, încerci să-ți schimbi identitatea ca să nu poți fi depistată?

Gay era atât de uluită, încât nu reuși decât să-l privească fix în ochi. Apoi, spre mirarea însoțitorului ei, buza inferioară începu să-i tremure și fu nevoită să și-o muște ca să-i oprească acea reacție neașteptată.

– Nu știu ce înțelegi tu prin „tărășenie“, dar cuvântul mi se pare abject… Mai ales că vrei să mă convingi c-aș vrea să scap de consecințele faptelor mele. Poate că nu știu cine sunt, sau mai exact știu, dar nu reușesc să-i conving și pe ceilalți, însă nu sunt implicată în nici o „tărășenie“

El se aplecă spre ea și-i mângâie mâna cu afecțiune.

– Îmi pare rău… Numai că trebuia să mă asigur… N-ar fi trebuit s-o fac, dar ești atât de drăguță, dacă-mi îngădui să spun așa… Și fetele drăguțe au parte adesea de oameni pisălogi.

– Nu cred să mai fi fost tratată vreodată în felul ăsta.

– Atunci înseamnă c-ai trăit între niște oameni orbi!

De masa lor se apropie un chelner și arheologul mai comandă încă două cafele.

– Apropo de căsătorie, continuă el. Îl cunoști pe tânărul ce ți-a fost destinat drept soț?

– Nu, dar este nepotul lui Orhan Bey. Se numește Karin, este student la Londra și trebuie să sosească la sfârșitul săptămânii acesteia.

– Și nu ești deloc curioasă să-l întâlnești?

– Nu, din moment ce știu motivul venirii lui, și anume acela de a-și forma o părere despre mine!

– Dar este absurd! Sunt convins că muncește din greu ca să-și ia examenele și-și ia acum o vacanță bine meritată. De altfel, eu i-am văzut pe vreo doi nepoți ai lui Orhan și mi s-au părut absolut fermecători. Să nu-ți dorești oare un soț turc, bogat și seducător?...

Tânăra se mulțumi doar să clatine din cap în tăcere.

– … Oricum, cred că nici tu nu știi ce vrei. Ți se propune o viață minunată și tu vrei cu orice preț să te întorci la sărăcie și o existență anonimă. Gândește-te bine, fetițo! Și dacă până la urmă vei fi la fel de hotărâtă ca acum, îți voi dezvălui planul pe care l-am urzit pentru tine. După aceea, dacă ești cuminte, te voi duce acasă pe străduțele acelea înguste despre care mi-ai vorbit… doar dacă nu ți-e teamă c-o să ai probleme la întoarcere.

– Nu mi-e teamă de ce-o să urmeze, îi spuse ea cu calm. Și dacă m-am adresat ție, am făcut-o pentru că sunt convinsă că te temi mai puțin ca mine de consecințe. De altfel, cred că pe tine nu te înspăimântă nimic, nu-i așa?

– Greșești, există două sau trei lucruri care, într-adevăr, mă înspăimântă… Dar nu sunt niște treburi împotriva cărora se poate lupta cu mâinile, nici măcar cu spada sau cu pistolul! Și acum, ascultă-mă cu atenție…

Capitolul 3

În seara aceea, Valerie Lansdowne, cunoscută în lumea întreagă drept o exploratoare iscusită și-o scriitoare talentată, se întoarse în apartamentul ei situat într-un cartier vechi al Istanbulului, întrebându-se de ce se simțea atât de nervoasă. Fără îndoială, își spuse ea în gând, starea ei se datora faptului că în ultima vreme dusese o viață prea liniștită. Și, în plus, era foarte supărată pe Charles Villiers. Atât de supărată, încât nu știa ce să facă.

Trecu cu mașina pe sub bolta bizantină și parcă în curtea palatului care fusese transformat în hotel. Ea locuia într-unul dintre apartamente. Mustafa, servitorul ei, îi deschise ușa și Valerie fu ușurată să constate că nu era nici o carte de vizită pe șemineu. Se săturase de musafiri… se săturase de toată lumea!

– După câte se pare a fost o după-amiază liniștită, Mustafa, spuse ea aruncându-și mănușile și geanta pe o măsuță.

– A sunat domnul Villiers, doamnă. De două ori.

La gândul că ratase telefonul lui, tânăra începu să bată nervos din picior.

– Sună-l imediat și dă-mi-l la telefon!

– Am înțeles, doamnă.

În timp ce el forma numărul, ea măsura agitată încăperea în lung și-n lat. Era o femeie extrem de subțire. Se aflase față-n față cu tigri și lei. Traversase un deșert însoțită numai de niște hamali indigeni. Toate aceste aventuri lăsaseră urme adânci asupra siluetei ei fragile. Gesturile ei aduceau cu cele ale unei feline și ochii negri știau să se lumineze sau să arunce fulgere pe sub pleoapele grele în anumite situații. În momentul acela i se citea o agitație extremă, dar și un anumit sentiment de frustare. Totuși, atunci când se întoarse ca să se privească într-o minunată oglindă venețiană, Valerie Lansdowne se mai liniști, de parcă perfecțiunea palidă a chipului ei o făcea să-și recapete un oarecare echilibru. Mustafa îi întinse receptorul și brusc vocea îi deveni blândă și afectuoasă.

– Charles! Îmi pare nespus de rău că Mustafa nu te-a anunțat că m-am întors! Ieșisem numai să fac câteva cumpărături de la Bazar. Treaba asta îmi mai ridică moralul.

Râse ușor când interlocutorul ei îi răspunse curtenitor, apoi sprâncenele i se încruntară.

– Dar bineînțeles că vreau să fac ceva pentru tine! Știi foarte bine c-aș face orice pentru tine, Charles! Mai ales dacă accepți să iei masa cu mine în seara asta… De acord?

Pe buzele ei roșii apăru un zâmbet triumfător, iar glasul i se îmblânzi și mai mult.

– … Perfect!... Deci, te aștept cu nerăbdare să vii. Cu ce te pot ajuta, dragul meu?

Sprâncenele i se încruntară din nou.

– Dar, Charles, nu ți se pare că ești cam imprudent? Eu n-am întâlnit-o niciodată pe fiica lui Orhan Bey, dar aproape tot orașul a auzit vorbindu-se despre ea. Mama ei era una dintre acele femei anoste cărora le place să trăiască sub scutul protector al bărbaților autoritari. Și Orhan Bey este cu siguranță un astfel de om. Am auzit că făcuse niște planuri pentru fiica lui adoptivă… în legătură cu cel mai mic din nepoții lui, Karin. Este un tânăr de o frumusețe extraordinară, dar e cam un fel de oaie neagră a familiei. Îi dă mari bătăi de cap unchiului său. Nu prea îmi place să mă țin de bârfe, dar se pare că de curând s-a trezit amestecat într-o afacere rău famată… Ce-ai spus? Charles! Tu nu poți să te implici în povestea asta. Trăiești în țara asta de suficientă vreme ca să-ți dai seama că așa ceva nu se face! Cât despre fata aceea care crede că este altcineva, pot să-ți spun că mi se pare o chestie total absurdă! Cum se spune atunci când oamenii se lovesc la cap și-și pierd memoria? Amnezie! Asta e! Multe persoane accidentate suferă de așa ceva.

– Vreau să-mi dai voie s-o aduc mâine la masă, îi răspunse hotărât Charles Villiers. Și mai vreau să-i ceri să stea câteva zile la tine acasă. Treaba asta n-o să declanșeze în nici un caz vreun război civil și-i va îngădui bietei copile să se odihnească puțin.

– Câți ani are? îl întrebă Valerie pe un ton aspru.

– Ă…, nu știu, minți el. În jur de douăzeci de ani…

– E frumoasă?

– Pe mine fetele drăguțe nu prea mă pasionează, draga mea, îi răspunse el cu asprime, dar pot să afirm că este frumoasă.

– E vreo blondă onestă ca mama ei?

– E blondă, într-adevăr.

– Atunci nu mai există nici un dubiu în privința identității ei. Dar, dacă insiști, vino cu ea. Poate și să rămână câteva zile la mine dacă-i dă voie Orhan Bey. Nu trebuie în nici un caz să-l asmuțim pe acest om împotriva noastră!

– Nici n-am de gând să fac așa ceva. Îi voi cere permisiunea.

– Nu uita că noi trebuie să plecăm în curând, Charles. N-o lăsa pe fata asta pe capul meu prea mult timp. Ar fi incorect față de mine și chiar față de tine.

– Serios? răspunse el laconic.

Atunci când puse receptorul în furcă, de pe chipul ei dispăruse orice urmă de calm. Rămase sprijinită de perete câteva clipe, mușcându-și furioasă buzele.

Agitația ei era atât de vizibilă, încât Mustafa nu se putu abține să nu-i arunce o privire curioasă.

– Domnul Villiers vine în seara asta la cină, Mustafa. Ai grijă ca mâncarea să fie bună și masa să fie aranjată așa cum îmi place mie!

– Desigur, doamnă, îi răspunse el cu o voce indiferentă.

Ieși din încăpere, iar tânăra ridică un pumn amenințător în aer.

– Charles este un om imposibil, bombăni ea. Își închipuie că poate obține orice vrea, dar de data asta într-adevăr picătura a făcut să se reverse paharul!

Din pricina furiei, își rupse buza și dinții ei albi se pătară de sânge.

***

În camera luxoaxă pe care i-o pusese la dispoziție Orhan Bey, Gay puse receptorul în furcă și se întoarse spre camerista care-i întindea o rochie de dantelă roz pal.

Tânăra rămăsese sub impresia amintirii plăcute a prânzului luat în compania lui Charles Villiers. Acesta tocmai o anunțase că doamna Valerie Lansdowne accepta s-o ajute, și acest lucru îi provoca o stare de imensă ușurare.

Citise mai multe cărți scrise de Valerie și avea o mare admirație pentru acea femeie văduvă care, cu toate că arăta extrem de feminină, așa cum apărea în fotografii, reușise să elimine din vocabularul ei cuvântul „frică". Înfruntase cu curaj animalele sălbatice, stătuse la masă singură cu un șef indigen și era descrisă de reviste ca „cea mai fermecătoare aventurieră a epocii noastre".

Pe Gay, o fată care nu era în stare să-și dovedească adevărata identitate și îngrozită la gândul că urma să-și petreacă toată viața purtând numele altei persoane, ideea că o femeie atât de cunoscută accepta să-i vină în ajutor o încuraja extrem de mult.

Doamna Lansdowne va ști să descopere adevărul, după ce-i va povesti totul. Charles Villiers îi spusese că o cunoștea de mulți ani. După părerea lui, dacă își punea ea ceva în cap era imposibil să nu-i reușească și se gândea că o femeie ar putea să-i fie mai utilă decât el. Încă nu știa că Gay vedea în el un colac de salvare providențial. Orice va face doamna Lansdowne de-acum înainte pentru ea, tânăra îl va socoti tot pe el ca pe adevăratul ei salvator.

Din nefericire, când coborî pentru cină, liniștea ei dispăru cu desăvârșire.

– Vom cina numai noi doi, draga mea, o anunță Orhan Bey. După aceea, mă voi duce la o mică petrecere împreună cu niște prieteni. Dar nu voi insista să te iau cu mine, pentru că în seara asta trebuie să sosească cineva care va fi foarte dezamăgit dacă nu te va vedea! Este vorba despre Karin, draga mea, Cecile! adăugă el zâmbind încântat. Avionul lui aterizează peste o oră și probabil va fi aici la o jumătate de oră după aceea. Așa că voi avea timp să vă prezint unul altuia înainte să plec!

***

Dar așteptară toată seara și Orhan Bey fu nevoit să-și anuleze plecarea la petrecere. Atunci când, la miezul nopții, o trimise pe Gay la culcare, Karin Abdul Anouk tot nu sosise încă.

Tânăra se retrase cu impresia că beneficiase doar de o amânare, cu toate că, își repeta ea în gând, nimic n-o putea sili să se mărite cu cineva împotriva voinței ei, chiar și în împrejurările de față. Și dacă avea în vedere amânarea sosirii acestuia – sau mai degrabă absența lui, căci domnul Karin trimisese înapoi mașina care venise să-l ia de la aeroport, spunând că va lua un taxi ca să se întoarcă acasă – era evident că tânărul avea cu totul alte intenții și nu va accepta nici el să i se dicteze ce să facă.

Atunci când șoferul se întorsese singur și-i transmisese mesajul nepotului său, Orhan Bey își strânsese buzele cu dispreț. Nu făcuse nici un comentariu asupra mofturilor tinerilor de azi, dar era în mod vizibil șocat.

Gay se culcă și uită imediat de Karin. Toate gândurile ei erau acum îndreptate spre Charles Villiers și ochii lui cenușii care priveau în gol. Oftând fericită, fata se gândi că urma să-l vadă a doua zi și se cufundă într-un somn profund.

Dormi adânc toată noaptea. Nici nu era de mirare, după ziua neobișnuită pe care o avusese. Camerista o lăsă să doarmă, astfel încât atunci când coborî în sfârșit, era deja destul de târziu. Uitase cu desăvârșire de Karin și nu se mai gândea decât la întâlnirea cu doamna Lansdowne. De aceea, împinse ușa sufrageriei, fără să-și imagineze că ar putea găsi pe cineva acolo.

Încăperea era slab luminată. Niște perdele groase împiedicau razele soarelui să pătrundă înăuntru. Verdele peluzelor și al viilor se reflecta în argintăria din bufet și pe tacâmurile așezate pe masă. Orhan Bey trăia ca un englez bogat din secolul al nouăsprezecelea. Mobilele somptuoase erau lucrate în stil victorian, dar alesese și obiecte mai moderne, ca să demonstreze că trăia în pas cu vremurile.

Gay, îmbrăcată într-o fustă de culoarea paiului, o bluză din bumbac subțire și purtând o panglică galbenă în păr, părea să aducă deodată o rază de soare în camera cufundată în semiîntuneric. Bărbatul care stătea în picioare lângă bufet și se servea cu diferite feluri de mâncare cu un aer posomorât, ridică ochii spre ea și chipul i se lumină pentru o clipă, în timp ce tânăra îl privea uluită.

– Ia te uită! exclamă el. Așadar, până la urmă tot ne întâlnim, eu și micuța Cecile!...

Karin ar fi fost, într-adevăr un bărbat de o frumusețe extraordinară, dacă pe trăsăturile feței lui nu s-ar fi citit o anumită slăbiciune de caracter. În special colțurile gurii îi trădau un sentiment de decepție și proastă dispoziție. În schimb, ochii lui căprui erau foarte strălucitori pe sub genele extrem de lungi și părul negru arunca niște reflexe roșcate. Se îndepărtă de bufet cu un mers plin de grație. Gay se gândi imediat la un animal din junglă, suplu și bănuitor.

El o privi cu un fel de admirație reținută.

– Deci tu ești aceea pe care a ales-o unchiul meu să-mi fie soție! Ce idee agreabilă în cazul în care aș avea de gând să mă însor!

– Știi desigur, îi spuse ea fără să-și dea seama din ce motiv, că eu nu sunt Cecile Maitland.

Stătea sprijinită cu spatele de ușă și pentru prima oară în ultimele săptămâni simțea că-i era indiferent ce urma să se întâmple. Și cu toate astea răspunsul tânărului o surprinse.

– De fapt, mi s-a comunicat cam cum stau lucrurile, recunoscu el dezvelindu-și dinții albi într-un zâmbet. Cecile Maitland nu era nici pe departe atât de drăguță ca tine și, după părerea mea, sunt sigur că nici nu era atât de inteligentă! E adevărat că tu trebuie să ai un an sau doi mai mult decât ea.

– Era? repetă tânăra. Deci ea era la bordul....

Nu reușea niciodată să spună „la bordul avionului care s-a prăbușit“ căci nu înțelegea nici acum cum fusese posibil

ca ea să fie unica supraviețuitoare. Oare din ce cauză scăpase cu viață, din moment ce toți, inclusiv membrii echipajului, muriseră?

Karin încuviință, făcând un semn din cap.

– Desigur, era în avion. Nu mă întreba de ce numele tău nu figura pe lista pasagerilor, vreau să spun numele tău adevărat și nici de ce ești unica supraviețuitoare. Ai avut pur și simplu noroc. Dar din ce motiv nu apari pe listă, n-am nici cea mai vagă idee. Ăsta e secretul tău, nu al meu! Cecile era prea tânără ca să moară, dar se pare că tu o înlocuiești cu succes!

Gay își umezi buzele cu nervozitate.

– Nu-mi amintesc nimic! Nu știu nimic!

El dădu ușor din umeri, privind-o cu un aer neîncrezător.

– Cu excepția faptului că nu ești Cecile. Doar asta știi.

Ea clătină din cap.

– Toate amintirile au dispărut.

– Ce păcat! șopti el… Ești amabilă să-mi torni o ceașcă de cafea? Mâncarea mi se pare grețoasă după petrecerea la care am fost aseară! Era o reuniune de bun venit organizată de câțiva din prietenii mei. Dar unchiul meu nu știe nimic despre treaba asta, bineînțeles. Spera c-o să vin direct aici ca să fac cunoștință cu tine… Poate că m-aș fi grăbit să mă întorc acasă, dacă aș fi știut că semeni atât de puțin cu Cecile, adăugă el privind-o cu ochii pe jumătate închiși.

În timp ce-i umplea ceașca, lui Gay îi tremurau mâinile. Își turnă și ei o cafea, însă nu reuși să bea. Karin era singurul om care putea să risipească ceața în care era învăluită de șase

luni încoace. Și chiar dacă personajul îi repugna, cu toate că nu se simțea aproape deloc atrasă de el și în ciuda frumuseții lui deoasebite, era obligată să-i ceară ajutorul.

– Domnule Anouk…

– Să fim serioși! exclamă el oferindu-i o țigară, pe care ea o refuză, ar fi mai bine să-mi spui Karin! Care este numele tău adevărat?

– Gay Nicholson.

– Pari să fii foarte sigură de asta, dar după câte am înțeles, anumite persoane nu sunt de aceeași părere. În sfârșit, să nu mai vorbim despre problema asta. Gay mi se pare un nume foarte frumos. Încep să regret că am pierdut vremea la petrecerea de aseară!

– Te rog!... Karin! îl imploră ea.

Dintr-o dată, ochii luminoși ai tânărului deveniră blânzi și afectuoși. Se aplecă spre ea.

– Spune, fetițo! Voi face tot ce-mi ceri… Bineînțeles, dacă n-o să depășești niște limite rezonabile! Doar n-o să-i spun unchiului meu că nu ești Cecile Maitland, sau în orice caz, nu imediat și nu-l voi informa că Cecile se măritase cu unul din prietenii mei înainte să plece din Anglia! De fapt, luase avionul tocmai ca să-l anunțe despre acest eveniment și ca să-i explice că toate planurile lui referitoare la ea și la mine nu mai aveau nici un rost!

Ochii lui Gay se măriră de uimire. Un gând îngrozitor îi trecu prin minte.

– Vrei să spui că… Cecile Maitland nu era de fapt Cecile Maitland? Că ea… ea…

– Avea un nume nou care ar putea, bineînțeles, să fie al tău acum, da!...

În ochii lui apăru o scânteie.

– … Situația începe să se complice, nu-i așa? Sau mai degrabă riscă să se complice! Oficial, tu ești Cecile Maitland. Și dacă soțul lui Cecile se hotărăște brusc să vină aici și jură că ești chiar cea cu care s-a căsătorit… Înțelegi ce vreau să spun?

Se lăsă cu toată greutatea pe spătarul scaunului și o sorbi din ochi, satisfăcut.

– Nu, îi răspunse ea.

Deodată, situația i se păru caraghioasă. Lucrurile merseseră deja mult prea departe și, cu toate astea, se simțea extrem de calmă. Cineva știa deci, că ea nu era Cecile Maitland, asta era important! Tot ce-i mai rămânea de făcut era să-l silească pe Karin să mărturisească acest lucru și ea ar fi liberă! Liberă să-și ia zborul din colivia aurită!

– Cred că-ți dai seama că spui niște lucruri absurde, îi spuse ea cu o voce ușor epuizată. Mai devreme sau mai târziu, toată lumea va afla care este adevărata mea identitate, chiar și fără ajutorul tău. Dar datorită ție, e posibil să fie dezvăluit totul imediat. Nu văd de ce ai vrea să-l păcălești pe unchiul tău fără nici un motiv, în legătură cu o problemă atât de importantă.

– E importantă pentru tine, draga mea, pentru tine care pari preocupată să-ți stabilești identitatea adevărată! Dar eu trebuie să analizez foarte atent toate aspectele situației… La sfârșit aș putea să mă aleg și eu cu un profit… Și, în afară de asta trebuie să-ți mărturisesc că unchiul meu nu are o părere prea bună despre mine în acest moment. Are impresia că o să

pic la examene; de fapt, probabil că așa se va și întâmpla. Dacă i-aș da peste cap unul din planurile la care ține cel mai mult într-un moment atât de nepotrivit ar însemna să fiu inconștient! Trebuie să-mi mai lași puțin timp la dispoziție.

Gay se ridică în picioare.

– Dar este ridicol! Trebuie să vii imediat cu mine la unchiul tău. La ora asta se găsește de obicei în biroul lui. Vom merge să stăm amândoi de vorbă cu el.

Dar el clătină din cap.

– Refuz să fiu hărțuit. Ți-am mai spus o dată, mai am nevoie de timp.

– În cazul ăsta, mă voi duce singură.

– Și ce-o să-i spui? o întrebă el cu calm respingător.

– Că sunt… cine sunt!

Pielea albă și delicată de pe gâtul ei palpita. Cu toate că se mai lămurise puțin, situația rămânea confuză încă. Tânăra nu știa multe lucruri referitoare la ea și dacă i s-ar fi pus întrebări precise, n-ar fi fost în măsură să răspundă la ele în mod satisfăcător. Deci era necesar să fie ajutată de Karin.

– Unchiul tău e un om cu judecată. O să mă asculte.

– Dar până acum n-a făcut-o, nu-i așa? Nu, micuță vrăjitoare! Așa că va trebui să ai răbdare și să aștepți să reflectez asupra problemei. În cazul în care o să mă hotărăsc că o să am chef să-mi asum niște responsabilități, de exemplu o căsnicie și o soție…

Rămasă stană de piatră, Gay îl privi drept în ochi.

– Uiți că dacă Cecile Maitland ar fi fost încă în viață, acum ar fi fost căsătorită.

– Exact! șopti el. Dar încă nu ți-am dezvăluit numele soțului ei.

Tânăra nu reușea să-și mai dezlipească privirea din ochii lui strălucitori. Se simțea ca o insectă minusculă, hipnotizată de către un șarpe. Nu-i rezista decât cu prețul unui enorm efort de voință. Tulburată și ciudat de stânjenită, ea reuși în cele din urmă să-și întoarcă privirea în altă parte.

– Nu, și nici nu ți-l cer, pentru că nu mă privește absolut deloc.

Încercă să-și adune toate forțele ca să se poată duce în camera ei și să se pregătească pentru întâlnirea cu Valerie Lansdowne. Valerie Lansdowne! Numele acela îi producea o senzație de încurajare.

– … Am o întâlnire la prânz cu cineva, îi spuse ea cu o voce crispată. Te las.

– E cineva pe care-l cunosc? Prietenii unchiului meu sunt și prietenii mei atunci când mă aflu la Istanbul.

– Este vorba despre Valerie Lansdowne, se auzi ea răspunzându-i automat, și…

– Un bărbat, bineînțeles! îi tăie el vorba cu un glas ironic. Două femei iau rareori masa împreună din plăcere și Valerie nu e genul care să suporte așa ceva!

Izbucni într-un râs răutăcios, atunci când observă uimirea din ochii fetei.

– … Tot mapamondul a auzit despre isprăvile doamnei Lansdowne. Scrie niște cărți foarte amuzante. Dar cred că l-am auzit claxonând afară pe cel de-al treilea comesean! Mașina lui era parcată în fața intrării de serviciu. Asta nu i-ar plăcea deloc unchiului meu. Ar trebui să le ceri cavalerilor tăi să vină să te ia din fața intrării principale.

***

Gay se grăbi atât de tare, încât i se tăiase răsuflarea atunci când se așeză în sfârșit lângă Charles Villiers. Era extrem de palidă la față.

– Totul e în regulă? o întrebă el în timp ce pornea motorul.

Gay clătină din cap.

– Da, mulțumesc. M-am trezit cam târziu azi-dimineață și a trebuit să mă pregătesc foarte repede.

Înșfăcase din zbor jacheta care se asorta cu fusta pe care o purta și acum arăta splendid. Dar nervozitatea mâinilor așezate pe genunchi îi trăda agitația interioară.

– E o deprindere cam dăunătoare să te scoli târziu, îi răspunse el.

– De obicei nu fac așa ceva. De fapt nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

Charles zâmbi.

– Probabil că n-ai avut prea des ocazia s-o faci!... Am considerat că e mai bine să te aștept în fața intrării de serviciu, adăugă el. E preferabil ca Orhan Bey să nu știe nimic despre această întâlnire până când nu vei face cunoștință cu Valerie.

Chipul lui Gay fu umbrit brusc de un presentiment de îngrijorare.

– Nu crezi că doamna Lansdowne va fi…va fi enervată de cererea noastră? Ești convins că mă va crede? adăugă ea mai rar.

El îi răspunse la a doua parte a întrebării, fără s-o abordeze pe prima.

– Valerie are o minte extrem de ageră. Știe să-i aprecieze pe oameni și e evident că tu nu cauți să înșeli pe nimeni.

– Dacă e să înșel pe cineva, aceea nu pot fi decât eu, nu-i așa?

Charles înălță ușor din umeri.

– Există și posibilitatea asta.

– Nu, îi răspunse ea cu o hotărâre neașteptată. Problema asta nici nu intră în discuție!

El își luă ochii de la șosea pentru câteva clipe, pentru a-i arunca o privire mirată.

– A venit Karin, îi explică ea strângând cu nervozitate cureaua poșetei. Și el știe că nu sunt Cecile Maitland!

Charles își rotunji buzele ca și cum ar fi avut de gând să scoată un fluierat de surpriză.

– În cazul ăsta, identitatea ta poate fi stabilită.

– Nu… nu e atât de simplu…

Tânăra părea extrem de încordată. Charles își dorea tare mult s-o vadă căpătând ceva culoare în obraji. Era atât de palidă!

– … Pot să am o discuție cu tine… după întrevederea cu doamna Lansdowne?

– Desigur. Dar dacă vrei să te ajute Valerie, va trebui să joci cu cărțile pe masă, o avertiză el.

Gay încuviință în tăcere. Deja doi bărbați îi spuneau exploratoarei „Valerie“, fără nici o jenă, își spuse ea în gând. Se exprimau cu dezinvoltura acelora care se cunosc de multă vreme. Și totuși, Karin era mult mai tânăr decât Charles și nu petrecuse decât câțiva ani în Anglia.

O găsiră pe scriitoare în salon, o încăpere mare și răcoroasă, împodobită cu mobile moderne, alese cu gust. Tânăra se potrivea perfect cu acest decor plin de tablouri ciudate, canapele ultramoderne și aranjamente florale originale. Nu și-o putea închipui într-un mediu mai învechit sau mai clasic. Personalitatea ei era minunat scoasă în evidență atât de ambianța în care trăia, cât și de îmbrăcămintea foarte originală pe care o purta. Era convinsă că ar fi fost elegantă și în pantaloni de călărie și cizme înalte și negre. Era îmbrăcată într-o bluză de mătase splendidă…

Valerie Lansdowne fuma o țigară vârâtă într-un porttigaret lung de jad. Gay observă că nu exista nici o urmă de afectare în gesturile ei. De asemenea, fusta strâmtă de culoare neagră și bluza de culoarea stânjenelului nu erau destinate să atragă atenția asupra ei. Acestea pur și simplu reflectau personalitatea ei, o personalitate foarte puternică ce se făcea imediat remarcată.

– Așadar, tu ești Gay! exclamă ea.

Stând în picioare în fața tinerei, Valerie o privea intens cu ochii ei mai întunecați ca noaptea. Era mult mai înaltă decât invitata ei, și acest fapt îi oferea un avantaj în plus asupra lui Gay, care avea și așa o mulțime de probleme.

– Nu-ți voi spune Cecile, pentru că se pare că acesta nu este numele tău. Și-ar fi mult prea protocolar să-ți spun doamnișoară Maitland sau domnișoară Nicholson. Ia loc și spune-i lui Mustafa ce vrei să bei.

Gay se așeză. Charles îi sări în ajutor.

– Adu-i un suc de fructe, Mustafa, îi ceru el zâmbind.

– E într-adevăr o băutură dintre cele mai inofensive! spuse Valerie. După câte se pare, îi cunoști perfect gusturile, Charles!

În timp ce așteptau să le fie servită masa, discutară despre diferite subiecte care n-aveau nici o legătură cu problemele personale ale lui Gay. Se simți mai ușurată deși acum avea o stare mult mai tensionată decât atunci când luase masa împreună cu Charles. Fusese oarecum surprinsă de doamna Lansdowne. Era distantă și vorbea pe un ton aspru… și, în ciuda frumusețtii ochilor ei negri, tânăra nu deslușea nici o urmă de căldură la ea. Nici una. Și acest lucru o demoraliza foarte mult.

Masa fu servită într-o încăpere zugrăvită în albastru și cenușiu. Ca și în camera principală, aici nu exista nici o amintire sau trofeu adus din vreo expediție a exploratoarei. Dacă Gay s-ar fi așteptat cumva să găsească acolo niște colți de elefant sau vreo piele de tigru, ar fi fost dezamăgită. De fapt se simți chiar ușor tulburată de feminitatea excesivă a ambianței.

Mustafa, care îndeplinea și funcția de bucătar, le servi un prânz tipic turcesc. La desert le aduse struguri, pepeni verzi tăiați în felii și tradiționala cafea pe care o băură în salon în jurul unei tăvi imense din alamă. Fereastra dădea spre curtea vechiului palat bizantin. Crengile unui nuc uriaș umbreau acel spațiu liniștit și retras. Gay și-o imagina pe doamna Lansdowne stând seara pe terasa din piatră și amintindu-și despre toate aventurile pe care le trăise în timp ce fuma o țigară și privirea îi rătăcea peste acel loc împrejmuit de ziduri în care femeile haremului veneau odinioară purtate în litiere acoperite cu stofe grele țesute cu fir de aur.

Cât de diferită era situația de atunci față de cea de acum, când palatul devenise locuința lui Valerie Lansdowne, simbol al libertății de care se bucurau femeile moderne!

Ea avea o voce limpede, modulată și discuta cu Charles despre viitoarea ei carte. Spera să înceapă s-o scrie cât de curând, dacă alte planuri pe care le schițase cu puțină vreme în urmă n-o vor împiedica s-o facă.

Și în timp ce rostea acele vorbe, îi aruncă o privire insistentă însoțitorului ei. Gay observă că el îi răspunse cu o oarecare gravitate, de parcă doamna Lansdowne încerca în mod deliberat să-l ispitească făcându-i o propunere oarecum misterioasă. Și acest fapt părea să-i producă lui Charles un fel de exaltare care nu-i plăcea nici lui însuși. Tânăra îi zâmbi cu un aer provocator și nonșalant.

Stând confortabil într-un fotoliu, Charles Villiers părea extrem de viril în încăperea aceea atât de feminină. Grația felină a trupului său era accentuată de costumul perfect croit. Nu avea frumusețea strălucitoare a lui Karin Anouk, dar era periculos de seducător.

Gay căzu pe gânduri. Trebuia să fie foarte atentă… Deodată, simți că cineva o privește intens. Valerie Lansdowne își stinse țigara pe care o ținea între degetele delicate cu unghii lungi și roșii, apoi se înclină spre tânără.

– M-am gândit că am putea purta o mică discuție particulară, numai între noi două, draga mea. Charles știe deja toată povestea, așa că nu mai este nevoie s-o mai audă încă o dată. Te rog să vii cu mine în camera mea.

Ochii ei păreau să-i zâmbească, însă aceștia aveau și o expresie autoritară. Se întoarse spre Charles și-i aruncă un zâmbet total diferit.

– Mai bea o cafea, prietene, sau servește-te cu orice dorești. N-o să stăm mult. E mai bine ca eu și Gay să facem cunoștință fără să fim tulburate de influențe exterioare.

Și-i aruncă un zâmbet plin de subînțelesuri.

Capitolul 4

Cum ajunseră în camera ei, zâmbetul de pe buzele Valeriei Lansdowne dispăru. Sprijinindu-se cu spatele de ușă, o privi pe Gay drept în ochi.

– Și acum, îi porunci ea, spune-mi tot ce știi despre accident. Ce s-a petrecut după ce ți-ai revenit și tot ce-ți amintești despre perioada anterioară producerii lui.

Gay se prăbușise pe un scaun. Fața ei era palidă ca a unui cadavru.

– … Nu vreau nici să te enervez și nici să te fac să suferi. Dar a venit vremea ca cineva să se ocupe serios de afacerea asta și să-i descâlcească ițele cu adevărat. E numai spre binele tău. Deci, te simți în stare să-mi răspunzi la câteva întrebări directe?

Ținând strâns brațele fotoliului, tânăra clătină încet din cap.

– Da, reuși să spună. Vă voi povesti tot ce-mi mai aduc aminte.

Doamna Lansdowne începu să măsoare încăperea în lung și-n lat, ca un tigru mlădios și trufaș.

– Bine. Gândește-te la început… la începutul călătoriei tale. Amintește-ți de ultima seară petrecută la Londra, atunci când ai cinat cu un bărbat foarte blând, foarte seducător…

Rămase nemișcată, cu ochii ațintiți asupra lui Gay, precum un savant care așteaptă să vadă rezultatele unui experiment.

– Îți amintești de acel bărbat?

Tânăra își trecu nervoasă limba peste buze. O durea cumplit capul. In se părea că un ciocan lovea permanent în pereții cutiei craniene. Strânse și mai puternic brațele fotoliului.

– Eu… da… eu… îmi amintesc.

– Te-a dus într-un mic restaurant discret situat în apropierea locului tău de muncă… Lucrai pe Bond Street, nu-i așa? Și ți-a încredințat un obiect… Un mic geamantan! Nu s-a mai găsit din conținutul lui? Ai pierdut tot ce-ai luat cu tine?

***

Atunci când se întoarseră în salon, Gay era extrem de palidă și părea sleită de puteri. Ochii ei erau triști, pupilele ciudat de dilatate și mișcările șovăitoare. Charles sări în întâmpinarea ei și-o ajută să se așeze. Apoi se întoarse spre Valerie cu sprâncenele încruntate.

– Se simte foarte bine, îi răspunse ea la întrebarea lui mută! Răscolirea trecutului e un lucru dureros, dar vroiam s-o ajut

pe tânăra ta prietenă și cred c-am reușit. Dă-i o țigară, adăugă ea întinzând către el o cutie din lemn de cedru. Voi suna să ni se aducă niște cafea foarte tare.

Mustafa le aduse o tavă și Charles turnă repede cafea într-o ceașcă. Gay schiță un zâmbet slab și vru să-l liniștească spunându-i că totul era în regulă. Dar cuvintele rămaseră nerostite.

– Nu face o dramă din asta, Charles, protestă Valerie cu răceală. De fapt, afacerea asta nici nu te privește pe tine. În mod normal, tinerele aflate în dificultate nu cer ajutorul bărbaților celibatari chiar dacă este vorba de compatriotul lor. Asta i-am explicat eu lui Gay. Tu ești foarte generos și în mod cât se poate de firesc, ai încercat s-o ajuți. Dar de acum încolo mă ocup eu de problema asta.

Deodată, izbucni în râs și-l bătu ușor pe braț.

– Sărmane prieten, ce caraghios ești! Nu prea ai aerul unui cavaler în armură gata să salveze domnișoarele aflate în suferință! Dar, bineînțeles, Gay n-avea de unde să știe toate astea… Naivitatea ei demonstrează că te-a ales pe tine numai din cauză că ești englez.

– Nu văd ce e atât de ciudat în treaba asta, îi răspunse el pe un ton aspru.

Valerie îl mângâia în continuare pe braț. Pe buze îi apăru un zâmbet.

– Nu te mai gândi la asta, dragul meu. Am un plan! Cred că e excelent, și ne privește numai pe noi trei. Nu trebuie în nici un caz să-l supărăm pe Orhan Bey. În definitiv, de ce am face-o? Este o persoană extrem de respectabilă. Dar dacă eu

hotărăsc să organizăm o întrunire în locuința mea din munții Taurus la care o invit și pe Gay, nici măcar Orhan Bey nu va avea ceva de obiectat! Noi doi avem de discutat despre planurile noastre; acolo vom avea timp destul să stăm de vorbă în tihnă. Și dacă Gay va vrea să se facă utilă, va putea să execute mici lucrări de secretariat pentru mine…

– Nu conta pe prezența mea, îi răspunse Charles după câteva clipe de ezitare. Săptămâna viitoare plec la Paris.

– În călătorie de afaceri? îl întrebă doamna Lansdowne cu un zâmbet ciudat pe buze.

– Zi-i cum vrei.

O sclipire periculoasă apăru în ochii ei negri catifelați.

– În cazul ăsta, ea va trebui să te aștepte, dragul meu!... Charles nu e insensibil la farmecul franțuzoaicelor, adăugă ea întorcându-se spre Gay. Și în special la cel al pariziencelor. Pe vremuri, l-am văzut atât de fascinat de chipul unei tinere berbere, încât a pus pe cineva s-o picteze. Ce s-a întâmplat cu portretul acela, Charles? Ai de gând să-l agăți în sufragerie când te vei stabili în sfârșit undeva?

Charles se mulțumi doar s-o privească furios. Gay, care avea senzația că iese cu mare greutate la suprafață după o ședere îndelungată sub apă, părea dezorientată. Dar în ciuda derutei sale, ea observă ceva: Valerie Lansdowne nu-și mai ascundea deloc ghearele și era pe cale de a-i da un avertisment. Un avertisment care-l amplifica pe cel primit în camera ei.

Tânăra se întreba cum fusese posibil să creadă că scriitoarea putea să-i fie de vreun ajutor.

– Nu fi ridicol, Charles, continuase Valerie pe un ton mai aspru. Vei veni cu noi, bineînțeles. Pentru nimic în lume n-o să-ți permit să pleci la Paris acum. Ai făcut apel la mine ca să-ți vin în ajutor. Acum am și eu dreptul să-ți cer ceva în schimb. Mâine mă voi duce personal la Orhan Bey. Peste câteva zile o vom aduce și pe Gay. N-ar fi prea înțelept să grăbim lucrurile. Lasă-mă pe mine să mă ocup de toate.

– Foarte bine, răspunse Charles întorcându-se spre ea. Acum te simți mai bine micuțo? o întrebă el pe Gay pe un ton mai blând. Dacă da, am face bine să ne retragem. Nu vreau să te grăbesc, dar am o întâlnire în seara asta și trebuie să te duc înapoi la paznicul tău temporar.

Insistase asupra cuvântului „temporar“ și tânăra mai căpătă un pic de curaj. Îi zâmbi cu recunoștință.

În momentul în care ieșeau pe ușă, doamna Lansdowne îi atinse obrazul lui Gay cu vârful degetului.

– Nu-ți mai face atâtea griji, draga mea. Totul se va termina cu bine, o să vezi.

Îi urmări cu privirea până plecară, stând în pragul ușii, apoi se întoarse în salon și-și aprinse o țigară. Chipul ei era lipsit de orice expresie.

În timp ce mașina lor își croia drum de-a lungul străduțelor înguste din orașul vechi, Gay observă că începuse să se însereze. Minaretele cu forme grațioase se profilau pe cerul colorat în nuanțe de trandafiriu. Pe străzi umbrele căpătaseră tente roșietice. Era o atmosferă liniștită și numai valurile

leneșe ale mării aveau o rezonanță ușor sinistră. Apăruseră primele stele, reci și îndepărtate. Chiar și în cartierul în care se găseau birourile oamenilor de afaceri și care mișuna de funcționare ce se grăbeau să se întoarcă pe la casele lor, tânăra nu-și putea înfrânge sentimentul de singurătate care o stăpânea.

Gândindu-se la casa lui Orhan Bey și la Karin, ar fi dorit să-i ceară însoțitorului ei să n-o ducă acasă, sau măcar să n-o ducă imediat.

Deodată el se trezi vorbind.

– Ce voiai să-mi spui azi-dimineață?

Așa e, îi ceruse să stea de vorbă cu el. Dar aducându-și aminte de anumite cuvinte rostite de doamna Lansdowne în camera ei, Gay șopti cu o voce șovăitoare:

– Nu contează. Nu vreau să abuzez de timpul tău prețios. Ai fost foarte amabil și ți-ai pierdut mult timp cu mine astăzi. N-aș vrea…

– Nu abuzezi deloc, îi răspunse el calm. Erai tulburată în dimineața asta, nu-i așa? Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Ba da.

– Ți s-ar părea deplasat dacă ți-aș propune să vii la hotelul meu?

– Dar… Și întâlnirea pe care spuneai că o ai?

– Am suficient timp să ajung și acolo.

Îi aruncă o privire scurtă și-i zâmbi cu atâta blândețe, încât dintr-o dată tânăra avu impresia că inima urma să-i explodeze. Oftă adânc.

– O, domnule Villiers! exclamă ea cu un glăscior slab și plin de recunoștință, nu știu ce m-aș face fără tine!

Ea simți cum mâna bronzată și delicată a însoțitorului ei se așază peste a ei.

– Serios? Ei bine, află că sunt foarte măgulit de declarația ta. Sper să-ți pot fi de folos și în continuare, sau cel puțin o bună bucată de vreme. Dar mi se pare că ai putea să-mi spui Charles. Domnule Villiers este prea protocolar.

– O, da, nu-i așa?

Tânăra nu mai știa ce spunea. Tot ce conta în momentul acela era mâna pe care și-o așezase el peste mâna ei. Dacă ar fi putut să rămână așa la nesfârșit, totul ar fi fost foarte bine.

– Și nu te temi că riști să-ți compromiți reputația pentru o jumătate de oră de conversație cu mine?

– Nu, dacă tu accepți s-o petrecem împreună.

Dar după ce jumătatea de oră va trece? Și dacă Valerie Lansdowne nu era destul de convingătoare pentru a-l împiedica să plece la Paris și nu-l va mai revedea niciodată?

Evident, reputația lui Gay nu risca să-i fie pătată. Nu se întâlniră cu nimeni în timp ce urcau în camera lui Charles. Hotelul era întotdeauna extrem de liniștit la ora aceea, îi explică arheologul.

Salonul învecinat cu camera lui era foarte luxos. Aici o conduse el pe Gay. Apoi sună și un servitor veni să ia comanda. Individul rămase indiferent când o zări pe fată în fața ferestrei. Dacă ar fi fost mai puțin naivă, ar fi înțeles semnificația atitudinii lui: probabil că Charles Villiers primea

destul de des tinere în apartamentul lui. Dar ideea asta nu-i veni în minte atunci. Charles, își spunea ea în gând, nu era interesat de femei.

– Ia loc, îi propuse el arătând spre o canapea confortabilă.

El rămase în picioare, dar nu-și putea desprinde privirea de la părul ei cu reflexe aurii, care semăna cu o spumă din cauza strălucirii lămpilor aprinse.

– … Și acum, continuă el, spune-mi de ce erai atât de tulburată când am venit să te iau azi-dimineață. De ce Karin, care pare totuși să fie singura persoană capabilă să-ți dovedească identitatea, te îngrozește atât de mult?

Ea-i povesti ce se petrecuse la micul dejun. Atunci când termină, observă că el avea sprâncenele încruntate. Începu să măsoare încăperea în lung și-n lat, cu capul în jos și adus de spate, ca și cum tot ce-i relatase ea îi displăcea profund.

Apoi se opri și-o întrebă:

– În după-amiaza asta, când ai vorbit cu Valerie, presupun că i-ai spus și ei toate astea.

– Da, până în cele mai mici detalii, dar ea înclină să creadă că totuși Karin e lipsit de importanță. Ea spune că nu e decât un tânăr desfrânat care risipește banii unchiului său și care ar face mai bine să se însoare cu o fată bogată. După câte se pare, Cecile Maitland urma să moștenească o sumă importantă de bani când avea să împlinească douăzeci și cinci de ani.

Charles se încruntă din nou.

– Dar după părerea ta, Karin este deja căsătorit cu Cecile… sau cel puțin, el era soțul ei atunci când a avut loc accidentul, nu-i așa? Valerie ce spune despre asta?

Gay înălță ușor din umeri.

– După părerea ei, toată povestea asta e o cacealma.

– Și dacă este nevoie, noi putem s-o demonstrăm, bineînțeles. De fapt, putem să dovedim multe lucruri acum… dar…

– Dar? îl întrebă ea ușor îngrijorată.

– Mie nu-mi place deloc acest tânăr, după felul cum l-ai descris. Spre deosebire de Valerie, eu cred că nu putem să-l ignorăm. Atunci când vom reuși să-l determinăm să mărturisească adevărul, da. Dar nu înainte de asta. Deocamdată, situația de acum mi se pare mult mai complicată decât era ieri. Tu trăiești sub același acoperiș cu el și Orhan Bey. Orhan este paznicul tău, desigur, dar până când va fi el eficient?

– Ce… ce vrei să spui? îl întrebă tânăra cu o voce tremurândă.

O venă de pe gât începuse să-i zvâcnească și fu cuprinsă brusc de o stare de nervozitate. Charles se întoarse spre ea și o privi în ochi. Privirea lui era atât de insistentă, încât o roșeață ușoară îi apăru în obraji și se răspândi pe toată fața. Ar fi vrut să închidă ochii ca să se poată ascunde.

– Ce vrei să spui? repetă ea în cele din urmă.

– Vreau să spun că Anouk Karin se află în prezent într-o poziție extrem de favorabilă. Vrea să-i facă pe plac unchiului său și să obțină și bani de la el. Ca să ajungă la aceste două rezultate, nu are de făcut decât un singur lucru: să te ia de soție.

– Dar eu nu sunt Cecile! exclamă ea. Cecile a murit în accidentul de avion.

– Poți s-o dovedești?

Tânăra își duse mâna la gât.

– Nu, dar… Ai spus adineauri că va fi destul de ușor de dovedit.

– Dacă îl convingem pe Karin să recunoască și în fața altor martori în afară de tine. Putem oricând să verificăm, desigur, dacă această căsătorie a avut loc cu adevărat, dar faptul că Cecile Maitland s-a căsătorit sau nu cu Karin, sau cu unul din prietenii lui, tot nu dovedește că tu ești Gay Nicholson. Și până când nu vom reuși s-o facem, mie nu-mi place deloc faptul că Anouk Karin…

– Ce anume? îl întrebă ea cu calm.

El aprinse o țigară și i-o oferi. Ea se simți ciudat de amoționată în momentul în care filtrul care atinsese gura lui Charles se afla între buzele ei. Inspiră nervoasă câteva fumuri, în timp ce el își aprindea o altă țigară.

– Ascultă-mă cu atenție, fetițo, îi spuse el aplecându-se spre ea prin norul de fum albăstrui. Valerie Lansdowne este o femeie foarte ageră, însă din pricina faptului că e și ea femeie ca și tine nu vede toate primejdiile acestei situații. Nu vreau să te sperii, adăugă el luând-o de mână, dar ești foarte vulnerabilă în împrejurările actuale. Fără Karin, nu poți să dovedești nimic și, din punctul lui de vedere, există diverse aspecte ale situației din care el poate să tragă un oarecare profit. Dacă ar fi acceptat să meargă cu tine la unchiul lui azi–dimineață ca să-i spună adevărul, ar fi putut să piardă niște avantaje considerabile.

– Tot nu înțeleg ce vrei să spui, repetă ea.

Și dintr-o dată înțelese! Cu fața albă ca varul, ridică ochii spre Charles.

– În cazul în care s-a căsătorit într-adevăr cu Cecile și vrea să obțină bani de la el, Karin poate să ateste că sunt soția lui!

Simți cum degetele lui Charles îi strâng mâna și ea îi răspunse printr-o strânsoare și mai puternică.

– Seamănă puțin cu acțiunea unui roman de proastă calitate… Dar ar putea s-o facă, într-adevăr! Bineînțeles că, mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieși la lumină. Dar nu de asta mi-e teamă mie. De fapt, treaba asta nu mă sperie deloc.

– Atunci de ce ți-e teamă? șopti ea.

– În momentul de față, tu încerci cu disperare să dovedești că ești Gay Nicholson, dar… Karin ar putea foarte bine să aibă alte planuri. Ești atât de frumoasă încât, dotată pe deasupra și cu o avere considerabilă, ai putea să devii pur și simplu irezistibilă, îi spuse el evitându-i privirea. Și trăiești sub acoperișul lui Orhan Bey. Acesta îi va lua cu siguranță apărarea nepotului său, nici măcar nu va voi să creadă că Anouk Karin ar putea fi atât de lipsit de scrupule.

Deodată, el îi dădu drumul la mână și începu să meargă de-a lungul și de-a latul încăperii. Apoi reveni lângă Gay cu o expresie hotărâtă pe figură.

– Aș putea să te duc la Valerie în seara asta, dar ar fi posibil ca ea să nu fie de acord. În afară de asta, astăzi ai fost supusă unor grele încercări și n-aș vrea s-o iei de la capăt. De aceea, îți propun să rămâi aici în seara asta, urmând ca eu să dorm la

niște prieteni care au pregătită în permanență o cameră pentru mine. Mâine dimineață mă voi duce la Orhan Bey. Sau poate își va asuma Valerie sarcina asta.

– Dar… dar nu pot să te gonesc în felul ăsta din camera ta.

– Ba poți foarte bine.

Zâmbetul lui era foarte vesel, dar acesta dovedea și o mare amabilitate.

– … Nu vreau să par melodramatic, dar n-aș putea să închid ochii la noapte dacă te-aș ști în aceeași casă cu Karin. Tot ce-am auzit despre tânărul ăsta îmi…

– Dar… Orhan Bey… Lucrurile mele… N-am nici măcar o periuță de dinți la mine.

– O să-ți găsesc eu una. Pot chiar să-ți împrumut o pijama, dacă vrei.

Gay se ridică în picioare. Totul era atât de incredibil, încât abia reușea să realizeze că totuși era real. În același timp, se temea ca nu cumva să-l deranjeze pe Charles Villiers.

– Și doamna Lansdowne? Dânsei situația nu i se părea atât de îngrijorătoare. Mâine dimineață trebuie să se ducă la Orhan Bey.

– O să-l sun pe Orhan Bey în seara asta și o să-i spun că rămâi peste noapte la Valerie. Ea va trebui să confirme mâine dimineață.

– Dar s-ar putea ca ea să refuze s-o facă.

– În cazul ăsta, o să ne lipsim de ajutorul ei. Oricum, nu-ți fie teamă. Îți garantez c-o să accepte.

Dispăru în camera de alături și reveni peste câteva clipe.

– Am pus pe pat o pijama și un halat de casă. Pe măsuța din baie ai o periuță de dinți nouă. Pijamaua îți va fi cu siguranță prea mare, adăugă el cu o sclipire amuzată în privire.

Dar redeveni serios după ce observă silueta firavă a fetei. Părea atât de subțire, de neajutorată. Ochii ei mari erau prea triști în seara aceea și pe buzele întredeschise se citea nesiguranța care o stăpânea.

– Micuța mea Gay, totul se va rezolva până la urmă, îți promit.

– Nu știu de ce faci atâtea pentru mine, șopti ea.

Charles se depărtă, atinse o cutie care se afla pe masă, mută o vază cu flori cu câțiva centimetri mai departe, apoi veni din nou spre ea. Căpătase dintr-o dată un aer îngrijorat, dar din cu totul alte motive… De parcă și-ar fi pus o întrebare la care îi era teamă să răspundă.

– Nu fac mare lucru, îi răspunse el în cele din urmă.

Ea întinse mâna și el i-o prinse în a lui Fata se gândea cu teamă că va pleca și o va lăsa singură în camera de hotel.

– Noapte bună, fetițo. Odihnă plăcută. N-o să vină nimeni să te deranjeze aici.

Făcu un pas, ezită, apoi se întoarse spre ea. Gay simți cum brațele lui puternice o înconjoară și-o strâng tare la pieptul lui, după care gura lui îi atinse buzele senzuale.

Acest sărut îi spulberă orice urmă de îndoială. Nici un alt bărbat nu va mai trezi în ea o asemenea dorință, o asemenea stare de abandon total. Ea îi oferi o gură tandră, fără să opună

vreo rezistență, gata să accepte toate cerințele lui, toate dorințele. Dar peste câteva clipe, Charles se depărtă de ea. Era palid și abătut.

– Iartă-mă, te implor! exclamă el cu o voce agitată. Nu știu ce m-a apucat. Eu ar trebui să fiu cel care să te apere de Karin.

Se îndreptă repede spre ușă și o deschise.

– Nu-ți fie teamă. Și ia micul dejun în cameră. Noapte bună.

Închise ușa ca și cum ar fi vrut să ridice o baricadă între ei.

***

Gay avea împresia că abia închisese ochii atunci când cineva se așeză la capătul patului ei și-i ordonă pe un ton aspru să se scoale imediat.

Tânăra se trezi brusc și se sprijini în coate. Îmbrăcată în pijamaua prea mare pentru ea și cu părul ciufulit care-i încadra chipul delicat, părea extrem de tânără și atrăgătoare. Dar nu și pentru Valerie Lansdowne. Văduva neînfricată, arătând impecabil în taiorul ei de culoarea levănțică asortat perfect cu pălăria cu boruri late și mănușile din piele, era vânătă de furie. Ea-i spuse că situația i se părea inadmisibilă.

– Eu am concepții destul de liberale, îi strigă ea, și am făcut și eu niște lucruri nu prea ortodoxe în viața mea, dar la vârsta ta nu dormeam în patul unui bărbat îmbrăcată în pijamaua lui, într-un oraș ca Istanbulul. La Paris sau la Londra mai treacă-

meargă, dar nu aici unde toată lumea te consideră fiica adoptivă a lui Orhan Bey. Ce vor spune oamenii? Ce o să-i spun eu lui Orhan Bey atunci când o să mă duc la el?

Gay se dădu jos din pat și-și puse halatul de casă al lui Charles. Imaginea veșmântului din mătase pe trupul zvelt al fetei păru să întărâte și mai mult furia Valeriei. Ea-și mușcă buzele și-i aruncă o privire ucigătoare tinerei.

– Du-te și îmbracă-te! îi comandă ea. Ia-ți și lucrurile din baie, în timpul ăsta eu o să fac ordine prin cameră. N-are nici un rost să încerci să-i păcălești pe servitorii hotelului, probabil că-n apartament există o mulțime de urme care demonstrează că ți-ai petrecut noaptea aici. Și totuși, nu e bine să rămână vreo urmă a prezenței tale în hotel. Mă găsești în salon, după ce o să te îmbraci într-o ținută mai decentă. I-am spus deja lui Charles, la telefon, ce părere am despre fapta asta nesăbuită. Într-o jumătate de oră va fi și el aici.

În timp ce vorbea, scoase o batistă din poșetă și ștergea o urmă de pudră de pe măsuța de toaletă. Gay rămase câteva clipe nemișcată și o privi cu atenție. Vorbele Valeriei o înfuriaseră și tocmai se pregătea să-i răspundă prin câteva cuvinte dure și sincere. Dar paloarea cadaverică a tinerei și ura care-i lucea în priviri o determină să tacă. Pentru prima oară în viața ei, Gay simțea că o personalitate mai puternică decât a ei era hotărâtă să pună stăpânire pe ea și s-o modeleze după bunul ei plac. Dacă ar fi fost unul din acele animale de pradă pe care Valerie obișnuia să le vâneze și nu o femeie, aventuriera n-ar fi șovăit nici o secundă să-i aplice un tratament, ca s-o pedepsească pentru că avusese îndrăzneala s-o înfrunte.

Cu toate că se grăbise foarte tare, Gay încă nu se îmbrăcase complet când auzi niște voci în salon. Cea a lui Charles avea accente dure, pe care nu le mai auzise până atunci, iar Valerie vorbea foarte tare și adoptase un ton dojenitor. Atunci când fata intră în încăpere, îi găsi stând în picioare, unul în fața celuilalt. Cu toate că se simțea foarte tulburată, nu se putu abține să nu observe că cei doi formau o pereche superbă. Amândoi erau la fel de supli și vorbeau cu aceeași patimă, erau supărați și hotărâți. Nici unul și nici celălalt nu erau obișnuiți să li se spună cum să se poarte. Figura netedă ca de bronz a lui Charles părea luminată din interior de o flacără slabă.

Când o auzi pe Gay intrând, el se întoarse brusc spre ea.

– Bună ziua Gay. Ai dormit bine?

– O! A dormit foarte bine, n-am nici o îndoială, interveni în discuție doamna Lansdowne cu o expresie disprețuitoare pe față. Dar ar fi dormit poate la fel de bine și în patul ei sau în unul din paturile mele și asta n-ar fi stârnit comentariile nimănui. Acum suntem obligați s-o ducem cât mai curând posibil departe de aici.

– Mulțumesc, am… am dormit bine.

– Ți-ai luat micul dejun?

De data asta făcu semn că nu.

– Dar nu-i nimic, nu mi-e foame și…

Charles ridicase deja receptorul telefonului interior și ceru biroul de recepție.

– Și trimiteți-ne sus cafea pentru trei persoane, vă rog, spuse el aruncându-i o privire rece Valeriei. Văzând că te-ai sculat atât de dimineață, presupun că nici tu n-ai avut timp să mănânci.

Auzind aceste cuvinte, furia femeii făcu explozie.

– Nu te înțeleg deloc, Charles, exclamă ea. Tu! Un om de lume și nu un personaj inocent ca prostuța asta! Ea nu știe nimic despre viață și se pare că ignoră faptul că anumite lucruri nu trebuie făcute. Și asta nu în numele unor principii sau a îngustimii vederilor unor oameni, ci pur și simplu pentru că nu trebuie făcute. Nu se poate trăi într-o lume convențională și să acționezi într-o manieră neconvențională. Crezi cumva că Orhan Bey va privi cu îngăduință căsătoria lui Gay cu nepotul lui acum când a petrecut o noapte în camera ta? Și nici n-o să ia în seamă faptul că tu ai dormit la niște prieteni.

– I-am spus la telefon că a rămas peste noapte la tine, îi răspunse Charles pe un ton calm. Și oricum, Gay nu se va căsători cu Karin. Ce crede Orhan Bey are mai puțină importanță.

– El este protectorul ei legal la ora actuală.

– Dar nu pentru multă vreme.

– Ești mult prea optimist. Eu sunt mai pesimistă. Și în plus, am multe motive să consider că Gay ar face foarte bine să se mărite cu Karin.

– Problema asta nici nu intră în discuție.

– După ceea ce s-a petrecut noaptea asta, Orhan riscă foarte mult să trebuiască s-o mărite cu forța cu altcineva.

– În cazul ăsta, răspunse Charles, înainte ca Valerie să înțeleagă ce greșeală făcuse, e foarte clar că mă va alege pe mine.

Scriitoarei i se tăie răsuflarea. Cele două pete roșii de pe pomeții obrajilor începură să-i dispară treptat. Izbucni într-un râs forțat.

– Charles! Nu glumi cu lucrurile astea! protestă ea. Sunt sigură că bietei Gay nu-i prea arde de râs în dimineața asta, nu-i așa, micuțo?

Se uită la fată cu o expresie atât de blândă și relaxată, încât Gay se întrebă prin ce minune reușea Valerie să-și schimbe atât de ușor fizionomia feței. Câteva clipe în ochii ei negri ardea dușmănia și ura reținute și imediat după aceea nu se citea în ei decât umorul ironic. Cum era posibilă o asemenea schimbare de dispoziție?

– Nu glumesc deloc, minți Charles.

Gay strânse cu putere brațele fotoliului.

Chiar în clipa aceea, cineva bătu la ușă și în cameră intră un servitor împingând un cărucior încărcat cu cafea și cornuri calde. Doamna Lansdowne descoperi brusc că murea de dorința de a bea cafea și spuse că era convinsă că și Gay voia același lucru. Se așeză apoi în fața cărucior ului și începu să umple cestile cu gesturi grațioase, scoțând în evidență mâinile albe cu unghii roșii ca sângele. Aerul ei cordial și buna dispoziție erau atât de uluitoare, încât te-ai fi putut întreba dacă scena dinainte avusese cu adevărat loc.

Dar Charles nu-și schimbă expresia feței în timp ce lua ceașca pe care i-o oferea ea cu o mână delicată… De fapt, o mână asemănătoare unei labe cu gheare de oțel. Nu, Charles avea un aer posomorât și se uita la ceașcă de parcă nici n-ar fi văzut-o. Gay, nefiind în stare să-și stăpânească tremurul nervos, încercă să soarbă câteva înghițituri de cafea.

– Să fim serioși, continuă doamna Lansdowne pe un ton cât se poate de firesc, n-o să ajungem nicăieri dacă nu privim

lucrurile cu realism. Recunosc, Charles, că mi s-a părut că ai fost imprudent atunci când m-ai anunțat că Gay și-a petrecut noaptea aici. Dar sunt convinsă că ai acționat în interesul tinerei noastre prietene. Dar, mă rog, în virtutea a ceea ce credeai tu că este interesul ei, adăugă ea cu un zâmbet fermecător. Dacă m-ai fi consultat pe mine înainte, nu te-aș fi sfătuit deloc să iei o asemenea hotărâre. Dar acum faptul este împlinit și n-are rost să revenim asupra lui. După părerea ta, era preferabil ca Gay să nu se mai întoarcă acasă la Orhan Bey aseară și poate că ai avut dreptate. Nu vreau să mai discut despre această problemă. Acum este important să hotărâm ce ne rămâne de făcut.

– Orice-am face, Gay nu se va mai întoarce la Orhan Bey! îi răspunse Charles pe un ton hotărât.

Valerie își păstră calmul.

– Foarte bine. În cazul ăsta, ar trebui să anticipăm puțin planurile noastre. Apartamentul meu este destul de mare ca s-o pot găzdui pe Gay și, oricum, e mai bine s-o ducem departe de locul ăsta cât mai curând posibil. Propun deci să plecăm imediat în munții Taurus.

Charles o privi căzut pe gânduri.

– Treaba asta nu constituie nici un inconvenient pentru tine? o întrebă el.

– Ba da, mă dezavantajează foarte mult, îl asigură ea pe un ton resemnat. Dar sunt gata să-mi sacrific confortul pentru o anumită perioadă de timp. Cât despre tine, Charles, va trebui să renunți la călătoria la Paris, sau în orice caz s-o amâni.

El încuviință.

– Oricum, nu era o călătorie prea importantă. De altfel, am alte planuri pe care nu-mi permit să le neglijez. Dar mai întâi de toate o să mă duc să vorbesc cu Orhan Bey.

– Tu?

– Da, și-i voi spune tot. Tot ce-a recunoscut nepoata lui. Și el a recunoscut că Gay nu este Cecile Maitland, ceea ce este cel mai important.

Valerie își stinse țigara și-și aprinse imediat alta.

– Eu continuu să cred că ar fi mai înțelept să mă duc eu la el. De altfel, în stadiul în care ne aflăm, nu ne e de nici un folos să-l supărăm pe Karin. Acest tânăr poate deveni extrem de periculos dacă ne vom purta cu el într-un mod nechibzuit, observă ea. Metodele mele vor fi mai subtile, dar îți pot garanta că în cele din urmă se vor dovedi eficiente.

– În cele din urmă nu mi se pare o formulă prea satisfăcătoare îi răspunse Charles.

Vorbise cu o hotărâre care era cam neobișnuită pentru el.

– Gay acum este în pericol și mi se pare inutil să-ți pierzi timpul cu subtilități când ai de-a face cu un individ ca Anouk Karin. O să mă duc la Orhan imediat ce va avea timp să mă primească.

– Foarte bine, spuse din nou Valerie. Dar ai grijă să nu faci vreo prostie, Charles! Nu te lăsa influențat de simpatia față de Gay, simpatie pe care, de altfel, o împărtășesc și eu.

El se întoarse spre Gay și-i întinse mâna. Zâmbetul lui o tulbură foarte tare pe tânără.

– Nu fi îngrijorată, micuța mea, îi spuse el cu blândețe. Acum treci printr-o perioadă dificilă, dar o să supraviețuiești. Va veni curând și ziua în care totul va reveni la normal, o să vezi.

– Ca să nu mai pierdem timpul, interveni Valerie, ne vom întoarce la mine acasă și vom face pregătirile pentru călătorie. E mai bine să plecăm seara. O să conduci toată noaptea, Charles. O să ne oprim undeva ca să luăm micul dejun, apoi ne vom continua drumul. În felul ăsta nu va trebui să mergem cu mașina în timpul zilei, când este foarte cald.

Charles dădu din cap și mai adăugă că va lua mașina lui.

– Presupun că o să-i ceri lui Mustafa să vină cu tine. Doar n-ai de gând să-l lași la Istanbul.

– Ba da. Aștept niște prieteni care trebuie să sosească peste câteva zile. Mustafa îi va întâmpina și-i va aduce și pe ei cu el.

Charles plecă după câteva minute și Valerie se întoarse spre Gay cu un zâmbet binevoitor pe buze.

– Dragul de Charles! Adoră spațiile întinse și singurătatea! Femeia care va reuși să-l îndepărteze de pasiunea lui și să-l determine s-o ia de nevastă va fi o persoană foarte puternică. De altfel, cred că nu va reuși să-l păstreze prea mult. S-ar sufoca închis între patru pereți. Nici măcar n-am încercat vreodată să-l prind în lanțuri și de aceea am rămas atât de buni prieteni. Știe că eu nu-i voi răpi niciodată libertatea. Așa că rămâne mereu la mine.

Preț de o clipă, zâmbetul ei exprima o cruzime nemaipomenită. Apoi își recăpătă aerul ei pașnic.

– Sunt sigură că vom deveni bune prietene când ne vom cunoaște mai bine, îi spuse ea pe un ton indiferent. Aș putea chiar să-ți găsesc ceva de lucru.

– Voi face tot ce pot ca să vă mulțumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, îi răspunse Gay.

– E perfect! Vei putea să-mi servești drept secretară pentru noua mea carte. Va lucra și Charles la etajul de deasupra. Avem atâtea amintiri în comun. Și casa mea este locul ideal pentru o asemenea activitate. De fapt, este locul ideal pentru mai multe lucruri…

În timp ce vorbeau, cele două femei părăsiră camera. Atunci când ieșiră în holul întunecos al hotelului, fură izbite de lumina orbitoare a dimineții, specifice malului Bosforului. Clipind din ochi, Gay fu tentată pentru o clipă să sară în apele limpezi și misterioase și să se lase înghițită de ele pentru totdeauna. Dorința aceea era atât de puternică, încât începuse să tremure când se așeză în mașină, alături de Valerie.

Era prea târziu… Prea târziu ca să scape de strania amenințare care-i va influența viitorul și poate întreaga viață.

Capitolul 5

Merseră cu mașina toată noaptea. Dis-de-dimineață se opriră la un mic han. Aici puteau să inspire deja aerul curat și tonic al munților care reprezenta o schimbare plăcută față de atmosfera sufocantă din Istanbul.

Gay ieși din mașină tremurând de oboseală. Adormise din când în când și din cauza luminii vii a dimineții o dureau ochii. Bancheta din spate a mașinii lui Charles era suficient de confortabilă ca s-o îndemne la somnolență și, în afară de asta, nu avusese pe nimeni să-i țină companie și s-o țină trează în timpul călătoriei. Valerie se așezase în față, lângă șofer. Acum, cu o țigară aprinsă în mână și părul frumos pieptănat, scriitoarea era proaspătă ca un trandafir. Aruncă o privire ușor disprețuitoare spre tânăra care se împiedica de denivelările pasajului din fața hanului.

– Dacă ai fi călătorit la fel de mult ca mine, ai fi știut că sunt momente în care trebuie să stai trează și altele în care trebuie să dormi, spuse ea arătând peisajul cu degetul. Regiunea asta

este mai frumoasă decât toate orașele voastre occidentale. E mai frumoasă chiar și decât Parisul, adăugă ea întorcându-se spre Charles.

El îi întoarse privirea cu aceeași promptitudine. Totuși, refuzase ca Valerie să-l înlocuiască la volan și condusese toată noaptea. Răspunse schițând un zâmbet rece la provocarea din cuvintele exploratoarei, apoi întinse mâna pentru a o împiedica pe Gay să cadă. Fata privea în jurul ei cu un aer uimit, fermecată de transformarea peisajului.

Într-un anumit sens, Valerie avea dreptate: ar fi trebuit să facă niște eforturi să rămână trează. Ar fi dat orice ca să asiste la ivirea zorilor peste ținutul acela sălbatic. Vârfuri semețe acoperite de zăpadă înconjurau văi adânci și întinse. Între văgăuni și trecători cu pereți abrupți, versanții munților străluceau sub povara mulțimii brazilor verzi. În depărtare, lumina rozalie a soarelui care răsărea aprindea milioane de diamante într-o cascadă efervescentă care cobora peste stânci.

Drumul nepavat care ducea la han era de culoare roșu închis și, pe cer, zorii de ziuă semănau cu zborul unei păsări flamingo roz în aerul curat și parfumat de mireasma chiparoșilor. Acel exces de culori și senzații o amețea pe Gay care era obișnuită cu nuanțele blânde și pastelate ale Angliei.

Cu un zâmbet nepăsător pe buze, scriitoarea se îndreptă spre han.

– Aici ne vom spăla și ne vom schimba hainele înainte de micul dejun. Din fericire, Orhan Bey s-a lăsat convins de către Charles să-ți trimită câteva haine.

Gay îi zâmbi plină de recunoștință. Arheologul o bătu pe umăr cu un aer încurajator. Cu o seară în urmă nu avusese

ocazia să-i povestească întrevederea cu Orhan Bey, căci Valerie se arătase foarte nerăbdătoare să plece, după ce-i repetase la nesfârșit instrucțiunile lui Mustafa. Ea decretase că vor avea destul timp să-i povestească totul pe drum. Deocamdată, Gay nu știa nimic în afară de faptul că Orhan îi trimisese un mesaj ciudat. Acesta aștepta cu nerăbdare întoarcerea ei, spunea el cu o sinceritate vădită și casa lui îi va fi mereu deschisă. Putea să vină și să se refugieze acolo în orice împrejurare.

În orice împrejurare… Fata privi spre drumul de munte pustiu, spre zonele de șes înconjurate de pereți abrupți și deodată se simți foarte departe de Istanbul. Orhan Bey se arătase întotdeauna bun față de ea și ea fugise din adăpostul pe care i-l oferise din cauza dorinței ei pătimașe de a fi liberă… Dacă acela putea fi numit adăpost. După părerea ei, casa lui Orhan Bey aducea mai mult cu o capcană, cu o închisoare.

Dar era posibil să mai existe și alt fel de capcane.

– Haide, vino, insistă Valerie pe un ton nervos. Mai avem mult drum de făcut și nu vreau să pierd aici mai mult de o jumătate de oră.

– Toate lucrurile trebuie făcute la timpul potrivit, îi răspunse calm Charles Villiers… O să primești toate explicațiile necesare la timpul potrivit, Gay. Până atunci, ai scrisoarea de la Orhan. Dacă asta poate să te mai liniștească, află că nu e supărat pe tine.

Îi întinse o mică valiză și ea se duse într-o cameră ca să se schimbe. Luară un mic dejun copios și porniră din nou la drum. De data asta, Gay se simțea în stare să aprecieze cum se

cuvine peisajul. Purta o bluză curată și bine călcată, părul îi strălucea în lumina dimineții și ochii îi erau mai vioi ca niciodată.

Pentru prima oară vedea cu adevărat Turcia, aceea care n-avea nimic de-a face cu orașele, o țară grandioasă și sălbatică. Uneori drumul devenea atât de pustiu, încât aproape că i se făcea frică. În fundul câte unei văi zăreau din când în când câte o caravană de cămile pășind agale, așa cum făceau de secole. Atunci când se apropiau de un orășel pârjolit de arșița soarelui, zăreau întotdeauna mai întâi silueta înaltă și grațioasă a unui minaret. Apoi urmau din nou caravanele de cămile.

În orașele prin care trecuseră, toată lumea se îmbrăca în stil european. Dar, pe măsură ce pătrundeau mai adânc în zona muntoasă, întâlneau din ce în ce mai des ciobani cu căciuli de blană și șube grele din piele întoarsă de oaie. Uneori se întâmpla să le iasă în cale niște patrule de polițiști sau soldați în uniformă kaki. Alteori zăreau bărbați cu fața roșie și părul ciufulit îmbrăcați într-un stil ciudat, de parcă ar fi venit din epoca lui Gingis Han, dacă n-ar fi purtat niște puști moderne pe umăr.

Cu cât regiunea devenea mai sălbatică, cu atât mai mult avea Gay senzația că spunea adio civilizației, cel puțin pentru o vreme. Cu toate că era emoționată profund de ceea ce descoperea, tânăra se simțea cuprinsă treptat de un sentiment de neliniște.

Dar Valerie Lansdowne părea că revine la viață. Proasta dispoziție îi dispăruse. Lăsa impresia că în plină civilizație se

simțea îngrădită, pe când în ținuturile pustii își lua zborul și plutea precum un vultur însetat de beția spațiului.

– Stai să vezi cum arată casa, dragul meu Charles, îi spuse ea la un moment dat.

Se adresa exclusiv lui.

– O să fii mirat și încântat, sunt sigură. Am cumpărat-o acum câțiva ani de la un individ căruia-i plăcea să trăiască într-o singurătate deplină, la fel ca mine. Am cheltuit o avere s-o modernizez. La început nu era decât un grup de clădiri nu prea confortabile, dar în prezent este aproape în întregime renovat. Atunci când țin la un lucru, nu mă uit la bani. Din fericire, nu trebuie să-mi fac griji din pricina problemei banilor.

– Ceea ce înseamnă că probabil ești o femeie foarte bogată, draga mea, Valerie, îi răspunse Charles cu o indiferență infirmată de privirea lui atentă și curioasă. Îi datorezi cumva acest belșug excesiv răposatului domn Lansdowne?

Buzele roșii ale femeii schițară un zâmbet amuzat.

– Așa este, cu toate că mi-a lăsat și tatăl meu o mulțime de bani. Dar nu mi-e rușine să recunosc că m-am măritat din motive materiale. Data viitoare nu voi mai face o asemenea greșeală.

– Deci a fost o greșeală?

– Într-un sens, da. Dar asta mi-a îngăduit să fac multe lucruri la care nici n-aș fi visat dacă n-aș fi fost bogată. Și fără prima căsătorie, o a doua, hotărâtă din motive mai plăcute n-ar fi avut prea mari șanse de succes, nu-i așa?

– Nu, dacă-ți închipui că excesul de bunuri materiale este absolut necesar reușitei unei căsnicii, îi răspunse el cu asprime.

– Dar tu, dragul meu, dispui de mulți bani? După câte văd, faci tot ce-ți trece prin cap și, din informațiile mele, nu ești nevoit să muncești ca să-ți câștigi existența. Dar există desigur și multe lucruri pe care ți-ar plăcea să le faci, de exemplu expedițiile, care sunt extrem de costisitoare, și pe care n-ai avea mijloacele necesare pentru a le organiza. Sunt sigură că ai și tu niște dorințe secrete, nu-i așa Charles?

Șoferul încruntă din sprâncene, fără să-și ia ochii de la șosea.

– Ai întâlnit vreodată pe cineva destul de bogat ca să-și poată realiza toate dorințele ascunse? o întrebă el.

– Nu, dragul meu, tocmai asta am și vrut să spun. Un bărbat ca tine ar trebui să-și poată îndeplini orice dorință. Ce cumplit trebuie să fie să fii nevoit să cerșești ca să obții fondurile necesare unei expediții. În timp ce ai putea să faci niște descoperiri extraordinare dacă… Dar există întotdeauna un „dacă“.

De data asta el nu-i mai răspunse. Valerie se lăsă pe spate și-și sprijini capul de spătarul scaunului. Atunci când vorbi din nou, o făcu pe un ton visător.

– Am făcut niște planuri, Charles pe care am să ți le expun înainte să plecăm din casa aceea. O să vorbim despre ele pe îndelete și-ți garantez că voi ști să te ispitesc.

Se făcuse deja noapte. Traversară un sat cu un aspect foarte animat, o luară apoi pe un drum abrupt de munte și în cele din urmă se opriră în fața unei porți înalte și solide. Ajunseseră la destinație.

Mașina mai trecu prin alte câteva porți înainte să se oprească în fața unei clădiri albe, foarte moderne, înconjurată de straturi de flori multicolore. Ușa din sticlă a vilei se deschise și în prag își făcu apariția o tânără cu o înfățișare sobră.

– Nu mă așteptam să sosiți atât de devreme, doamnă, spuse ea în franceză. Dar totul este pregătit.

– E foarte bine, Marie. Dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Nicholson, adăugă ea întorcându-se spre Gay. Dânsa îmi va fi secretară timp de câteva săptămâni… Și ți-l prezint și pe invitatul meu, domnul Villiers!

Gay fu ușor surprinsă auzind modul cum erau făcute prezentările. Nu se pusese niciodată problema duratei ședерii ei acolo și, când Valerie vorbise despre activitatea ei de secretară, o prezentase ca pe o simplă sugestie.

Marie îi salută cu un gest scurt din cap.

– Bună seara, domnule, șopti ea… Bună seara, domnișoară, adăugă ea după câteva secunde.

– Condu-o pe domnișoara Nicholson în camera ei, Marie, și adu-ne ceva de băut în salon.

Roșie la față din pricina umilinței la care fusese supusă, Gay fu nevoită să urmeze silueta gravă a tinerei. Fusese pur și simplu poftită afară. I se păru că Charles o urmărește cu privirea și mai observă că pe fruntea acestuia apăruse o cută care-i exprima îngrijorarea.

Marie o conduse într-o cameră somptuoasă. Era o încăpere decorată foarte modern, dar puțin cam rece sau mai degrabă sobră.

Baia era echipată cu toate accesoriile imaginabile. Și cu toate astea, când intră acolo se înfioră ușor. La început își spuse că asta se datora plăcilor de faianță neagră și smalțului verde închis al căzii îngropate în podeaua de culoarea abanosului. Dar își aduse aminte că se găsea la munte, unde nopțile puteau fi foarte reci.

Marie observă că tremura.

– Casa este prevăzută cu încălzire centrală, îi spuse ea în engleză. Cred că veți avea aici un cadru plăcut pentru lucru. Doamna ține întotdeauna ca angajații ei să se bucure de tot confortul.

– În… înțeleg, răspunse Gay.

Nu știa ce să mai spună, dar Marie nu părea prea dispusă să se retragă. Deodată, tânăra auzi un zgomot ciudat. Îl mai auzise și la sosire și se gândise că era vorba probabil despre lătratul câinilor. Tresări.

– Ce face așa? o întrebă ea.

– E doar unul din animalele doamnei…

Servitoarea deschise ușa și se întoarse spre Gay.

– Veți lua masa împreună cu doamna și domnul Villiers?

Gay o privi cu un aer mirat.

– Dar eu… da, desigur…

– De obicei secretara doamnei ia masa cu dânsa, dar uneori preferă ca angajații să mănânce în camerele lor. Vom afla curând ce a hotărât. Până atunci, mă duc să vă pun tacâmul în sufragerie.

După plecarea fetei, Gay rămase năucită câteva clipe. Avea senzația că se ciocnise de o ființă necruțătoare, aproape

neomenească. Și, pe lângă asta, nu prea înțelegea de ce trebuia să fie tratată ca o servitoare încă de la sosire. Tânăra era gata s-o ajute pe doamna Lansdowne cât putea mai mult, fie și numai pentru a-i mulțumi, dar în seara sosirii ei, după o călătorie lungă și obositoare, se așteptase să fie primită ca oricare alt invitat.

„Invitatul meu… Domnul Villiers“… O spusese foarte răspicat.

Gay își îmbrăcă rochia din satin negru și se duse în camera principală. Casa nu avea etaje, era construită în formă de „U“. Camerele erau dispuse de o parte și de cealaltă a salonului.

Nu venise încă nimeni atunci când sosi tânăra. În șemineu ardea un foc imens, răspândind un miros plăcut de rășină până în încăperile învecinate. Tremurând ușor în rochia ei subțire, se apropie de vatră. Șemineul din cărămidă ocupa o treime din perete. Deasupra acestuia, un tablou atrăgea imediat atenția. Reprezenta un loc deprimant, poate un deșert, la ora amurgului. Razele soarelui aflat la asfințit încingea fiecare grăunte de nisip, fiecare stâncă, părând că le transformă într-un infern dogoritor.

Cu toate că Marie părea a fi singura îngrijitoare, casa era extrem de bine întreținută. Fotolii adânci și canapele confortabile erau așezate cu gust în jurul pereților. Chiar în fața șemineului era întinsă o splendidă piele de tigru. Capul, foarte bine conservat, era cam fioros: flăcările care se reflectau în ochii de sticlă păreau că-i insuflă viață.

Gay își întoarse repede ochii de la el, preferând să se uite la numeroasele vase cu flori, la perdelele de brocart stacojiu și la obiectele de o valoare inestimabilă așezate pe mese.

Tânăra tocmai se îndrepta spre o mică bibliotecă în momentul în care o mișcare pe care o simți în spatele ei o făcu să se întoarcă. Își făcuse apariția Charles Villiers.

Purta un smoching alb și un papion negru. Părul pieptănat îngrijit îi strălucea în lumina flăcărilor. În timp ce se apropia de ea, Gay observă că avea câteva fire argintii la tâmple. Dar, acestea, în loc să-l dezavantajeze, îi accentua virilitatea și eleganța naturală. O privi cu ochii lui cenușii, subliniați de gene dese și negre.

– Mă întrebam unde te-ai ascuns! exclamă el. Măcar ți s-a dat ceva de băut? Ți s-a adus vreo băutură răcoritoare în cameră?

Ea îi făcu semn că nu.

– Nu, dar n-aveam nevoie de nimic, te asigur.

Observă că el se încruntă și imediat se simți mai ușurată.

– Dar e absurd! Sunt convins că simți nevoia să bei ceva după o călătorie atât de lungă. Trebuie să-ți mărturisesc că, dacă m-aș fi gândit mai bine, aș fi refuzat să plec în expediția asta imediat… Se pare că nu prea ești în formă, adăugă el privindu-i fața foarte palidă. Încă nu ți-ai revenit complet, nu-i așa?

Îi vorbise foarte blând și făcea în mod discret aluzie la faptul că încă nu-i revenise total memoria. Dar ea-i făcuse o

promisiune Valeriei în timpul acelui dejun de neuitat: nu-i putea spune lui Charles că toate piesele jocului de puzzle erau acum la locul lor.

El îi zâmbi cu blândețe.

– Mă duc să-ți aduc ceva de băut. Valerie are un bar foarte bine aprozivionat.

Se întoarse curând să-i ofere un pahar cu vin alb.

– … Probabil că ți se pare puțin cam… neobișnuită, nu-i așa? Poate chiar un pic antipatică! Dar este singura persoană care poate să te ajute la ora actuală și din moment ce ai foarte mare nevoie de ajutor… Aș vrea să nu iei în seamă asprimea de care dă dovadă uneori. Te asigur că se interesează foarte mult de problemele tale. Poate chiar o să-ți ofere ceva de lucru, o muncă permanentă dacă dorești.

– Aș putea să mă întorc în Anglia, îi răspunse Gay cu glasul tremurând. Dacă aș putea obține un pașaport… dacă mi s-ar putea dovedi identitatea. N-am nici un motiv să-mi petrec viața aici.

– O să discutăm despre toate astea în timpul mesei. Am multe lucruri să-ți spun.

– Dar deocamdată probabil că vă e amândurora o foame de lup, interveni în discuție doamna Lansdowne.

Intrase fără să facă nici un zgomot, îmbrăcată într-o rochie de catifea stacojie foarte decoltată. La gâtul și mâinile ei străluceau niște rubine, care-i accentuau albul delicat al pielii.

– … Și aflați că Marie e cea mai bună bucătăreasă din lume. De fapt, tot ce face e remarcabil. Este în serviciul meu de mulți ani.

– Dacă are grijă singură de casa asta, este într-adevăr remarcabilă, spuse Charles.

– Bineînțeles, o s-o ajute și Mustafa atunci când o să vină. Ei doi se înțeleg foarte bine. Pot să spun, fără să mă laud, că-mi sunt amândoi foarte devotați.

În timp ce vorbea, n-o scăpa din ochi pe Gay, care avea ciudata impresie că primise un avertisment. Dar era absurd. Ca să scape de senzația aceea, bău repede câteva înghițituri de vin. Gestul ei nu-i scăpă Valeriei.

– Vad că te-ai ocupat deja de Gay, dragă Charles. Termină de băut și după aceea propun să mergem să mâncăm.

Nici nu se așezară bine la masă că scriitoarea se și întoarse spre fată.

– Ești mulțumită de cameră, draga mea? Există câte un birou în majoritatea încăperilor din casă. Așa că vei putea să lucrezi în camera ta atunci când eu voi avea nevoie de bibliotecă. Totuși, acolo îți voi da toate indicațiile și vei bate la mașină. Nu știu cât de repede lucrezi, dar sunt foarte grăbită să-mi termin cartea. Cu puțin exercițiu, sunt sigură că-ți vei recăpăta rapiditatea.

Gay simți mai degrabă decât văzu că Charles se încruntă din nou. Apoi îl auzi protestând cu blândețe.

– Dar, draga mea, n-ai impresia că grăbești cam mult lucrurile? Gay abia a venit și, din câte știu, încă n-a acceptat să-ți fie secretară.

Valerie îl privi cu un zâmbet care infirma expresia gravă a ochilor ei.

– Cerșetorii n-au de ales, spuse ea. Nu vreau să spun că Gay ar fi cerșetoare, dar se află într-o situație de dependență, nu-i așa? Și apoi, sper că nu te deranjează să mă ajuți, Gay, Eu fac tot ce pot pentru tine, așa că nu cred că fac un gest necugetat cerându-ți să-mi faci și tu în schimb un serviciu.

– Bineînțeles, răspunse Gay.

Dacă ar fi înghițit încă o lingură de supă, s-ar fi înecat.

Masa își urmă cursul ei firesc. Gazda pălăvrăgea veselă și povestea despre toate transformările pe care avea de gând să le facă în casă. Charles îi răspundea monosilabic, iar Gay rămăsese complet mută. Aproape ajunseseră la desert când Charles începu să vorbească pe un ton hotărât.

– Ascultă, nu crezi c-ar trebui să-i spunem lui Gay ce s-a petrecut la Orhan Bey? I-ai citit numai scrisoarea, dar practic nu știe nimic.

– Și tocmai de aceea, în condițiile actuale, e preferabil să nu știe „practic nimic". Scrisoarea ar trebui să-i fie de ajuns ca să-și domolească neliniștea. Cât despre Karin…

– Te-ai întâlnit cu el înaintea mea, nu-i așa? o întrebă Charles cu amărăciune în glas.

– Așa este, recunoscu Valerie. Dar eu apăr mai eficient interesele lui Gay. Nu sunt o sentimentală gata să salveze îngerii aflați în pericol. Și dacă face exact ce-o sfătuiesc eu și are răbdare câteva săptămâni, totul se va sfârși cu bine, îți garantez. Pot chiar să-i prezic un viitor foarte agreabil.

– Serios? spuse Charles.

Se juca întruna cu piciorul paharului de cristal, cu atâta nervozitate încât părea pe punctul de a-l sparge.

– Nu-mi place să bâjbâi prin întuneric, spuse el. Și, oricum, tu nu poți să hotărăști viitorul unei fete într-un mod atât de rapid. Trebuie s-o consulți și pe Gay.

– O s-o consult, n-ai grijă, îl asigură Valerie. Acum, te rog să fii amabil și să-ți aduci aminte că mi-am lăsat baltă toate treburile ca s-o aduc pe Gay aici, că sunt gazda ta și că mi-ar plăcea tare mult să te văd acordându-mi și mie puțină atenție, Charles, prietene! Pentru mine este întotdeauna un eveniment extrem de important venirea aici. Vreau să împărtășești alături de mine plăcerea pe care o simt. Aici sunt cea mai fericită! Sunt multe lucruri despre care aș vrea să vorbesc cu tine în seara asta și-ți cer insistent să-mi acorzi toată atenția, dacă este posibil.

Până și Gay trebui să recunoască faptul că nu se putea răspunde în nici un fel acestui discurs. Își propuse să se retragă imediat ce se va ivi o ocazie potrivită.

Lucru care se petrecu destul de curând. Imediat ce tânăra turnă cafeaua în cești, la cererea Valeriei, stăpâna casei păru că se cufundă într-o adâncă reverie solitară. Privea la cerul negru de catifea cu un aer total plictisit. Gay înțelese curând că plecarea ei ar fi fost binevenită. Se ridică și ceru în mod politicos voie să se retragă. Doamna Lansdowne îi zâmbi ușurată.

– Dar, bineînțeles, micuța mea! Probabil că ești istovită. Du-te la culcare și nu te trezi prea devreme mâine dimineață. Marie o să-ți aducă o tavă cu micul dejun.

Charles se ridică și el în picioare. Îi întinse mâna.

– Noapte bună Gay, odihnă plăcută. Probabil o să dormi dusă în noaptea asta.

Tocmai voia să-i răspundă, când se auziră niște lătrături puternice, care fură urmate de un răget înspăimântător, la fel cu acela pe care-l mai auzise deja de două ori. Era oare posibil să fie vorba despre un leu? Charles se întoarse spre Valerie.

– Să nu-mi spui, draga mea, că te temi de singurătate și că te-ai înconjurat de animale sălbatice ca să-ți asiguri protecția?

Femeia zâmbi amuzată.

– Eu n-am niciodată nevoie de protecție, Charles. Dorm mereu cu un pistol încărcat sub pernă și e de ajuns. Este vorba doar despre animalele mele de companie. O să ți le arăt mâine; ca toți cei din regiunea asta, sunt destul de sălbatici. Nu te sfătuiesc, dulce Gay să te plimbi noaptea pe afară, chiar dacă nu-ți găsești somnul. Ziua sunt legați cu lanțuri, dar începând de la o anumită oră le dau drumul.

– Vă mulțumesc că m-ați prevenit, îi răspunse ea calm.

Și le întoarse spatele. Înainte să iasă, mai avu timp să audă vorbele lui Charles.

– Ce idee ciudată, Valerie!

Gay grăbi pasul, lăsându-i singuri pe terasă.

Cât timp vor rămâne acolo în seara aceea? se întrebă ea. Probabil că Valerie va învinge.

Capitolul 6

Pe tava cu micul dejun găsi un bilet. Era o foaie de hârtie parfumată acoperită de un scris fin prin care era anunțată că Charles și doamna Lansdowne plecaseră să facă o plimbare călare. Dacă nu se întorceau până la prânz, Marie urma să-i arate biblioteca, unde doamna Lansdowne îi lăsase ceva de lucru, în cazul în care ar fi dorit să înceapă munca.

Gay făcu o baie, apoi se aranjă cu multă grijă. Alese o rochie din bumbac subțire, discretă și elegantă în același timp. Marie, care nu se dovedi mai vorbăreață decât în seara anterioară și nici mai prietenoasă, o conduse în bibliotecă și înainte să iasă îi făcu semn spre un alt bilet aflat pe birou. Valerie îi scrisese în el tot ce avea de făcut. Mașina de scris era instalată la vedere, lângă un teanc de foi de hârtie albă. Mai exista și un caiet plin de notițe pe care se presupunea că trebuie să le dactilografieze.

Tânăra lucră fără să se gândească la nimic până la ora prânzului. De fapt, imediat ce se instală în fața mașinii de

scris, se simți mult mai fericită și mai în largul ei. Asta nu i se mai întâmplase de când părăsise Anglia la bordul avionului fatal care urma să-i schimbe destinul.

Dacă nu s-ar fi aflat într-o încăpere cu un décor atât de luxos, ar fi putut crede că se întorsese în biroul ei londonez, ca și cum ultimele luni n-ar fi fost decât un vis din care țăcănitul mașinii de scris o făcuse să se trezească.

Dar nimic nu putea să-i șteargă din amintire sărutul pe care-l schimbase cu un bărbat cu ochi cenușii și pielea înnegrită de soare. Sărutul acela îl simțea pe buze zi și noapte. Și tot ce s-ar fi putut întâmpla după aceea, caracterul neașteptat, chiar violența acelei fapte impulsive o vor face mereu să tremure până în adâncul sufletului ei.

Când ajunse la sfârșitul unei pagini, se ridică și se îndreptă spre fereastră. Cu fruntea lipită de geam, privi în curtea înconjurată de ziduri înalte. Soarele lumina aleile pietruite și straturile de flori ofereau privirii culorile lor vii, dar Gay nu vedea nimic din acest spectacol. Crestele înzăpezite ale munților ce se înălțau în jurul casei și albastrul fără pată al aerului păreau că se transformaseră într-o ceață subțire pe fundalul căreia se profila clar imaginea lui Charles Villiers. Acesta devenise unica ființă umană pe care putea conta.

El n-avusese intenția s-o sărute, știa acest lucru și probabil că n-o va mai săruta niciodată. Și doamna Lansdowne ar fi fost cu siguranță turbată de furie dacă ar fi aflat ce se întâmplase. Căci nu avea nevoie de prea multă imaginație ca să înțeleagă intențiile Valeriei în legătură cu arheologul.

Îl cunoștea perfect. Cunoștea pasiunea lui pentru libertate, prăpastia pe care o simțea la gândul de a se lăsa prins în

capcana vieții de familie. Îi spusese chiar el că nu se va căsători niciodată… Un vultur nu poate fi dresat și nici un animal sălbatic nu poate fi silit să-și amenajeze bârlogul într-o gogoașă de mătase. În ciuda vârstei fragede, Gay îl înțelesese foarte bine și i se părea că avea tot dreptul să-și aleagă un asemenea mod de viață. Avea oroare de viața casnică. Numai o femeie ca Valerie Lansdowne, la fel de curajoasă ca și el și pasionată după aventuri, putea să-i ofere o viață demnă de el.

Și scriitoarea era inteligentă! Nu și-ar impune niciodată voința în fața lui, dar ar ști să pară indispensabilă. I-ar oferi niște lucruri pe care el nu și-ar putea permite să le cumpere. Valerie avea răbdare. L-ar aștepta. Poate îl aștepta deja de săptămâni, de luni, de ani întregi. Dar în cele din urmă ar câștiga. Gay era convinsă de asta.

De când trecuse prin evenimentele dramatice din ultimele luni, tânăra se simțea uneori foarte bătrână și înțeleaptă. Încă nu-și revenise din starea de șoc provocată de accident și mai ales nu înțelegea de ce rămăsese unica supraviețuitoare. Era un fapt atât de inexplicabil, încât chiar și acum uneori, noaptea, când încerca zadarnic să-și găsească somnul în întuneric, se simțea îngrozită. De ce fusese salvată? De ce tocmai ea? Cu atât mai mult cu cât era era singură pe lume și nu exista nimeni care s-o regrete sau să plângă după ea… Ba mai rău! De când își făcuse și ea câțiva prieteni, nu le adusese decât necazuri.

Charles Villiers era singura persoană care-i mai oferea oarecare consolare atunci când se gândea la el în timpul acelor nopți fără somn. Dar cu cât s-ar gândi mai mult la el,

cu atât s-ar agăța mai mult de el și s-ar simți singură și părăsită atunci când ar pleca. Dacă ar fi avut ceva mai mult bun simț, nu i-ar fi cerut niciodată ajutorul în grădina lui Orhan Bey. Ar fi trebuit să se descurce singură, fără să apeleze la un necunoscut care oricum s-ar retrage curând. Ar fi trebuit să înțeleagă că Orhan Bey nu-i făcuse niciodată vreun rău. Ba dimpotrivă, o înconjurase mereu cu atenție și poate, mai devreme sau mai târziu, ar fi găsit o soluție.

Numai de n-ar fi atât de convinsă că Charles Villiers era unicul în stare s-o ajute, după seara aceea faimoasă de la Istanbul. Își asumase riscul de a-l pune într-o situație foarte stânjenitoare pe Charles. Poate chiar a făcut-o. Nu era de mirare că-i era atât de antipatică doamna Lansdowne.

Antipatică? Privind în gol, tânăra se gândi că nu era vorba numai de atât. Valerie Lansdowne era stăpânită de o furie rece și se străduia să ascundă dimensiunile acestui sentiment față de Charles. Dar Gay vedea foarte clar cum stau lucrurile.

Dacă ar fi rămas la Istanbul, ar fi putut găsi un mijloc prin care să se întoarcă la Londra. Dar aici, în creierul acestor munți sălbatici, era mai prizonieră decât fusese înainte. Și nici chiar scrisoarea pe care i-o trimisese Orhan Bey cu atâta amabilitate nu reușea să-i înlăture proasta dispoziție.

Du-te la Istanbul! Acum știa cine rostise acele cuvinte și de ce. Ce bine ar fi fost să nu le fi rostit niciodată și să nu fi plecat niciodată din Anglia.

Dar acum nu mai avea nici un rost să se gândească la problema asta. Se găsea la distanță de câteva ore de oraș, îi crea necazuri lui Charles și-i provoca o nervozitate crescândă Valeriei Lansdowne. Ce putea face ca să îndrepte lucrurile?

***

Marie îi aduse masa de prânz pe o tavă. Tânăra se întrebă dacă nu cumva gestul acela nu făcea parte dintr-un plan al Valeriei menit s-o îmblânzească. După ce-și termină treaba, liniștea din încăpere începu s-o apese și Gay se hotărî să iasă la soare.

Era convinsă că cei doi nu se întorseseră încă, pentru că nu văzu pe nimeni în salon când trecu prin dreptul ușilor din sticlă. Ridicând ochii spre munții din apropiere, foarte vizibili pe cerul senin, se gândi că, în alte împrejurări, aceste locuri i s-ar fi părut foarte romantice și emoționante.

Ce bine ar fi fost să fie liberă și să plece în acest loc fermecător. Liberă să urce pe drumurile de munte călare pe cal, împreună cu Charles… Să-și petreacă serile cu el în fața șemineului sau să împartă intimitatea bibliotecii cu arheologul, discutând despre lucrările lui.

În asemenea condiții, oare ar mai fi dorit vreodată să părăsească această casă izolată de restul lumii?

Timp de câteva secunde, simți o gelozie intensă față de Valerie, o gelozie atât de cumplită, încât se înfioră. Atunci își propuse să nu se mai gândească la Charles și-și continuă plimbarea.

Dar cu toate că traversă mai multe curți, toate semănând între ele, și descoperi grajdurile și magaziile, nu găsi nici măcar o singură ușă care să dea spre lumea din afară și care să se deschidă când era împinsă cu mâna. Toate ușile erau masive și era prevăzută fiecare cu câte o broască nouă din care

se scosese cheia. Din loc în loc, gardul din lemn era străpuns de câte un mic grilaj și, în timp ce le privea uluită, din cauză că avea impresia că e prizonieră în creierii munților, i se părea că e urmărită de niște ochi printre gratii.

Simțindu-se din ce în ce mai stânjenită, se hotărî să-și întrerupă plimbarea și se întoarse spre casă. În momentul în care dădea ocol unuia dintre grajduri, un bulgăre uriaș de blană se aruncă brusc asupra ei.

– Jos, Sullaba! comandă o voce.

Era un glas de femeie care vorbise însă în mod autoritar și dobermanul o ascultă.

Gay avu impresia că părul i se făcuse măciucă în cap. Rămase țintuită pe loc.

Marie, căci ea era, îi aruncă o privire acuzatoare. Ținea un alt doberman de lesă, care părea și mai întărâtat decât celălalt.

– N-ar trebui să hoinăriți prin locuri în care n-aveți ce căuta, domnișoară Nicholson, îi spuse ea pe un ton mustrător; dacă vi s-ar fi întâmplat ceva, ar fi numai din vina dumitale.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, răspunse Gay încercând să-și păstreze aerul demn, în ciuda mârâitului cam îngrijorător al celor două animale. Făceam doar o mică plimbare. Doamna Lansdowne m-a avertizat că are niște câini destul de fioroși, dar am crezut că în timpul zilei stau legați.

– Într-adevăr, sunt legați de-obicei. Acum îi duceam la plimbare… Sullaba și Bedia nu sunt răi decât dacă sunt provocați sau când intră străini pe proprietate.

– Asta-i bună! Mă plimbam și eu prin parcul casei protestă fata. Unde aș putea să mă duc din moment ce toate porțile proprietății sunt zăvorâte? N-am dreptul să ies nicăieri?

Marie înălță din umeri ca și cum problema aceea o lăsa indiferentă. Apoi îi atrase atenția lui Gay să nu mai facă nici o mișcare în direcția câinilor până când nu-i sunt prezentați.

– Nu vă apropiați! exclamă ea.

Gay întinse mâna spre ei, căci îi plăceau foarte mult animalele, iar cei doi câini i se păreau splendizi.

– … Dacă nu vreți să aveți necazuri. Atunci când doamna se va hotărî că poate să vă prezinte câinii, veți fi în siguranță peste tot pe unde veți merge.

– Dar nu poți să mi-i prezinți chiar tu?

Servitoarea își strânse buzele în semn de dispreț și în ochii ei negri apăru o expresie de dezaprobare.

– Eu nu anticipez dorințele doamnei!

Gay fu uluită de acest răspuns. Simți că este cuprinsă de un val de frig. Aici nu era, desigur, la fel de cald ca la Istanbul, dar soarele strălucea sus pe cer și deci n-avea nici un motiv real să tremure.

Servitoarea o privi timp de câteva secunde într-un mod ciudat, apoi trăsăturile feței i se mai destinseră puțin.

– Dacă vă interesează animalele și modul lor de viață, poate v-ar plăcea să vedeți și celelalte animale ale doamnei.

Suna mai degrabă a ordin, decât a propunere.

Apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre grajduri, urmată de Gay. Când ajunse în fața unei uși vopsite în albastru, scotoci în buzunarul șorțului și scoase o cheie. Deschise larg ușa, cu un aer misterios și se dădu într-o parte ca s-o lase să treacă, pândindu-i reacția.

Ușa se deschidea spre o altă curte, înconjurată de ziduri și mai înalte decât cele pe care le văzuse mai înainte. În centru

se găsea o cușcă având un aspect foarte solid. Atât de solidă era, încât într-adevăr lui Gay n-ar fi avut de ce să-i fie frică. Dar nu-și putu reține o tresărire de spaimă și buzele Mariei schițară un zâmbet disprețuitor. Se îndreptă spre cușcă vorbind cu blândețe. Animalele din cușcă, ce moțăiau lenește la soare, deveniră atente la primul sunet pe care-l auziră. Apoi, ca și când vorbele duioase ale Mariei i-ar fi jignit, cei doi lei uriași săriră deodată asupra grilajului scoțând niște răgete înfiorătoare.

Gay făcu câțiva pași înapoi spre ușă. I se făcuse pielea de găină și fața îi devenise albă ca varul. Marie izbucni într-un râs batjocoritor.

– Nu-i așa că sunt splendizi? o întrebă ea.

Își plimbă apoi degetul pe gratiile dese ale grilajului. Leii începură să ragă și mai tare. Servitoarea râse din nou cu poftă:

– … Într-adevăr, e foarte ușor să-i înfurii, dar e mult mai greu să-i liniștești. Totuși, eu reușesc s-o fac. I-a adus doamna dintr-una din călătoriile dânsei și mă ocup de ei de mai bine de un an. Mi-ar lipsi foarte mult dacă doamna s-ar hotărî să-i doneze unei grădini zoologice. De altfel, se simt mult mai bine aici și doamna este în siguranță atâta timp cât sunt ei prin preajmă… Toată lumea este în siguranță… Câtă vreme n-o să hoinărească prin cine știe ce coclauri, încheie ea cu o privire provocatoare.

***

Atunci când Gay intră în casă, din salon se auzeau voci. În timp ce urca scările, o auzi pe gazda ei spunând că era extrem de fericită și nu putuse suferi niciodată viața la oraș.

– Te simți mult mai bine atunci când ești liber, spunea ea; și unde te poți simți mai liber decât în munții ăștia? Plimbarea de azi m-a cam obosit, dar mâine o să te duc și mai departe. O să-ți arăt satul în care trăiește omul acela bătrân și înțelept care-mi dă niște sfaturi excelente. Este înconjurat de vreo jumătate de duzină de neveste foarte năstrușnice. Seamănă perfect cu celebrul Matusalem. O să ajungi și tu la concluzia că un asemenea personaj nu poate fi găsit decât în satele izolate.

Vocea lui Charles părea să aibă ușoare accente ironice.

– Ți se pare chiar atât de plăcut să fii ca Matusalem? În ce mă privește, aș prefera să mor înainte de a deveni senil. Și, în plus, credeam că legea islamică nu dă voie bărbatului să aibă decât patru neveste. Kemal Ataturk n-a interzis oare… Doamne Dumnezeule, Gay! Ai văzut cumva vreo fantomă?

Tânăra se străduia să surâdă cu un aer firesc și clătină din cap.

– Evident că nu!

Valerie Lansdowne îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi se întinse cu voluptate. Purta o bluză din mătase crem și niște pantaloni de călărie extrem de bine croiți. Semăna cu Diana, zeița vânătorii. Zâmbind într-un mod seducător, îi spuse lui Gay că se întorsese exact la timp ca să le fie servit ceaiul.

– Sper că te-ai putut descurca și că Marie s-a ocupat în bune condiții de tine. Am încercat să fiu cât se poate de explicită în mesajele pe care ți le-am lăsat. Dar dacă n-ai putut să-ți termini treaba, nu e prea grav. Așa e în prima zi.

Gay nu-i răspunse imediat și de aceea, Charles insistă. În privirea lui se citea foarte clar că nu se va mulțumi cu un răspuns vag.

– Cum ți-ai petrecut ziua, Gay? Valerie s-a gândit că e mai bine să te lase acasă astăzi. De altfel, nici nu știu dacă știi să călărești. În cazul în care știi, o să vii cu siguranță cu noi data viitoare. Dar de ce ai un aer atât de tulburat?

– Nu sunt tulburată, răspunse ea.

Lui Gay îi era rușine de ea însăși. Marie fusese martora groazei de care fusese cuprinsă în fața leilor și era convinsă că doamna Lansdowne ar ironiza-o dacă i-ar mărturisi cât de tare o înspăimântaseră acele animale.

– Marie m-a dus să văd animalele doamnei Lansdowne și…

– Care animale? o întrerupse Charles, cu un aer uluit.

– Saphir și Jupiter… îi explică Valerie.

Așa cum se așteptase Gay, doamna Lansdowne căpătase o expresie ironică.

– … După câte se pare, prietena noastră face parte din acea categorie de oameni căreia îi este frică de orice animal care e mai mare decât o pisică. Și splendidele mele feline i-au umplut inima și sufletul de groază. Dar dacă aș fi avut aici niște pisici siameze, sunt sigură că mi-ar fi cerut voie să ia una din ele în camera ei, adăugă ea cu o ironie rece.

Pe fruntea lui Charles apăru o cută adâncă.

– Nu mai fi sarcastică, Valerie. Gay este obișnuită cu pisicuțele, dar până acum n-a mai văzut „splendidele tale feline“ decât la grădina zoologică din Londra. N-ar trebui să judeci pe toată lumea în comparație cu tine și nici să împarți medalii de curaj numai formelor de vitejie care te caracterizează pe tine.

– M-ai pus în încurcătură, dragul meu, răspunse ea vădit prost dispusă.

– Gay este foarte curajoasă în felul ei…

– Sunt convinsă că așa este, se alintă ea cu o voce dulceagă. Cine s-ar putea îndoi, din moment ce a supraviețuit timp de șase luni în casa lui Orhan Bey și a preferat s-o șteargă de acolo decât să se mărite cu nepotul lui. E nevoie de curaj ca să fugi de o viață luxoasă, mai ales atunci când nu ești obișnuit cu așa ceva. Dă-mi o țigară, dragul meu, îi ceru ea.

Trase o dată din țigară și trimise un norișor de fum parfumat spre fața lui Charles. Acesta rămase tot posomorât.

– Nu mai vreau să beau ceai, spuse el dintr-o dată. Mai bine mă duc să fac o baie și să mă schimb, dacă-mi permiți. Dar tu, Gay, poți să bei o ceașcă. Pari să ai mare nevoie de așa ceva.

– Da, nu-i așa? șopti Valerie.

Charles se întoarse spre ele din pragul ușii.

– Sper că „pisicile“ tale nu se bucură de o prea mare libertate, Valerie.

– O, nu, stai liniștit. Sunt în cușcă și unica cheie e la Marie. I-am încredințat-o fără nici o teamă: e o servitoare extrem de fidelă.

După plecarea lui Charles, Gay se ridică în picioare.

– Doamnă Lansdowne, notițele pe care mi le-ați lăsat…

Valerie se lăsase pe spate și închisese ochii.

– Sunt prea obosită ca să mai discutăm despre problema asta acum. O să vedem mâine cum stau lucrurile. Și aș fi foarte mulțumită dacă ai găsi o scuză ca să iei masa în camera ta, seara asta.

– Am înțeles, îi răspunse cu demnitate tânăra. Dacă doriți, pot să iau toate mesele separat.

– O să vorbim mâine despre asta. De fapt, o să avem foarte multe lucruri de văzut împreună. Te-am mai avertizat o dată, dar ești neatentă. Cu atât mai rău pentru tine.

Privirea ei întunecată era încărcată de amenințări nerostite.

***

Stând în fața oglinzii, Gay își peria în mod automat părul, când auzi un ciocănit ușor în geam.

Afara era încă lumină, cu toate că soarele aflat la asfințit nu se vedea din cauza munților. Numai crestele căpătaseră o nuanță trandafirie la ora aceea, înainte să fie înghițite de întuneric..

În urmă cu câteva clipe începuse să privească un rond de regina-nopții din fața ferestrei. Lângă zid se găsea un răzor cu crini vărgați și cane. Niște flori uriașe de culoare roșu închis, ca cele de hibiscus erau plantate peste tot. Probabil fusese nevoie de mult timp și răbdare ca să se amenajeze o astfel de grădină într-un ținut sălbatic, își spuse Gay în sinea ei. Doamna Lansdowne trebuia să aibă un grădinar extraordinar. Nu-și putea da seama de ce manifesta un asemenea interes față de acele flori și în timp ce se pieptăna privind în gol, dar măcar astfel reușea să nu se mai gândească la altceva.

Atunci când mâna bronzată bătu din nou în geam, ea nu băgă de seamă imediat, dar apoi îl recunoscu pe Charles și deschise repede ușa din sticlă.

– Gay, exclamă el. N-am decât câteva minute la dispoziție. Trebuie să-ți vorbesc neapărat.

– E vorba cumva despre ceea ce voiai să-mi spui aseară? îl întrebă tânăra.

Arheologul părea tulburat.

– Ieri, Valeriei discuția i se părea total inutilă. De fapt, ei îi place mai mult să acționeze, decât să discute. Dar eu știu că suporți cu mare greutate situația în care te afli și aș fi vrut să te liniștesc. Stând de vorbă, vom putea să clarificăm anumite lucruri. Adineauri păreai dezorientată. Chiar și acum simt că ești încordată. Unde putem să discutăm?

– Adică fără ca doamna Lansdowne să afle, vrei să spui.

Îi răspunse pe un ton aspru. Charles zâmbi cu tristețe.

– Se pare că noi doi ne punem mereu în niște situații imposibile. Atunci când ne vedem, o facem mereu într-o mașină sau într-o cameră de hotel… Ceea ce a dezlănțuit fulgerele gazdei noastre asupra sărmanului tău cap nevinovat. De fapt, nici nu mi-ai spus până acum dacă ai dormit bine în patul meu și dacă pijamaua mea ți-a venit bine, adăugă el zâmbind cu blândețe.

– Cred c-ar fi mai bine să nu discutăm aici, îi răspunse Gay grăbită. Sunt sigură că doamna Lansdowne ar fi foarte nemulțumită. Dar cred că ai dreptul să te plimbi prin curte și eu aș putea să te însoțesc.

– De acord. Chiar dacă ne vede Valerie, n-are nici o importanță. În definitiv, la mine ai făcut apel prima dată. Și o să te ajut, Gay, din toate puterile, în cazul în care planul Valeriei nu reușește. Îți dau cuvântul meu de onoare.

Timp de câteva minute Gay merse alături de el în tăcere. Apoi ridică privirea spre însoțitorul ei.

– Știi cumva în ce constă planul Valeriei?

– Nu știu nimic, în afară de faptul că ar putea să te folosească în calitate de secretară permanentă timp de un an cel puțin. Ți-ar plăcea?

– De unde să știu eu dacă o să fac față? răspunse ea pe un ton cam evaziv.

– Sunt convins că o să te descurci foarte bine, îi spuse el privind-o cu afecțiune. E adevărat că înainte erai secretară? Valerie mi-a spus că ți-ai amintit treaba asta, cu ajutorul ei.

– Da, recunoscu ea, mi-am adus aminte… Cu ajutorul ei.

Charles înălță brațele spre cer cu un aer uluit.

– Nu mai înțeleg nimic! Există într-adevăr multe fapte inexplicabile în povestea asta a ta. Mai întâi lista de pasageri pe care numele tău nu apare. După aceea, asemănarea ta cu Cecile Maitland… Cu toate că Valerie nu este de acord, o să-ți spun ce s-a petrecut acasă la Orhan Bey. După ce m-a primit, i-am povestit tot, fără să-i ascund nimic. El a trimis imediat după Karin, care a recunoscut faptele cu un calm deplin. Știa cine ești, dar, din motive speciale, considerase că era preferabil să nu-i dezvăluie lui Orhan Bey identitatea ta. Atunci, Orhan Bey mi-a spus că oricum casa lui va fi și a ta atâta timp cât vei dori.

– În cazul acesta, n-ar trebui oare să mă întorc la el? Prefer să-l deranjez pe el, decât pe doamna Lansdowne.

Arheologul se opri din mers.

– Nu! spuse el hotărât. Nu atâta timp cât Karin se va afla acolo.

– Dar el a mărturisit ce știa. Deci nu mai există nici un pericol.

Charles îi aruncă o privire enigmatică. Dacă Gay ar fi ridicat în clipa aceea privirea spre el, fără îndoială că n-ar mai fi dorit să continue o discuție atât de intimă în grădina aceea în care noaptea începuse să-i învăluie într-o mantie de întuneric periculos de plăcută. Dar ea nu îndrăzni să ridice privirea spre însoțitorul ei.

– Karin e mare amator de fete tinere și frumoase, îi răspunse Charles pe un ton repezit. Și tare mă îndoiesc că a fost atins brusc de orbire în ziua în care te-a întâlnit.

– Atunci aș putea să mă întorc la mine acasă, în Anglia. Dacă m-ai ajuta.

Mâna bronzată și puternică a arheologului o prinse de umărul firav.

– Știi foarte bine că nu vreau s-o faci, îi spuse el cu blândețe.

– De ce?

Inima îi bătea cu putere. În întunericul ce se accentua, ochii ei măriți trădau o emoție extremă. Charles știa că ea îi aștepta răspunsul cu toată ființa ei. Dar își înăbuși doar un oftat și exclamă pe un ton devenit deodată nerăbdător.

– Ce bine ar fi dacă aș ști, draga mea Gay. De câte ori te văd, simt o dorință nebună să te iau în brațe și să te acopăr cu sărutări. Sunt sigur că asta nu te prea miră. Probabil că mulți bărbați au simțit același lucru în prezența ta.

– Nu încurajez un asemenea gen de comportament, îi răspunse ea pe un ton ușor aspru.

– Sunt convins! Tu ești genul de fată care se va mărita într-o zi și va avea un soț tandru și atent, niște copii și așa mai

departe. Vei avea un cămin în care vei fi în siguranță și unde evenimentele ce au loc de șase luni încoace nu riscă să se mai producă. Cel puțin așa sper…

Gay rămase tăcută. Parfumul ei suav îl cam amețea pe arheolog.

– Gay, eu… n-aș putea fi niciodată un soț potrivit pentru tine. Uneori regret că m-ai ales pe mine să te ajut. Soarta s-a dovedit a fi foarte crudă făcându-ne să ne întâlnim, pentru că nu putem rămâne împreună. Viața mea n-are nimic de-a face cu lucrurile plăcute de care ai tu nevoie. Pentru tine, a-ți imagina că vei trăi altundeva decât într-un cămin familial e un lucru imposibil, dar la fel de imposibil îmi este și mie să-mi închipui o astfel de viață. N-o să mă stabilesc niciodată undeva. Am o casă în Anglia în care n-am mai fost de cinci ani. E un loc în care poate tu ai fi fericită, dar eu nu. Am plănuit deja să întreprind o nouă călătorie care mă va duce în cele din urmă până în fundul Saharei, după ce se vor rezolva problemele tale. După cum vezi, ar fi fost mai bine dacă ai fi ales pe altcineva.

Fata nu-i răspunse. După câteva secunde, el îi puse din nou mâinile pe umeri.

– M-ai ascultat Gay?

– Da. Dar de ce ai considerat necesar să-mi spui toate astea? Eu nu-ți cer deloc să renunți la tot pentru mine. Ar fi ultimul lucru pe care l-aș dori.

El se încruntă.

– Dar în seara trecută… Când m-ai lăsat să te sărut. Știu că n-ar fi trebuit s-o fac, mai ales într-o asemenea împrejurare, dar tu nu te-ai opus.

Gay clătină încet din cap.

– Nu era prima oară când eram sărutată de un bărbat.

El se încruntă și mai tare.

– Așa cum te-am sărutat eu?

– Există oare mai multe feluri de a săruta o femeie?

El se albi la față și își înfipse degetele cu cruzime în brațele fetei, după care îi strivi gura cu buzele lui.

– Dar ăsta cum ți se pare? șopti el înainte de a o săruta din nou.

Charles înlănțui trupul firav al fetei cu brațele lui tari ca oțelul și-o strânse cu putere la pieptul lui. Tânăra încercă să-l respingă. Se simțea rău, brațele și buzele acelea sălbatice o torturau și-i zgâriau pielea delicată a feței. I se făcuse foarte cald și abia reușea să respire.

– Charles! Strigă ea dintr-o răsuflare.

El îi dădu în sfârșit drumul.

– Să nu-mi spui că ai mai fost sărutată așa, strigă el. Altfel…

Un rânjet înfiorător îi schimonosea gura. Avea o privire sinistră. În cele din urmă păru să-și revină și-i zâmbi.

– Iartă-mă! M-am purtat din nou ca un bădăran. Dar probabil că de data asta ți-am părut și mai ticălos. Ți-am mai spus, îmi vine să te sărut imediat ce te văd. Ți-am dovedit-o adineauri. Tu reprezinți o amenințare pentru mine, Gay.

Fata tremura ca și când tocmai scăpase dintr-un incendiu. Dar în același timp simțea cum o greutate rece și dureroasă o apăsa pe piept. Totuși, spre mirarea ei, reuși să-i răspundă pe un ton calm, aproape compătimitor.

– Bietul de tine! Mereu înconjurat de pericole. Dar îți promit că cel de-acum nu-ți va face viața dificilă.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre casă. El veni după ea.

– Recunosc că n-ar fi trebuit să spun că reprezinți o amenințare, îi mărturisi el. Dar, după câte știu, nu mă mai pândește nici un alt pericol… Ce-ai vrut să spui?

Gay îi zâmbi cu un aer enigmatic.

– Tu și doamna Lansdowne aveți într-adevăr multe lucruri în comun, nu-i așa? Chiar în momentul ăsta sunt sigură că e din ce în ce mai nervoasă că ne vede plimbându-ne împreună prin grădina ei. Dacă aș fi fost singură, poate ar fi mers până acolo încât ar fi dezlegat câinii, dar, dat fiind că ești cu mine, n-o va face. De fapt, ai avut cumva onoarea de a-i fi prezentat în mod oficial câinilor ei?

– Nu fi ridicolă, Gay, îi răspunse el încruntându-se. Te rog să-mi spui ce anume te-a tulburat în după-amiaza asta.

– Mi s-a făcut frică, mai întâi de câini și apoi de lei. Mariei, ca și stăpânei ei, treaba asta i s-a părut extrem de amuzantă.

– Nu trebuie s-o judeci greșit pe Valerie. Ei, într-adevăr nu-i e teamă de nimic. Ai fi uluită de curajul ei, dacă ai fi avut ocazia s-o vezi în anumite situații, așa cum am văzut-o eu. E o femeie deosebită.

– Deosebită… și foarte frumoasă, spuse Gay.

– Da, bănuiesc că așa este, spuse el adoptând fără să vrea un ton admirativ. Oricum, e evident că frumusețea ei nu e din cele obișnuite.

– O, evident. Viitorul ei soț va avea mare noroc. Trebuie să vină cu tine până în fundul Saharei? A făcut de mai multe ori

aluzie la planurile voastre comune. Ar fi bine ca problema mea să se rezolve cât mai repede cu putință. În felul ăsta, n-o să vă mai stea nimic în cale.

În momentul în care el voia să-i răspundă, o voce incredibil de tandră se auzi din întuneric:

– În cazul în care vrei ca Gay să răcească, să știi c-o să-ți reușească, Charles. Uiți că ne aflăm la munte și noaptea temperatura nu este la fel de blândă ca la Istanbul? Și în afară de asta, Gay, încă nu te-ai schimbat pentru masa de seară?

– Dacă nu vă deranjează, aș prefera să mănânc în camera mea, doamnă Lansdowne. Mă doare puțin capul.

– Bineînțeles, draga mea. Charles hai să bem ceva înainte de cină. După aceea o să recitim împreună notițele pe care le-a dactilografiat Gay astăzi. O să mă ajuți să le corectez și mâine va putea să bată la mașină versiunea finală.

Gay se îndepărta, urmărită de privirea glacială a Valeriei.

– Charles, fata asta poate deveni foarte enervantă, dacă nu ești atent. Eu știu cât ești de seducător. Dar ea e tânără și sensibilă. Va trebui să te porți cu ea cu foarte mare băgare de seamă.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu voce tare și o urmăriră pe Gay până în camera ei. Cu buzele tremurânde și ochii plini de lacrimi, ea închise ușa în urma ei.

Capitolul 7

A doua zi, doamna Lansdowne îi dădu de lucru lui Gay pentru toată ziua. La prânz i se aduse din nou mâncarea pe o tavă. Dar seara Charles insistă ca fata să ia masa de seară cu ei. Valerie consideră că e mai înțelept să cedeze. Dar lui Gay nu-i făcu nici o plăcere. Simțea în permanență că gazda ei o socotea o intrusă.

Își petrecu dimineața zilei următoare tot în bibliotecă, în timp ce Charles și Valerie plecaseră să facă o plimbare călare. La cererea arheologului, după-amiază îi însoți într-o scurtă excursie în satul învecinat. În timp ce o așteptau pe Valerie, care făcea o vizită unui meșter specializat în curățirea obiectelor din argint, Charles încercă să intre în vorbă cu Gay care stătea, ca de obicei, pe bancheta din spatele mașinii.

Lui Charles i se părea că fata era cazută pe gânduri și ciudat de indiferentă la ce se întâmpla în jurul ei. De asemenea, lăsa impresia că lucrase prea mult în ultimele zile.

– Mi se pare absurd să te închizi în casă toată ziua, îi spuse el cu asprime în glas. Totuși, Valerie nu vrea să te omori atâta cu munca. Și, oricum, din câte știu eu, nici nu ești plătită pentru ceea ce faci.

– Mi se oferă casă și masă, îi răspunse ea cu o voce perfect calmă.

– E ridicol! Te porți ca o adevărată secretară. Și în plus, se pare că ești foarte bună în meseria asta. Valerie nu prea face complimente, dar recunoaște că lucrezi perfect.

– Sunt încântată să aud așa ceva, îi răspunse ea pe un ton înțepat. Munca prestată pentru doamna Lansdowne reprezintă un antrenament excelent de care simt nevoia, după atâtea luni de inactivitate. Treaba asta o să-mi fie de folos atunci când mă voi întoarce la Londra.

– Gay!...

El se întoarse spre ea și-i aruncă o privire seducătoare, aproape imploratoare. Întinse chiar mâna spre ea și-i atinse genunchiul.

– … Încearcă să mai suporți situația asta încă puțin. După aceea, dacă nu mai vrei să lucrezi pentru Valerie, o să găsim altceva. Eu îți voi găsi o slujbă, eu…

Se opri și ea-l privi cu calm. Își mai amintea el oare în clipa aceea de dimineața în care se trezise în camera de hotel și când Valerie o certase pentru că dormise acolo? Charles spusese atunci că, în cazul în care Orhan Bey ar căuta un soț pentru Gay, ca să-i spele reputația pătată, el ar fi soțul cel mai potrivit. Mai era el oare gata – dacă ar fi fost necesar – să facă acel sacrificiu suprem și să rezolve în felul acela problema viitorului tinerei?

Ar fi vrut tare mult să dea dovadă de suficientă stăpânire de sine ca să-i spună că în nici un caz n-ar accepta un asemenea sacrificiu. Libertatea, viitorul, planurile lui Charles nu erau în pericol. Ar găsi ea singură o soluție.

– Gay, te rog. Nu mai avem prea mult timp la dispoziție și țin să-ți spun ceva foarte important, ceva ce n-ar trebui să uiți niciodată.

Dar în clipa în care mâna delicată și bronzată se apropia din nou de ea, de parcă ar fi fost împinsă de nevoia irezistibilă de a o atinge, își făcu apariția Valerie Lansdowne, la fel de proaspătă și bine dispusă ca atunci când plecaseră de acasă, după ce tocmai ieșise dintr-un bazar murdar și plin de praf.

Ea înțelese imediat că întrerupea o discuție foarte intimă. Cu ochii strălucind ca niște cărbuni aprinși, se strecură pe scaunul de lângă șofer.

– Dacă nu te deranjează, Gay, în seara asta o să avem ceva de lucru. După cină vino în bibliotecă și, dacă te simți în stare să stai trează, o să lucrăm până târziu.

Simțind privirea mirată și dezaprobatoare a lui Charles ațintită asupra ei, femeia îi aruncă un zâmbet dezarmant.

– Vreau foarte mult să înaintez cu lucrul la redactarea cărții. Gay știe asta și înțelege foarte bine. Mă ajută mai mult decât am sperat. Charles, tu nu trebuie să te amesteci în treaba asta și nici să încerci să aperi o cauză care n-are nevoie să fie apărată. Va veni și ziua în care îi voi înapoia lui Gay tot ce mi-a dat, o să vezi!

***

Nici acea promisiune și nici laudele Valeriei nu avură nici un efect asupra fetei. Totuși, perspectiva de a lucra până noaptea târziu n-o deranja deloc. Prefera să se ocupe de dactilografierea notițelor, care aveau măcar meritul că erau interesante, decât să rămână singură în camera ei, având drept companie numai gândurile ei triste.

Gay luă masa de seară împreună cu Charles și Valerie, apoi se retrase în camera ei, ca să-i lase să-și bea cafeaua singuri.

Valerie îi ceruse să vină în bibliotecă peste o jumătate de oră. În timpul acesta, Gay își dădu cu ojă pe unghii și se pieptănă. Rămăsese tot în rochia simplă din bumbac și-și pusese o jachetă tricotată ca să nu-i fie frig.

Aceste pregătiri îi luară ceva timp și când ajunse în fața bibliotecii, auzi niște voci înăuntru. Cea a lui Charles era ca o șoaptă, dar Valerie vorbea cu glasul ei tare și clar, ca de obicei.

Cu inima bătându-i puternic Gay ciocăni la ușă.

– Nu fi stupid, dragul meu, spunea Valerie… Intră, strigă ea după ce auzi bătaia în ușă.

În momentul în care ea deschise ușa, fata o auzi pe Valerie spunându-i lui Charles pe un ton de reproș amuzat:

– Cum poți să fii atât de naiv, dragul meu? Fata asta nu e idioată! Știe foarte bine ce este între noi.

Și brațele ei albe se desprinseră de gâtul lui Charles, în timp ce Gay își dorea să se crape pământul și s-o înghită în adâncul lui. Împietrită de durere, rămase în pragul ușii.

Intrarea îi fu salutată de un râs cristalin.

– Ei bine! Ce situație! Ești îngrozită, Gay? N-ai mai văzut până acum o femeie în brațele unui bărbat? O, Dumnezeule! adăugă ea întorcându-se spre Charles și scoțând o batistă, ai ruj pe gură. Fie și numai atât te poate trăda, dragul meu.

Gay se simți copleșită de un val de greață, dar reuși să se apropie de birou fără să-i arunce nici o privire lui Charles. Acesta nu scotea nici un cuvânt. În timp ce ea scotea husa mașinii de scris, acesta ieși din cameră. Valerie îi puse o mână pe umăr.

– Nu cumva te-a șocat ce-ai văzut? o întrebă ea în timp ce pașii lui se îndepărtau pe coridor. Tare mă tem că așa este, pentru că erai într-adevăr pe punctul de a te îndrăgosti de el, nu-i așa? În ciuda avertismentelor mele. Dar sper ca evenimentul ăsta să-ți fie învățătură de minte. Data viitoare alege-ți un bărbat de vârsta ta. Chiar credeai că Charles se amorezase de figura ta anostă și de părul tău? În sfârșit, acum sper că te-ai convins că te-ai înșelat. Hai să trecem la treabă.

Stând sprijinită de marginea mesei, Valerie Lansdowne îi dictă niște notițe timp de aproape o oră. Atunci când plecă, fata mai avea de lucru cel puțin încă două ore. Foile de hârtie se succedară rapid pe carul mașinii de scris și, atunci când Gay se duse în sfârșit să se culce, avea în cap numai cămile, oaze, corturi care se prăbușeau în timpul nopții și hamali care erau certați cu asprime a doua zi.

Palmieri, dune, furtuni de nisip, lipsa de apă. Căpetenia satului anunță într-o zi că se declanșase o epidemie de variolă, dar nimeni nu lua în seamă avertismentul acestuia. Și cu atât mai puțin Valerie Lansdowne. În bagajele ei avea exact vaccinul de care era nevoie și toți membrii echipei fură

vaccinați, chiar și cei care îl mai făcuseră înainte. O singură femeie mai participa la expediție. Era o tânără berberă, cu numele de Aisha, care până la urmă fuge cu un nomad.

Dar în ciuda căldurii excesive și a prafului, a mușteloor și mirosurilor infecte, a setei și, pentru o scurtă perioadă de timp chiar a foamei, doamna Valerie Lansdowne rămânea la fel de strălucitoare ca în prima zi. Purta mereu pantaloni de călărie și cizmele ei negre erau mereu văcsuite impecabil, datorită credinciosului ei Mustafa. Nu intra niciodată în panică și nu se îndoia niciodată de succesul acțiunii aflate în curs de desfășurare. Era mereu elegantă și calmă, chiar sub soarele cel mai dogoritor. Și Gay, transcriind notele ei de călătorie, nu se îndoia nici o clipă de adevărul acestora. În nici un caz nu era vorba de lăudăroșenie sau de exagerări inventate în folosul editorilor ei, ci de fapte, de niște fapte foarte obișnuite din punctul de vedere al autorului lor.

În timp ce trecea prin camera de zi ca să ajungă în camera ei, Gay, continuând să se gândească la notele de călătorie, avea parcă impresia că trăise ea însăși acele experiențe istovitoare.

Pe terasă, două siluete întinse pe șezlonguri fumau. Una din ele se ridică și veni în întâmpinarea tinerei. Era Charles.

– Gay! Ai muncit prea mult. Vino să bei niște cafea…

– Nu, mulțumesc, îi răspunse ea fără să se oprească din drum.

Se auzi și glasul i Valerie, de pe terasă:

– Charles! Ți-am spus c-o să fii refuzat!

***

A doua zi de dimineață, Gay lucră din nou fără întrerupere. Munca o absorbea total și exact de acest lucru avea nevoie ca să nu se mai gândească la nimic altceva. Așadar, înconjurată de țăcănitul liniștitor al mașinii de scris, neinteresată de faptele și mișcările celor doi, se cufunda în povestirea acelor aventuri cu un real sentiment de evaziune.

În timpul acesta, dar ea n-avea de unde să știe, Charles măsura în lung și-n lat terasa și-i reproșa foarte supărat Valeriei că o exploata prea mult pe fată, iar scriitoarea, stând întinsă într-o poziție languroasă, îi răspundea cu un aer provocator, ba uneori chiar obraznic. Însă de pe chipul ei dispăruse expresia satisfacției din seara precedentă. Frumoșii ei dinți albi scrâșneau din pricina enervării. Și când poarta curții interioare se deschise împinsă de o mână nevăzută, lăsând să treacă două mașini, tânăra sări în picioare, scoțând un strigăt de ușurare.

– În sfârșit! Charles! Ai devenit atât de plictisitor, încât aproape sunt bucuroasă că mai văd sosind și alți oameni.

Fără să-i mai aștepte răspunsul, alergă în jos pe scări. Un bărbat zvelt cu părul blond, de o eleganță aproape fără cusur, ieși primul din mașina Valeriei și binevoi să-i întindă mâna.

– Roland! Ce bucuroasă sunt că ai venit. Îmi pare bine să constat că drumul nu te-a obosit prea tare. Pari în plină formă.

– Știi foarte bine că nu împărtășesc entuziasmul tău pentru călătoriile istovitoare și nici pentru tot ce nu înseamnă viață civilizată. Și cu toate astea, iată-mă aici.

– Ca răspuns la cererea mea, spuse ea cu un zâmbet strălucitor.

– Ca răspuns la un ordin scris de mâna ta și întărit de două telegrame, într-adevăr, îi răspunse el. Mai există și alți invitați? adăugă el uitându-se la Charles.

– Nu, dragul meu, e numai o întrunire de două sau trei persoane. Charles este un vechi prieten de-al meu.

– Nu cred să ne mai fi întâlnit până acum, spuse Charles întinzându-i mâna cu o oarecare ezitare.

– Nu am avut încă această plăcere, îi răspunse Roland Ives cu indiferență. Prin natura muncii mele sunt legat de locurile cele mai sofisticate de pe glob. Și, dacă e să mă iau după înfățișarea dumitale, cred că ești, ca și Valerie, pasionat după spațiile deschise.

– Roland este expert în fleacuri feminine, îi explică doamna Lansdowne. Conduce un lanț de magazine de modă la Londra și Paris.

După aceea, cu un zâmbet fermecător, coborî din nou scările și se îndreptă spre cea de-a doua mașină care parcase chiar în spatele primei. Femeia nu avea nevoie să se întoarcă pentru a ghici că figura lui Charles devenise întunecată și amenințătoare precum un cer bântuit de furtună. Și noul venit, ocupat cu scoaterea valizelor din portbagaj, nu păru deloc să-și dea seama de ostilitatea cu care era întâmpinată sosirea lui.

Se întoarse spre Valerie, se înclină și-i sărută mâna.

– Scumpă doamnă, sunt încântat să vă revăd. Unchiul meu vă transmite complimentele cele mai călduroase.

Gay ieși din bibliotecă exact în momentul în care Charles, cu o figură disprețuitoare și arogantă, accepta să strângă mâna pe care i-o întindea Karin Abdul Anouk.

– Eram convins c-o să vă găsesc aici, domnule Villiers, îi spuse Karin cu o voce suavă.

Arheologul rămase mut și Valerie, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, îi ceru Mariei să aducă niște pahare pentru invitații ei.

– Nu-l lua în seamă pe Charles, spuse ea ca și cum ar fi vrut să scuze purtarea grosolană a unui om de nimic. Atunci când se apucă de ceva, vrea să se ocupe de problemă până la capăt, luptându-se împotriva tuturor. Dar noi doi, Karin, știm că în anumite situații este nevoie de un pic de finețe.

În clipa aceea, Gay se apropie de ei. Primul care o văzu fu Roland Ives.

– Ei bine, domnișoară Nicholson! Sunt sigur că vă mai amintiți de mine.

Fata îl privi în ochi. O, da! Își aducea aminte perfect. Nu-l cunoștea prea bine, dar îl văzuse destul de des. Șefa magazinului de pe Bond Street, unde lucra Gay, era întotdeauna îngrozită atunci când își anunța el vizita. Și ea însăși cinase împreună cu el în ajunul plecării spre Istanbul.

De obicei, Roland Ives nu era interesat de neînsemnatele angajate blonde ale magazinului, dar pe Gay o remarcase și-i încredințase acea misiune. O făcuse fără îndoială și pentru că, în afară de talentul ei de secretară, tânăra avea înfățișarea și manierele unei femei de societate. Și vorbea și câteva limbi străine. Tatăl ei, care-i fusese profesor, se ocupase de educația ei încă din copilărie. În așa fel încât, în cazul în care ar fi avut necazuri la vamă, ar fi putut cel puțin să răspundă în limba respectivă… Dar oricum n-ar fi avut cu siguranță necazuri la vamă, cu înfățișarea ei atât de destinsă.

Gay își amintea acum și cele mai mici amănunte. I se încredințase o mică valiză în care se găsea o rochie pe care avea datoria s-o predea unei anumite doamne Anouk, într-un hotel din Istanbul. Peste câteva zile, domnul Ives ar fi urmat să apară și să-i înmâneze biletul de întoarcere. În felul acesta ar fi petrecut și ea o scurtă vacanță într-un hotel de lux, făcând, în același timp, și un serviciu firmei ei. O, își aducea perfect aminte. Fusese atât de fericită la gândul că va călători. Își mai amintea și de faptul că pe vremea aceea Roland Ives îi păruse foarte antipatic, dar acum nu mai simțea decât indiferență față de el. O Gay foarte schimbată se afla acum în fața lui.

– Da, îmi amintesc de dumneavoastră, îi spuse ea scurt și se întoarse imediat spre Karin.

Acesta zâmbea fără să scoată nici un cuvânt. Privirea lui părea imploratoare.

„Nu mă disprețui, părea că-i spune. I-aș fi spus totul unchiului meu, fără să mă silească nimeni. Am venit aici numai pentru că doamna Lansdowne mi-a oferit toate facilitățile necesare. Ai făcut o impresie foarte puternică asupra mea. Sunt exact așa cum ai crezut, dar trebuia să vin după tine. Hai să fim prieteni…“

O, bineînțeles! Probabil că Valerie făcuse presiuni asupra lui Karin să vină acolo. Se făcuse dintr-o dată lumină în mintea ei: el făcea parte din planul ei.

Și Charles care părea că vrea să-l gonească de-acolo. Ce mult îl ura acum. N-are decât să se ocupe de doamna Lansdowne și de persoana lui. Nu mai avea nevoie de ajutorul

lui. După seara din ajun când îl văzuse cu brațele lui Valerie încolăcite în jurul gâtului și cu urme de ruj pe buze, simțea că i se face greață de fiecare dată când se gândea la el.

– Nu arăți la fel de bine ca atunci când te-am văzut în casa unchiului meu, îi spuse Karin încruntându-se. Aerul de munte ar fi trebuit să-ți aducă bujori în obraji, nu paloarea asta ciudată.

– Mă bizui pe tine c-o să devii medicul ei, dragă Karin, interveni Valerie cu indiferență. Du-o undeva la aer curat, o să-i prindă cel mai bine. Muncește prea mult.

– Ei bine? o întrebă Karin pe fată. Ce zici?

Ea îi aruncă o privire lui Charles, apoi coborî scările de la intrare.

– Într-adevăr, simt nevoia să fac puțină mișcare, am stat nemișcată pe scaun câteva ore bune.

După ce ieșiră din raza vizuală a celorlalți, tânărul se întoarse spre ea.

– Trebuie să știi că nu-mi fac iluzii, îi spuse el cu blândețe. Ultima oară când te-am văzut, ți-am părut extrem de antipatic, ceea ce nu mi se întâmplă de obicei. În general oamenii mă găsesc foarte simpatic. Crede-mă, atitudinea ta mi-a făcut cel mai mare bine.

Văzând că ea rămase tăcută, el o luă în brațe.

– Spune ce necazuri ai, fetițo. Ești supărată din cauza englezului acela? Ar fi trebuit să te avertizez că nu este liber. Este al Valeriei și ea n-o să-l lase niciodată să plece. Dacă o să îndrăznești să-i stai în cale, o să te dea la o parte, uite așa și pocni sonor din degete.

***

În seara aceea, masa de seară se desfășură cu totul altfel decât de obicei. În celelalte seri domnea o atmosferă încordată, cel puțin până la plecarea ei, își spuse Gay. Probabil că după aceea, gazda lor se relaxa. Dar sosirea noilor invitați schimbase totul. Ajutată de Mustafa, Marie găti numeroase feluri de mâncare, unul mai rafinat decât celălalt. Servitorul, îmbrăcat în livrea albă și pantaloni vărgați, le servi masa în stilul unui ospătar occidental.

Stăpâna casei arăta splendid în rochia ei albastră din mătase țesută cu fir auriu. Gay îmbrăcase și de data asta rochia din satin negru, care avea cel puțin calitatea de a-i scoate în evidență părul extrem de blond și perfecțiunea pielii. În timpul mesei, tânăra abia dacă ridică ochii din farfurie, dar remarcase privirile pe care i le arunca din când în când Karin. Cât despre Charles, acesta se străduia să-i ignore total prezența.

După cină, Karin o luă pe Gay de braț și o conduse afară, pe terasă, în timp ce ceilalți se instalau în jurul șemineului. Altădată n-ar fi cedat pentru îndrăzneala lui, dar acum n-avea o dispoziție prea combativă. Chiar dacă Charles ar fi intrat în vorbă cu ea în timpul mesei, probabil că i-ar fi răspuns într-un mod politicos. Dar nu se ivise o astfel de ocazie întrucât arheologul rămăsese mut și posomorât de la un capăt la celălalt al cinei.

De fapt nu putea să spună că-l stima acum mai puțin decât înainte, nu știuse oare dintotdeauna că Valerie Lansdowne avea putere deplină asupra lui? dar să-l vadă pe un bărbat care cu puțin timp mai înainte, o săruta pătimaș, ținând în brațe o altă femeie! O femeie cu care ea n-ar putea niciodată să fie prietenă. Experiența aceea o distrusese. Avea impresia că fusese victima unui cutremur de pământ, după care rămăsese traumatizată. De acum încolo nu se mai simțea în stare să aibă o comportare normală în prezența lui Charles.

Cât despre Karin, acesta de fapt n-o prea șoca, întrucât nu mai putea s-o șocheze nimic. Universul ei interior în cele din urmă se prăbușise și, cu toate că nu fusese prea surprinsă, se întreba cu un fel de stupoare în ce fel va mai reuși în viitor să ia viața de la capăt.

Tânărul era destul de inteligent ca să-și dea seama că amabilitatea lui nu-i displăcea lui Gay. Poate că, în ciuda singurătății ei, Gay ar găsi o oarecare consolare în purtarea lui atentă. Așadar, o conduse pe terasă, adoptând o atitudine cât se poate de indiferentă. Charles îi urmări cu privirea în așa fel încât Valerie se aplecă spre el și-i ceru un foc.

– Lasă-i în pace pe tineri, Charles, îi șopti ea pe un ton mustrător. N-o să înțelegi oare niciodată că în anumite situații nu e bine să te amesteci? Gay și Karin sunt de aceeași vârstă. Căsătoria cu Karin n-ar fi cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla tinerei noastre prietene.

Charles îi aruncă o privire dezgustată.

– Cred c-o să mă retrag în camera mea, spuse el pe un ton aspru. Un somn prelungit n-o să-mi prindă rău.

Îi aruncă o privire lui Roland Ives, și acum la fel de elegant, a cărui expresie indiferentă arăta totuși un ușor amuzament.

– … De fapt, te las într-o companie plăcută. Sunteți prieteni vechi și cu siguranță aveți multe să vă povestiți. Așa că vă rog să-mi permiteți să mă retrag, încheie el întorcându-le spatele.

Valerie se uită fix la țigara ei aprinsă. Glasul amuzat al domnului Ives rupse tăcerea.

– Nu știu de câtă vreme îl cunoști pe domnul Villiers – de altfel mi se pare ciudat că nu ne-am mai întâlnit până acum – dar în momentul ăsta e clar că are o problemă. Ce i s-a întâmplat? Crezi cumva că vechea noastră prietenie i se pare suspectă?

– Nu știu. Nu, nu cred.

Femeia nu părea să fie nici ea prea bine dispusă. Roland o privi cu un aer nedumerit.

– Atunci trebuie să fie vorba despre fata aceea… Scumpa noastră domnișoară Nicholson, spuse el cu blândețe. Bănuiesc că e destul de frumoasă ca să cucerească majoritatea bărbaților. Mare păcat accidentul acela de avion, dar pe undeva mi se pare că acum are mai mult tupeu. Am putea s-o mai folosim încă de multe ori.

– N-o să-ți permit să te folosești din nou de Gay! îi răspunse Valerie. Acum viitorul ei este legat de cel al tânărului care e cu ea în clipa asta.

– Cum? Nepotul lui Orhan Bey? Dar el e turc, nu-i așa? Știi că turcii nu-și mai închid soțiile în haremuri, dar crezi că ea ar vedea cu ochi buni o asemenea căsătorie? N-a avut un aer prea fericit când l-a văzut sosind astăzi.

– Ai să râzi, dar s-a purtat mult mai frumos cu el decât de obicei. Chiar în momentul ăsta se plimbă împreună, ceea ce este un semn bun. Numai la câteva ore după ce a suferit o decepție!

– Ah!

El înălță din sprâncene și pe buze îi apăru un zâmbet răutăcios.

– … Villiers? Sau ar trebui să spun mai degrabă tu și Villiers? Ești incredibil de blândă cu el, draga mea Valerie și treaba asta nu prea ți se potrivește, nu-i așa?

– N-am de gând să discut despre afacerile mele sau despre cele ale lui Charles, îi răspunse ea cu răceală în glas. Viața mea personală nu mă privește decât pe mine, în definitiv fac ce vreau.

– Dar bineînțeles! exclamă el cu o cordialitate distinsă care ascundea cu greu o nuanță amenințătoare. Dar eu n-am venit aici ca să discut despre afacerile tale, așa cum prea bine zici, ci despre o altă afacere care s-a terminat prost. O afacere care ne-ar fi putut pune într-o situație foarte neplăcută, dacă n-ar fi avut loc acel accident de avion dezastruos.

– Așa este, recunoscu ea.

– Ești absolut convinsă că fata este unica supraviețuitoare?

– Dacă ai fi mers, așa cum am făcut-o eu, la locul accidentului ai fi înțeles că e chiar de neînchipuit cum de a putut scăpa cineva!

– Și ea a pierdut tot? N-a fost recuperat nimic?

– Nimic.

– Ești sigură?

– Absolut sigură. Am verificat și răsverificat de zeci de ori. Avionul a dispărut în mare, dar înainte de asta luase foc. Numai printr-o minune trupul lui Gay a eșuat pe țărm.

– Acum își amintește tot?

– Da.

– Oricum, nu știa mare lucru. E totuși păcat că i-a revenit atât de repede memoria. Probabil că ai ajutat-o și tu fără să vrei, supunând-o unui interogatoriu inevitabil, nu-i așa?

Doamna Lansdowne recunoscu că, într-adevăr, așa stăteau lucrurile.

– Toată povestea asta e foarte enervantă, continuă Ives pe un ton furios. Și ne-a mai costat o grămadă de bani. Dar n-are nici un rost să stăm și să ne jeluim. Sunt convins că nu ne-a rămas de făcut decât un singur lucru, și anume să uităm totul. Dar nu putem să uităm de fata asta! Dacă s-ar căsători în Turcia, poate că n-ar fi rău. Dar aș prefera s-o iau cu mine în Anglia, ca s-o pot supraveghea îndeaproape. În cazul în care nu vom avea certitudinea că se va mărita cu Anouk în câteva zile, va trebui s-o anunți că o duc înapoi la Istanbul. N-avem altă soluție.

Valerie își stinse țigara și scoase imediat alta din pachet. În timp ce-o bătea ușor de unghie, începu să vorbească aproape în șoaptă.

– Ba da, mai există o soluție. Fata asta nu e prea ascultătoare și uneori e de-ajuns s-o văd ca să-mi ies imediat din sărite! spuse ea printre dinți.

– Asta e gelozie curată, îi răspunse Ives pe un ton răutăcios. Îți dai seama, Valerie să devii geloasă la vârsta ta?

Trăsăturile femeii se crispară.

– Nu putem să renunțăm la această a treia soluție. Chiar și în Anglia fiind, n-o să poți să stai cu ochii pe ea în permanență.

– E adevărat, recunoscu el.

Timp de câteva secunde căpătă un aer gânditor, după care își schimbă total expresia feței, ca și cum s-ar fi gândit la cu totul altceva.

– … De fapt, leoparzii aceia frumoși, sau leii aceia, nu mai țin minte ce sunt, pe care-i ai aici… Cuștile lor sper că sunt bine închise, nu? M-aș speria îngrozitor dacă m-aș întâlni cu vreunul dintre ei noaptea, în timp ce mă plimb…

Valerie Lansdowne zâmbi.

– Așa ceva nu se poate întâmpla. Dar ar fi posibil să te întâlnești cu câinii mei!

– O, cu câinii mă descurc eu!

Capitolul 8

Stând la fereastra camerei, Gay se uita la cer. Afară era foarte întuneric și încă nu apăruseră stelele. Era și foarte devreme ca să răsară luna.

Când trecuse ceva mai devreme prin salon, observase absența lui Charles. Era destul de neobișnuit să nu-l vadă acolo alături de o Valerie permanent zâmbitoare și liniștită. În seara aceea îi ținuse companie Roland Ives, dar era evident că acest fapt nu reușise să compenseze absența arheologului.

Îi urase lui Gay noapte bună cu o amabilitate mai mare decât de obicei, apoi o chemase înapoi.

– Vreme de câteva zile nu ne vom mai ocupa de lucrare, îi spuse ea. Am avansat destul de mult în redactarea ei, așa că meriți și tu câteva momente de odihnă. Du-te să te plimbi cu Karin prin împrejurimi. A venit aici cu mașina lui, deci nu e nici o problemă.

De fapt, tânărul o întrebase deja dacă putea s-o ia la plimbare a doua zi, dar nu cu scopul de a admira peisajul.

– Trebuie să te văd între patru ochi, îi spuse el. O, nu mă înțelege greșit. Am făcut atâta drum numai ca să fiu cu tine și cea mai mare dorință a mea este aceea de a te avea lângă mine, dar am un motiv special ca să te duc departe de casa asta. Trebuie să-ți vorbesc… Gay, ai acționat greșit în legătură cu Bey, dar el o să te ierte. Te va considera întotdeauna fiica soției lui favorite și datorită acestui fapt vei ocupa un loc aparte în sufletul lui. Dar nu numai că ai dat dovadă de nerecunoștință fugind așa cum ai făcut-o, însă ai fost și foarte imprudentă. Dacă mi-aș fi imaginat că te vei comporta în felul acesta, în ziua în care am sosit, m-aș fi dus cu tine să-i spun imediat totul unchiului meu. În felul acesta poate n-ai mai fi căzut în mâinile unor oameni destul de dubioși.

– Ce vrei să spui?

Pentru o clipă, instinctul o îndemnă să-i ia apărarea lui Charles Villiers, dar înțelese repede că nu despre el era vorba.

– … O cunoști bine pe doamna Lansdowne? îl întrebă ea.

El aruncă o privire spre ferestrele luminate ale clădirii. Părea îngrijorat.

– O cunosc destul de bine. Și cunosc și zona asta. De fapt, acum câțiva ani veneam aici adesea să vânez împreună cu unchiul meu. Pe vremea aceea nu eram atât de blazat și-mi plăceau mai mult activitățile pe care cred că le agreezi și tu. Dar deocamdată nu vom vorbi despre treburile astea. Aș vrea să mergem să ne plimbăm împreună mâine dimineață după micul dejun. Ești de acord?

Tânăra ezita. Nu-i era deloc frică de el și tonul lui îngrijorat o îndemnă să accepte. Și în afară de asta, i-ar prinde bine să se depărteze de casa aceea izolată. S-ar simți mai liberă dincolo de zidurile acelea înfiorătoare.

– Da, sunt de acord, îi răspunse ea în cele din urmă.

Deodată, un zgomot straniu sfâșie liniștea nopții.

– Ce-a fost asta? întrebă Karin.

– Doamna Lansdowne are o pereche de lei.

– Minunată companie pentru o femeie! Deși cu greu s-ar putea spune despre doamna Lansdowne că ar avea ceva feminin. E adevărat că are înfățișarea seducătoare a unei femei care știe să tragă toate foloasele dintr-o situație, dar în afară de asta… Du-te și culcă-te, îi spuse el deodată. Așa cum ți-am spus și mai devreme, șederea la munte, sau mai degrabă șederea la Valerie Lansdowne, nu prea pare să-ți priască. Trebuie să dormi. Mâine, când vom fi departe de casa asta, o să am foarte multe lucruri să-ți spun.

A doua zi dimineață nu i-a fost deloc greu s-o șteargă pe neobservate. Roland încă nu se trezise, iar Marie îi spuse că stăpâna ei se odihnea în camera sa. În ceea ce-l privea pe Charles acesta dispăruse.

Karin o aștepta deja la volanul mașinii lui roșii, așa că plecă imediat. Era o mașină de curse, rapidă și nervoasă, care urmărea cu ușurință numeroasele viraje ale șoselei. Cu toate că se aflau la mare altitudine, soarele ardea puternic și o briză blândă mângâie fața lui Gay prin geamul deschis. Era pentru prima oară după multe zile când putea să se relaxeze și ea puțin. Karin observă că tânăra se lasă pe spătarul scaunului cu un aer obosit.

– Văd că n-ai dormit prea bine, îi spuse el. Din ce cauză? Pentru că ai început să te simți jenată sau din alt motiv?

– Nu înțeleg ce vrei să spui, răspunse Gay. Există vreo cauză pentru care ar trebui să mă simt jenată?

– Vom vorbi despre asta la timpul potrivit. Până atunci, dă-mi voie să-ți repet avertismentele de ieri. Charles Villiers nu este bărbatul de care ai nevoie! Toată lumea din Istanbul știe că Valerie vrea să se mărite cu el. Și oricum, nu e deloc genul tău. E un vagabond, un nomad. Numai o femeie care-i împărtășește ideile ar putea să trăiască alături de el. Tu, biata mea Gay, ai suporta destul de greu să fii târâtă de colo-colo prin lume, să fii nevoită să schimbi mereu țara și clima și să nu te poți stabili niciunde! Ai reprezenta un obstacol pentru orice mișcare pe care vrea s-o facă! Nu, Gay, tu ești ultima persoană din lume cu care ar dori să se lege la cap, în ciuda atracției pe care o simte pentru tine!... Nu încerc să te rănesc, adăugă el după câteva momente, îți spun doar adevărul.

– Nu e nevoie să te străduiești prea mult, îi răspunse ea la fel de calmă. N-am nici o intenție în legătură cu domnul Villiers.

– Ești sigură?

– Absolut sigură, îi răspunse ea hotărâtă.

– În cazul acesta, pot să trag și eu oarecare speranță.

Și, pentru prima oară de la începutul discuției, zâmbi cu un aer mulțumit.

Merseră foarte mult timp, sau cel puțin așa i se păru lui Gay. Traversară niște trecători sinuoase, apoi urcară foarte sus, pe niște platouri arămii. Deasupra acestora zăpezile eterne pudrau cu alb versanții violeți ai Munților Taurus. Atmosfera foarte uscată era parfumată de mireasma coniferelor.

În sfârșit, trecură printr-un sătuc prăfuit unde speriară o turmă de capre, apoi urcară până la o trecătoare care domina

niște chei spectaculoase prin sălbăticia lor. Când Karin opri motorul, fură uluiți de liniștea care domnea în acele locuri. După câteva clipe, tânărul începu să vorbească.

– Ce știi despre doamna Lansdowne?

– Nimic. Decât că este o femeie foarte bogată, pasionată de călătorii și explorări. Și mai știu că scrie cărți inspirate de aceste expediții.

– Crezi cumva că individa câștigă mulți bani de pe urma acestor cărți?

– Nu știu.

– Știai că soțul ei era falit de multă vreme atunci când a murit?

Gay îl privi uluită.

– Dar nu este posibil! În timp ce clătoream spre locurile astea ne-a explicat, mie și domnului Villiers, că soțul ei îi lăsase moștenire o avere uriașă. A și mărturisit că se măritase cu el din motive financiare. Și a mai adăugat că a doua oară o va face din motive mai plăcute.

Karin își aprinse o țigară și-o privi pe tânără prin norul de fum albăstrui care-i înconjura.

– Soțul doamnei Lansdowne nu i-a lăsat nici un sfanț, îi spuse el răspicat. N-am nici cea mai vagă idee de ce l-a luat de bărbat. Dar știu că are de gând să-l înlocuiască în curând cu Charles Villiers. Rămâne de văzut dacă el se va dovedi destul de înțelegător și va accepta, dar ea îi cunoaște punctele slabe… și veniturile limitate.

– Dar Charles Villiers nu este sărac! îl opri Gay.

N-avea nici o dovadă a ceea ce afirmase. De fapt, știa extrem de puține lucruri despre el.

– E posibil, dar are nevoie de mulți bani pentru expedițiile lui. Nu rămâne niciodată mai mult de câteva luni în același loc și preferă să-și finanțeze singur călătoriile … sau să fie ajutat de niște asociați interesați de aceleași scopuri ca și el. Doamna Lansdowne se numără printre aceștia din urmă. Îl însoțește de mulți ani și cu siguranță a participat la cheltuielile necesare multor expediții.

– Puțin îmi pasă de domnul Villiers, spuse îngrijorată Gay. Ce vrei să-mi spui despre Valerie Lansdowne? De ce am făcut atâta drum până aici? Bănuiesc că pentru a nu-ți auzi numai vorbele, fie ele adevărate sau false.

Începea să se întrebe de ce acceptase să vină aici cu Karin. Lui Charles i s-ar fi părut cel puțin ciudat să-l urmeze pe acel tânăr, după tot ce făcuse el pentru ea.

– … Trebuie să recunoști că știu atât de puține lucruri despre tine, încât n-am nici un motiv să te cred.

– Așa este, dar îl cunoști pe unchiul meu. Nimeni nu-i pune reputația la îndoială în Istanbul. Poate a mea e un pic cam șifonată, adăugă el cu un zâmbet amar, dar unchiul meu este un om extrem de respectabil, toți prietenii lui pot depune mărturie în acest sens. N-ai observat că printre oamenii invitați la recepțiile lui, doamna Lansdowne nu figurează niciodată?

– Da, recunoscu ea încet. Am remarcat și eu acest lucru.

– Bun… Înainte de a merge mai departe aș vrea să lămurim niște lucruri. Tot ce ți-am spus despre căsătoria lui Cecile era adevărat, dar am lăsat să se creadă că eu eram soțul.

Nu-și putu reține o sclipire răutăcioasă în priviri. Avea într-adevăr ochi superbi și lui Gay îi reveni în minte strania

asociere dintre perfecțiunea fizică și slăbiciunea morală a tânărului care-și permitea să ducă un stil de viață pe care ea îl dezaproba. Și cu toate că în ziua aceea privirea lui era foarte limpede și nici o urmă de dezmăț recent nu-i tulbura trăsăturile netede, totuși colțurile gurii îi trădau slăbiciunea. Ce păcat, își spuse ea în gând.

– Cecile s-a căsătorit de fapt cu unul din prietenii mei și eu am asistat la ceremonie. Eu unul n-aș fi luat-o de nevastă nici pentru tot aurul din lume.

– Înțeleg, spuse Gay. Și ea chiar a murit în accidentul de avion?

– Da, îi răspunse el repede, pentru a nu mai insista asupra acelei amintiri dureroase. Alt motiv al prezenței mele aici este acela că unchiul m-a însărcinat să te aduc cu mine la Istanbul. Nu ești obligată să mai stai aici. Dacă vrei să te întorci la Londra, îți va înlesni plecarea. Și ar dori să aibă grijă de tine până când… ei bine, până când te vei mărita, de exemplu, sau până îți vei găsi o meserie care să-ți ofere satisfacții. Dar eu nu te oblig să faci nimic… Vei face ce vei dori, Gay!

Privirea tinerei se învălui în ceață.

– Bey e un om bun, spuse ea, încercând să scape de nodul care i se pusese în gât, și e și foarte înțelegător și tolerant.

– Oh! Mă face răspunzător pe mine de fuga ta din Istanbul. Trebuie să mă întorc la Londra peste câteva săptămâni. Voi fi foarte ocupat cu pregătirea examenelor, dar am putea oare să ne întâlnim uneori… în împrejurări mai… normale?

Rugămintea lui era destul de emoționantă și Gay lăsă privirea în jos.

– Poate, rosti ea în cele din urmă cu un glas abia șoptit.

Dar inima i se făcuse cât un purice la gândul că se afla încă departe de Anglia și, după ce se va întoarce, bărbații nu vor mai ocupa nici un loc în viața ei. Va trebui să-și consacre tot timpul unei munci oarecare pentru a alunga din gândurile sale amintirea lui Charles Villiers.

– Îți mulțumesc, îi spuse Karin atingându-i degetele. Știu că ai o părere foarte proastă despre mine dar… Dacă ai fi fost Cecile, bogată sau nu, n-aș fi acceptat niciodată să asist la căsătoria ta cu altul… fie el și cel mai bun prieten al meu.

– Și doamna Lansdowne? îl întrebă Gay, vrând cu orice preț să schimbe subiectul conversației.

– Da! Doamna Lansdowne! Scumpa noastră gazdă! Să știi că n-am nici o dovadă a ceea ce-ți voi dezvălui. Îți spun doar ceea ce cred că e adevărat.

– Bine. Vorbește, te rog.

– Valerie și prietenul ei Roland Ives sunt escroci internaționali. Traficanți de diamante. De mai mulți ani sunt urmăriți de poliția din mai multe țări, însă n-au reușit încă să-i prindă asupra faptului. S-au folosit de tine pentru una din operațiunile lor, dar, din nefericire, aceasta n-a reușit. Avionul tău s-a prăbușit și ai pierdut tot. Îți amintești cumva de o valijoară de care nu trebuia să te desparți cu nici un chip și pe care ar fi trebuit s-o dai unei anumite persoane?

– Da, da, sigur că da!

– Această persoană era o anume doamnă Anouk, o clientă a magazinului la care lucrai tu la Londra.

– Așa este!... Da!...

– Doamna Anouk este mătușa mea, dar n-are nici un rost să vorbim despre asta deocamdată. În valijoara pe care ai pierdut-o se aflau două rochii de seară, două modele create de Roland Ives. Și în tivul rochiilor, sau poate într-o broderie, fuseseră cusute niște pietre prețioase pe care poliția le caută de ani de zile. Acestea fuseseră furate în timpul unui jaf cu un mare răsunet în epocă: o marchiză își pierduse cu această ocazie toate bijuteriile și compania de asigurări s-a ruinat ca s-o despăgubească.

Gay îl urmărea cu răsuflarea tăiată.

– E incredibil!

– Știu ce simți. Dar, în sfârșit, în afacerea asta înfiorătoare, tu ai avut noroc. Din cauza accidentului, valiza n-a fost găsită asupra ta și unchiul meu te-a luat în grija lui. În caz contrar, ai fi fost cu siguranță implicată în toată afacerea. Ai fost aleasă tu pentru această operațiune pentru că nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că te-ai putea ocupa cu un asemenea tip de trafic și n-ar fi venit să-ți probeze nevinovăția în cazul în care s-ar fi ivit complicații.

Chipul tinerei deveni extrem de palid.

– Dar nu crezi…. Știi sigur că sunt nevinovată?

– Știu, o asigură el, și mătușa mea de asemenea. Dar chiar și acum ți-ar divulga numele dacă asta ar putea duce la arestarea iubiților noștri prieteni. A fost foarte necăjită din cauza amneziei tale și a lipsei de probe, dar a tăcut, pentru că spera că într-o zi o să-ți poți aminti vreun detaliu util.

– Dar cine este mătușa ta? Dacă era clienta lor, înseamnă că le era complice?

Karin clătină din cap.

– Nu, este detectiv particular și a rezolvat deja mai multe afaceri cu succes. Chiar și acum mă îndoiesc că iubitoarea noastră de lei și complicele ei știu cine este. E una din clientele lor permanente de ani de zile. Camerista ei, care este de fapt în serviciul lor, avea drept sarcină să recupereze diamantele imediat după ce primea rochiile.

Gay, cu privirea rătăcită, recepționă cu greutate noile informații. Deodată, fu zguduită de o idee și mai cumplită. Charles! Charles Villiers! Putea fi oare și el amestecat în această afacere? Era imposibil!

– Dar domnul Villiers? Doar nu crezi totuși că…

O cută amară și cinică apăru în colțul gurii lui Karin.

– În definitiv, de ce nu? răspunse el dând ușor din umeri. Pare destul de logic, nu? El recunoaște că a frecventat-o pe una din persoanele care fac parte din această bandă de foarte mulți ani și n-o să mă poți convinge niciodată că ignoră cu desăvârșire prin ce mijloace și-a agonisit averea. Discuția aceea purtată în mașină îți era cu siguranță adresată ție. Tu n-aveai de unde să știi că soțul ei dăduse faliment și aceea era o ocazie excelentă de a-și crea o acoperire.

– Dar… cărțile ei! Par a fi inspirate din aventuri trăite în realitate. Călătoriile ei…

– Niște preocupări distractive devenite posibile datorită activităților ei secrete. Și, în afară de asta, însăși celebritatea îi permite să treacă „neobservată“ într-o anumită măsură.

– De necrezut! exclamă Gay.

Dar n-ar fi crezut sub nici o formă în vinovăția lui Charles. Nu putea să creadă.

– Acum am face bine să ne întoarcem acasă, îi spuse Karin răsucind cheia de contact. Dar nu uita, Gay! Nu cumva să te dai de gol în privința acestor lucruri, nici măcar prin comportament. În momentul de față te afli în mare pericol și din cauza asta trebuie să acționezi cu multă băgare de seamă. Pentru a te putea scoate de aici fără riscuri prea mari, trebuie să găsim o modalitate de a o face cumva cu aprobarea lor. Dacă accepți să accționezi așa cum îți voi spune eu, totul se va termina cu bine… Dar trebuie să ai totală încredere în mine. Promiți?

– Nu crezi că… ar trebui să discut despre toate astea și cu domnul Villiers? În definitiv…

Părea că se luptă să păstreze un lucru de preț.

– M-a ajutat atât cât a putut. Mi-a spus că dacă vreau să mă întorc în Anglia…

– Dar el te-a adus aici, nu-i așa? Dacă ți-ar fi vrut cu adevărat binele, n-ar fi făcut sub nici o formă așa ceva. Ar fi mai bine să ai încredere în mine decât într-un om care o frecventează pe Valerie Lansdowne.

Gay realiza din ce în ce mai mult pericolul în care se găsea. Era izolată în niște munți cu înfățișare sălbatică, înconjurată de escroci… și de lei. Trebuia neapărat să găsească un mijloc de scăpare.

Dar Charles! Gândurile ei reveneau neîncetat la el. Ar fi acceptat să înfrunte cele mai mari pericole dacă astfel ar fi reușit să-l îndepărteze de orice bănuială.

***

La întoarcerea acasă, prima persoană pe care a întâlnit-o a fost Charles. Stătea singur pe terasă, cu un pahar în mână. Pentru prima oară de când se cunoșteau, acesta îi aruncă o privire rece, aproape dușmănoasă.

– Ți-a plăcut plimbarea? o întrebă el încet.

Tânăra îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită în altă parte.

– Ieșirea asta mi-a mai limpezit gândurile. De altfel, doamna Lansdowne a fost de acord să-mi iau o dimineață liberă.

– Știi foarte bine că nu ești angajata ei. Ești liberă să lucrezi când dorești.

– Așa crezi? Casa asta e cam ciudată și m-am întrebat adesea dacă măcar vreunul dintre noi este cu adevărat liber.

Înțelegea el oare ce voia să spună? Inima lui Gay îi bătea foarte tare și în sinea ei îi striga cu tristețe: Oh, Charles!... Charles!... Ești oare un escroc ordinar? Ești oare implicat în povestea asta oribilă? Să fie oare posibil?

– Sunt foarte liber, îi răspunse el.

După modul în care o spusese, i se păru că discerne un sens dublu. Tânăra ridică privirea spre el. Numai cu două zile în urmă, la unul din colțurile gurii lui frumoase se găsea o urmă de ruj de buze și atunci nu-l putea privi fără să se simtă profund tulburată. Acum îi susținea privirea fără nici o urmă de slăbiciune.

– Îmi permit să-ți amintesc că mi-ai spus o dată că libertatea este unul dintre cele mai importante lucruri, îi spuse ea. Mă duc să mă pregătesc pentru masa de prânz.

– Gay! îi spuse el repede, de ce-l încurajezi atât de imprudent pe tânărul ăsta? Ai uitat că în urmă cu puțină vreme ai fugit de el?

– Atunci am fost imprudentă, îi răspunse ea cu o voce tensionată. M-am comportat ca o școlăriță nerecunoscătoare și cu toate astea Bey a avut bunătatea de a mă ierta. De mâine mă pot întoarce la Istanbul și voi avea și eu o familie.

– Vrei într-adevăr să te întorci într-o familie destinată altei femei? Toată lumea știe că nu ești Cecile Maitland.

– Toată lumea? Ai vorbit despre mine cu domnul Ives, de exemplu.

– Se pare că ai fost cândva angajata lui, nu-i așa?

– Așa este. Pe vremea aceea nu știam că era un asociat al doamnei Lansdowne. Nu ți se pare destul de ciudat totuși că tocmai s-a oferit să mă ajute?

– Nu, nu mi se pare deloc ciudat, îi răspunse el cu o asemenea nepăsare, încât nu se putu abține să nu-l admire. Poate că, în cazul în care ai uitat, îți voi aminti că eu însumi i-am cerut să te ajute.

Adevărul era atât de evident, încât ea lăsă privirea în jos. Vreme de câteva clipe se jucă nervoasă cu borul pălăriei. El răspunsese la cererea ei fără nici o ezitare, și-i fusese extrem de recunoscătoare… până în acea faimoasă seară din bibliotecă. Ce să mai creadă? Cum să se interpreteze toate acele fapte? Era esențial să știe la ce să se aștepte, chiar dacă oricum nu-și va mai putea recăpăta pe de-a-ntregul încrederea. Nimic nu va reuși să șteargă dureroasa umilință pe care o simțise atunci când îi surprinsese pe el și pe Valerie în bibliotecă.

– Gay! Gay! Noi doi eram atât de buni prieteni odinioară! Aveai atâta încredere în mine încât mă lăsai să gândesc și să acționez în locul tău, când tu nu erai în stare s-o faci. Totul a mers bine până ieri seară. Nu vreau să-ți dau explicații asupra a ceea ce s-a întâmplat atunci, dar trebuie să ai în continuare încredere în mine, acum mai mult ca oricând.

Vorbea pe un ton atât de stăruitor, încât Gay ridică surprinsă privirea spre el.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

El o privea intens. Chipul lui cu trăsături fine și arămii părea tulburat, iar ochii transmiteau mesaje pe care tânăra nu îndrăznea să le decodifice.

– Acceptă să te căsătorești cu mine, Gay și vom pleca de aici imediat.

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, tânăra tresări.

– Să… să mă căsătoresc… cu tine?

– Da! Mărită-te cu mine. Ar fi trebuit să ți-o cer mai de mult, dar evit dintotdeauna să mă însor. Și totuși, am înțeles în sfârșit că asta e unica soluție pentru problema ta și în mod secundar și pentru a mea.

– A ta? repetă ea pălind. Nu știam că ai probleme.

– Ei bine, acum știi… Nu te mai împotrivi, Gay și hai să plecăm de aici cât mai repede cu putință. Crede-mă, am motive serioase să afirm acest lucru. Am așteptat să te întorci toată dimineața. Orice sentimente ai avea pentru persoana mea, e neapărat necesar să ai deplină încredere în mine, și numai în mine. Ne vom căsători cât mai repede posibil ca să mă pot ocupa în continuare de tine.

Rostise ultimele cuvinte pe un ton aproape glumeț. Tânăra fu năpădită de un val de furie.

– Și-ți închipui cumva c-o să te iau de bărbat, c-o să accept din partea ta sacrificarea sacrosanctei tale libertăți numai ca să te poți ocupa de mine?

– Te implor, Gay! Nu e momentul potrivit să-mi amintești toate prostiile pe care ți le-am spus. Crede-mă, n-avem prea mult timp la dispoziție. Trebuie să te duc departe de aici.

– De ce? Te-ai certat cumva cu doamna Lansdowne? Doar s-a arătat foarte răbdătoare în speranța c-o să vă căsătoriți curând. M-a anunțat încă de la început că ești proprietatea ei și ieri-seară am înțeles că n-a exagerat deloc.

Charles rămase înmărmurit. Ochii săi căpătaseră o nuanță întunecată și privirea lui nu mai exprima nici urmă de rugăminte.

– Nu ești obligată să te căsătorești cu mine dacă nu vrei, dar trebuie să vii cu mine.

– Nu mă voi căsători cu tine și n-o să merg cu tine nicăieri. Voi continua să lucrez pentru doamna Lansdowne până când voi găsi eu însămi o soluție pentru a pleca de aici. Și consider propunerea ta de a mă căsători cu tine drept o insultă.

– Foarte bine. E o insultă pe care n-am mai adresat-o până acum nici unei femei. În ceea ce te privește, stai liniștită, n-o s-o mai fac a doua oară. Dar te sfătuiesc să nu te lași cucerită de farmecul lui Karin.

– Măcar el nu încearcă să-mi creeze iluzii. Nu-și ascunde defectele și cred că n-ar fi trebuit să-l părăsesc niciodată pe unchiul lui. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nici nu înțeleg de ce te-am ales pe tine. Dar acum știu foarte bine de ce m-ai

ajutat să fug… Pentru că erai sigur că prietena ta Valerie ar accepta să-mi vină în ajutor. Probabil c-ai fost uluit când ai văzut că mă arunc cu bună știință în brațele tale.

Gay nu mai avu răgazul de a observa figura consternată a lui Charles, căci un zgomot de voci o făcu să se întoarcă. Sosea Valerie Lansdowne, însoțită de Karin.

– Ah! exclamă femeia cu un aer vesel, iată-vă în sfârșit. Karin mi-a spus că plimbarea voastră s-a prelungit mai mult decât ați plănuit, dar fiind doar voi doi, probabil ați pierdut noțiunea timpului!...

Cu obișnuitul său spirit de observație, ea remarcă expresia ciudată și paloarea lui Charles. Cunoscându-l foarte bine, trase concluzia fie că era emoționat, fie furios… sau amândouă la un loc.

– … Du-te și pregătește-te pentru masa de prânz, copila mea, îi spuse ea lui Gay pe un ton suav. Mâine poate îi voi da voie lui Karin să te ia la plimbare toată ziua.

La masă, Valerie a fost fermecătoare cu toată lumea. Gay n-o mai văzuse niciodată în starea aceea. Imediat după masă, toți se retraseră în camerele lor să se odihnească. Dar ea nu profită deloc de singurătate pentru a se relaxa. Mintea îi era frământată de idei contradictorii care o făceau să se simtă pierdută.

Cum trebuia să se comporte de acum încolo? În care locatar al acelei case sinistre mai putea să aibă încredere? Trebuia neapărat să stea de vorbă cu cineva pentru că singură simțea că nu va putea ajunge la nici un rezultat.

Gay n-avea mașină și, în plus, nici nu cunoștea drumul de întoarcere. N-ar putea sub nici o formă să conducă singură

douăzeci și patru de ore încontinuu și mai risca să se și rătăcească. Întoarcerea la Istanbul pe jos i se părea o idee absurdă. Și încă îl mai suspecta pe Karin.

Povestea pe care i-o relatase părea incredibilă… dar putea fi adevărată. În felul acesta s-ar explica multe lucruri. De ce fusese aleasă tocmai ea și de ce i se dăduseră cele două rochii când ar fi fost mult mai ieftin să fie trimise prin poștă? I se rezervase o cameră într-unul din hotelurile cele mai luxoase din oraș și i se promiseseră câte în lună și-n stele.

– Ne vom revedea la Istanbul și vei petrece câteva zile foarte plăcute, îi spusese Roland Ives. Toate rapoartele referitoare la activitatea ta sunt excelente și meriți o vacanță. Poți să rămâi o săptămână sau două, dacă dorești. Ia-ți cu tine îmbrăcăminte mai multă…

Și o anunțase că un cec va acoperi toate cheltuielile, inclusiv cumpărarea unor haine noi.

Ce naivă fusese! Puteau foarte bine să-și permită să-i ofere toate acele lucruri, din moment ce transporta niște diamante prețioase.

Dar care era rolul lui Charles în toată povestea asta?

Tânăra își acoperi fața cu mâinile. Cu câtă dezinvoltură îi propusese să se căsătorească. Oare despre ce problemă ar fi vrut să-i vorbească? Poate dorea să se pună la adăpost de ghearele Valeriei? Poate că tocmai descoperise adevărul și era tulburat din cauza asta? Pentru că era convinsă că, mai devreme sau mai târziu, s-ar fi căsătorit cu acea aventurieră. Dar dacă s-ar fi însurat cu Gay, doamna Lansdowne nu și-ar

mai fi putut atinge scopul… Toate astea păreau aproape la fel de incredibile ca și povestea cu diamantele, dar ce altă explicație putea să mai găsească?

Îi mai rămăsese doar Karin, cu frumusețea lui nemaipomenită, cucerit temporar de ea și nepotul unui om în care era convinsă că poate avea toată încrederea. Tânăra chiar începea să aprecieze anumite trăsături de caracter ale acestuia. Și va fi bine când se va afla din nou în casa aceea mare din Istanbul, simțindu-se în siguranță, răsfățată și alintată. Karin chiar îi spusese că unchiul lui o va ajuta să se întoarcă în Anglia.

După ce se va întoarce în țara ei, va putea să înceapă să ducă din nou o viață normală și poate cu timpul va reuși să-l uite pe Charles.

Cineva bătu în ușă și în cameră își făcu apariția Valerie Lansdowne. Avea chipul total lipsit de expresie, ca și cum ar fi purtat o mască. Numai ochii reci și dușmănoși o împroșcau pe tânără cu veninul lor ucigător.

– Vreau să-ți fac două propuneri, îi spuse ea așezându-se. Dacă ai cât de cât bun-simț, mă vei asculta cu atenție și o vei alege pe aceea care ți se va părea mai puțin dezagreabilă. În situația ta, eu n-aș sta pe gânduri.

Capitolul 9

În seara aceea, servirea mesei decurse fără nici un incident special, dar atmosfera fu mai puțin zgomotoasă decât în seara anterioară.

Valerie Lansdowne nu făcea nici un efort pentru a străluci sau a-i cuceri pe comeseni. Chipul ei calm și afectat păstra tot timpul o expresie hotărâtă, ca și când ar fi luat deja o decizie. Și din cauza asta, pentru prima oară de când o cunoștea, nu părea nici provocatoare și nici răzbunătoare.

Roland Ives o privea din când în când cu un zâmbet ciudat, dar nu încercă să-i schimbe atitudinea. În general părea extrem de plictisit, în afară de ocaziile în care ceva anume îi atrăgea atenția. Atunci devenea vioi și agil ca o pasăre de pradă. În seara aceea lăudă mâncarea pregătită de Marie, gustă din vinuri ca un adevărat cunoscător și, în rest, nu spuse mare lucru.

Nici Charles Villiers nu era prea vorbăreț și pentru prima oară Valerie nu încercă să-l înveselească sau să monopolizeze discuția cu el, ba chiar îi ocolea cu grijă privirea.

După masă, Gay se întoarse în camera ei ca să-și dea cu pudră pe față. Pe măsuța de toaletă găsi un bilet. Recunoscu imediat scrisul lui Charles. În loc s-o liniștească, mesajul lui o înfurie și mai mult.

„Nu te mai purta ca un copil și lasă-mă să te ajut. După ce ne întoarcem la Istanbul, îți promit că nu ne vom mai revedea niciodată, dar deocamdată cel mai important lucru este să pleci cât mai repede de aici. Să fii în camera ta la ora zece. Îți voi bate în fereastră. Trebuie neapărat să mă lași să-ți vorbesc".

C.V

Gay rupse biletul și ascunse bucățelele de hârtie în geantă. La ora zece se găsea sub verandă, acolo unde îi ceruse să vină Karin. Dacă lui Charles i se părea că trebuia să se grăbească, tânărul în schimb își ascundea cu greu proasta dispoziție. Părea într-adevăr că se temea să nu i se întâmple ceva lui Gay.

În mod ciudat, tinerei nu-i era deloc frică. Simțea că totul îi este indiferent și nu-i păsa deloc ce avea să se întâmple.

– Trebuie să-mi relatezi tot ce ți-a spus doamna Lansdowne adineauri când a venit în camera ta, îi spuse Karin.

Ca și Charles, se uita mereu peste umăr ca și cum i-ar fi fost teamă să nu apară cineva.

Gay își aduse perfect aminte de ultimatumul pe care i-l dăduse Valerie.

– Sper că nu mai trebuie să-ți amintesc că ai reprezentat o adevărată povară pentru domnul Villiers și pentru mine, îi spusese ea încă de la începutul discuției. Iar pentru domnul Villiers chiar mai mult decât o povară deoarece, ca mai toți bărbații de felul lui, slăbiciunea îl emoționează ușor și spiritul cavaleresc îl îndeamnă să dorească să salveze fetele aflate în

suferință. Recunosc că așa e și firesc, mai ales atunci când e vorba de o tânără blondă cu ochi mari, albaștri și rugători. În Evul Mediu, bărbații plecau să se lupte cu zmeii pentru fete drăguțe ca tine. Dar după ce ucideau zmeul, își continuau drumul până ce o altă tânără prințesă îi chemau în ajutor și le provocau spiritul cavaleresc. Toate astea făceau parte din joc, pentru ei era important să-și pună la încercare virilitatea. Dar la sfârșit, cea care îl lua de bărbat era în general fata care nu ceruse nimic!

– Și ce-i cu asta? îi răspunse cu calm tânăra.

– Eu nu i-am cerut niciodată nimic lui Charles. Îl cunosc de ani de zile și indiferent cât de departe ar pleca, se întoarce mereu la mine pentru multă vreme. Noi vorbim aceeași limbă, avem aceleași ambiții, admirăm aceleași lucruri. Ne completăm unul pe altul. El știe că nu-l voi lega niciodată în lanțuri și voi fi mereu acolo unde va avea nevoie de mine. Știu să fiu total dezinteresată atunci când este vorba despre el, dacă este în interesul lui. Cândva ne vom căsători, probabil foarte curând. Dar această unire îl va lăsa liber să-și continue drumul fără nici o piedică. În schimb tu, adăugase ea arătând acuzator cu degetul spre Gay, tu cu fragilitatea ta de școlăriță stupidă cu ochi rugători, cu cererile tale mute, vei face din el bărbatul cel mai demn de dispreț din lume. Un soț care nu va îndrăzni să-și părăsească nevasta pentru câteva luni pentru că n-ar reuși să se descurce singură. Veți avea copii, și asta ar strânge și mai mult legăturile dintre voi și vei dori să ai un cămin. Ce cuvânt oribil! Și la sfârșit, ori o va lua la sănătoasa, ca cineva care simte că se sufocă și va căuta un petec de deșert

unde să se poată ascunde departe de tine, ori n-o să mai aibă chef de nimic și viața lui va fi terminată. Iată ce se va întâmpla!

Se ridicase în picioare, cu fața palidă și strângând din pumni. Gay avea impresia că parcă primise o pereche de palme.

– Asta s-ar întâmpla, dacă te-aș lăsa în preajma lui, continuase Valerie. Dar n-o să-ți permit niciodată. O să te împiedic să-i distrugi viața.

Nările i se dilataseră și părea că respiră cu dificultate. Se sprijini de spătarul unui scaun.

– … Ascultă-mă cu atenție, nesuferito! Ai de ales între două variante. Ori pleci poimâine cu Roland în Anglia, ori te măriți cu Karin. Dacă ai avea un pic de bun-simț, te-ai mărita cu Karin Anouk, pentru că nu ești în stare să te descurci singură în viață. Ești prea proastă.

Dar Gay își revenise și privea fix în ochii doamnei Lansdowne.

– Nu mă puteți obliga să optez nici pentru una, nici pentru cealaltă variantă și dumneavoastră știți foarte bine treaba asta, îi răspunse ea cu un calm care o surprinsese și pe ea. Și fiți sigură că nu mă voi mărita cu Karin. În primul rând că nici nu m-a cerut în căsătorie și trebuie să se gândească înainte de toate la cariera lui. O soție ar constitui un impediment în calea studiilor sale. De altfel, mai are de dat niște examene.

– Examenele nu contează când ai un unchi atât de bogat ca Orhan Bey.

– Acordați foarte mare importanță averii, nu-i așa, doamnă Lansdowne?

Chipul Valeriei se schimbase. Cu maxilarele contractate și pometii obrajilor proeminenți, părea dintr-o dată mult mai bătrână. Ochii foarte machiați îi ieșeau în evidență ca aceia ai unei păpuși pictate, doar că erau mai amenințători și mai plini de ură…

– Ce știi tu despre importanța pe care o acord eu banilor? o întrebase prinzând-o pe Gay de umăr. Ce vrei să spui, amărât-o? Să fii oare mai puțin inocentă decât pari? Știi mai multe lucruri decât spui? Ce…

Valerie își mușcă buza de jos.

– … Ce știi de fapt?

Gay stătea dreaptă în fața ei și-o înfrunta din priviri.

– Ce știe Charles Villiers? îi răspunse ea.

Valerie scoase un mârâit furios, precum sâsâitul unui șarpe. Începu s-o scuture pe tânără atât de puternic încât acesteia începuseră să-i clănțăne dinții în gură.

– Lepră ce ești! Deci mă amenințI, da? Vrei să te pui cu mine? Am știut întotdeauna că nu ești atât de naivă pe cât pari. Era prea frumos să fie adevărat. Spune-mi, continuă ea calmându-se, spune-mi ce știi de fapt? Ce crezi că știi?

– V-ați mai revenit după tulburarea provocată de geamantanul pierdut în timpul accidentului? îi răspunse Gay. Și spuneți-mi și mie, din simplă curiozitate, unde ați ascuns diamantele, în rochiile pe care trebuia să le predau doamnei Anouk? Erau cusute în broderie? Sau în jupoane? Oh! Îmi aduc aminte, aveam și jachete asortate. Le-ați pus oare în pernițele de la umeri?

Vreme de câteva clipe, doamna Lansdowne rămase încremenită. Pe măsură ce trecea timpul, aerul triumfător al

lui Gay dispărea. Își dădea seama abia acum că fusese foarte imprudentă, dar era prea târziu. Și probabil că-l expusese și pe Karin pericolului.

Tinerei nu-i era frică de consecințele pe care le putea avea acea discuție asupra ei însăși. Era mulțumită că descoperise un lucru important: Charles nu era amestecat în afacerea asta. Groaza care o cuprinsese pe Valerie la ideea că acesta ar putea afla ceva era mai elocventă decât vorbele. Și Gay se simțea extrem de ușurată. Charles nu era omul care să se compromită punând la cale o afacere ilegală. N-ar fi trebuit niciodată să se îndoiască de buna lui credință.

Era drept și cinstit, era tot ceea ce se putea citi în ochii lui cenușii. Gay nu-i putea reproșa decât un singur lucru: de ce îi furase inima, de ce n-o lăsase în pace? Măcar dacă n-ar fi sărutat-o.

Lui Valerie îi mai trecuse furia. Umbla cu pași mari încolo și-ncoace prin încăpere, mișcând câte un obiect dintr-un loc într-altul, luând câte o perie pentru păr cu un aer absent și punând-o la loc aproape imediat. În cele din urmă, se întoarse spre Gay.

– Nu cred că domnul Ives va accepta să te ia cu el în Anglia, îi spuse ea. Vom vorbi mai târziu despre problema asta.

***

Karin scoase un fluierat prelung după ce Gay termină de povestit.

– Deci despre asta era vorba! exclamă el. Situația era și mai complicată și prezenta aspecte destul de neplăcute. Dar acum

trebuie să găsim urgent o soluție. Nu-ți reproșez că i-ai vorbit lui Valerie în maniera în care ai făcut-o. Femeia asta are o limbă de viperă și ai avut deja destule de suportat. Dar până acum nu vedea în tine decât o rivală în lupta pentru bărbatul pe care-l iubea. În momentul de față, însă reprezinți pentru ea o amenințare mult mai mare.

– Dar nu te afli și tu în primejdie?

– Asta n-are nici o importanță. Cel mai urgent lucru pe care trebuie să-l faci este acela de a pleca imediat de aici. Fiecare minut e foarte prețios.

Aruncă o privire spre curtea casei asupra căreia începuse să se lase repede înserarea. În curând va fi întuneric beznă. În spatele acelei curți se găsea o alta, la fel de înfricoșătoare. Numai Mustafa avea cheia de la poartă și Marie avea datoria să dea drumul câinilor noaptea. Karin părea foarte îngrijorat.

– … Mă întreb, șopti el, dacă n-ar trebui să-l punem la curent și pe Villiers despre toată povestea asta. Avem mare nevoie de ajutor.

Gay îl prinse de mâneca hainei.

– Nu, nu, nu pe Charles! Nu vreau să scap de aici cu ajutorul lui.

Tânărul încruntă din sprâncene.

– Draga mea, mărturisesc că aș fi încântat să te salvez singur din situația asta dificilă, dar tare mi-e teamă c-o să fie destul de complicat. Probabil vom avea nevoie de sprijinul lui Charles Villiers.

– Ai o mașină în garaj, îi aminti ea. N-am putea să…

– Ba da, dacă am putea să ieșim din curtea asta.

Răgetul slab al unui leu păru să sublinieze pericolul care-i pândea. Karin o privi pe Gay cu un aer gânditor. Tânăra îl prinsese de braț, cuprinsă de groază.

– Situația se prezintă cam așa: există niște câini lăsați liberi după ora zece seara, niște lei care ar putea ieși și ei dacă s-ar lăsa ușa cuștii deschisă, un servitor credincios care are asupra lui toate cheile. Să încercăm să-l racolăm pe Mustafa e inutil pentru că ar fi în stare să sară și-n foc dacă i-ar cere stăpâna lui.

– N-ar fi trebuit să te amestec în toată povestea asta, oftă Gay cu o notă de remușcare în glas.

Tânărul o luă în brațe și o strânse la pieptul lui.

– Nu-ți face griji din pricina asta. Poate într-o zi mă vei răsplăti și tu la rândul tău.

Se uită la ea cu un aer și glumeț, dar și serios.

– Poate cândva voi fi un medic respectat care va duce o viață onorabilă la Istanbul sau în altă parte a lumii, iar tu vei fi fermecătoarea mea soție englezoaică…

Dar Gay clătină cu tristețe din cap.

– Nu mă voi mărita niciodată, spuse ea.

– Să nu spui nicicând niciodată, răspunse el strângând-o de mână. Și dacă am avea un glob de cristal… E cineva la capătul terasei, spuse el deodată.

Era Charles. Se îndrepta spre ei și, cu toate că era semiîntuneric, zări cu ușurință cele două siluete aflate foarte aproape una de cealaltă.

– Vă rog să mă scuzați că vă deranjez, le spuse el pe un ton rece. Mă plimbam și nu credeam că mai e cineva pe aici. Am

ieșit pe la ora zece și acum e deja unsprezece, adăugă el uitându-se la ceas. Noapte bună Gay, noapte bună Anouk!

Charles plecă. Tânăra făcu un mare efort de voință să nu-l cheme înapoi. Nu suporta să-l facă să sufere.

– Trebuie să găsim o soluție, Gay îi spuse Karin pe un ton precipitat. N-avem nici o clipă de pierdut. Trebuie neapărat să plecăm de aici mâine dimineață.

***

Așa cum o sfătuise Karin, Gay se culcă fără să se mai dezbrace. După ce-și pusese câteva lucruri în geanta de voiaj, se întinsese în pat. Tânărul îi spusese că era chiar posibil să nu-și poată lua lucrurile, dar trebuia oricum să fie gata de plecare imediat ce se lumina de ziuă. Dacă ușile garajului erau deschise, va pune geanta în portbagajul mașinii. După aceea vor lua micul dejun împreună cu ceilalți, înainte să fugă.

– Dacă n-ar fi casa asta ca o adevărată cetate, încuiată și zăvorâtă încă de la apusul soarelui, am fi putut pleca încă din noaptea asta, îi spusese Karin. Dar nu-ți fie teamă. Mâine pe la ora asta vom fi în drum spre Istanbul. Așa că îți urez somn ușor, vei avea nevoie mâine să fii odihnită.

Cu ochii larg deschiși în întuneric, se întreba dacă Anouk Karin se găsea departe de ea. În ciuda tuturor defectelor lui, era un om pe care te puteai baza la nevoie.

Își aduse aminte că doamna Lansdowne o descrisese ca fiind o tânără prostuță și lipsită de apărare. Poate că așa și era. Ar fi trebuit să încerce să-și rezolve problema singură, înainte

de a apela la Charles și recunoștea că fusese o proastă că împinsă de furie îi dezvăluise lui Valerie tot ce știa în legătură cu diamantele.

De fapt, se comportase prostește de două ori. Îl respinsese pe Charles și rupsese mesajul prin care se oferea s-o ajute și apoi, când o surprinsese împreună cu Karin, o privise atât de trist, încât simțea că roșește și acum. De unde să știe că tânăra se aruncase în brațele lui Karin când auzise răgetul înfiorător al leilor?

Și doamna Lansdowne înțelesese cu siguranță cum aflase Gay adevărul despre ea.

Valerie Lansdowne! Încerca să-l atragă pe Charles cu banii ei câștigați prin căi necinstite. O avere care le va deschide calea spre atâtea noi orizonturi și perspective pasionante. Nu vor avea parte de un cămin, ci de o viață plină de aventuri glorioase.

Era oare posibil ca femeia aceea să ducă în continuare o viață nelegiuită, fără să sufere nici o pedeapsă? se întreba tânăra. Nu se va găsi oare niciodată vreo pedeapsă pentru faptele ei?

Și Charles, care se afla atât de aproape de ea, care călătorise împreună cu ea. Mai devreme sau mai târziu, va avea și el de suferit.

Tot răsucindu-se în pat de pe o parte pe alta, nu reușea să adoarmă. I se părea că are de făcut mii de lucruri, fie și numai pentru a împiedica producerea și a altor nenorociri, dar cu ce să înceapă? Atâta vreme cât ea însăși nu era liberă, nu putea să ia nici o măsură.

Zorii de zi își făcură apariția încet, până când soarele începu să strălucească. Afară, oamenii dădeau semne că încep să se trezească. Gay dădu fuga la baie și se spălă pe față și pe mâini. În timp ce se machia intră Marie aducând tava cu micul dejun. Servitoarea observă imediat că patul rămăsese nedesfăcut.

– V-ați trezit devreme, îi spuse ea.

Gay nu știu ce să-i răspundă. Chipul Mariei era lipsit de orice expresie și, ca de obicei, se simțea stânjenită în prezența acesteia.

– Doamna îl însoțește pe domnul Ives până la Istanbul, sau va face doar o parte din drum împreună cu el. Aseară, dânsul s-a hotărât să plece foarte devreme. Mașina lor a ieșit adineauri din curte. Îi conduce Mustafa. E și domnul Villiers cu ei.

– Domnul… Villiers? repetă Gay, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Și domnul… domnul Anouk? Unde este?

Servitoarea dădu din umeri.

– N-am fost informată în legătură cu planurile domnului Anouk, dar mașina lui nu este în garaj. Poate a ieșit să se plimbe puțin. Sau e posibil să se fi întors la Istanbul împreună cu ceilalți.

Tânăra se prinse cu mâinile de marginile patului. Își dăduse seama că se luminase de ziuă cam de multă vreme și se mira că Anouk Karin nu încercase să ia legătura cu ea într-un fel sau altul. Deci plecase… Charles și Karin plecaseră!...

Deodată, i se făcu foarte frig. Cu genunchii tremurând, se așeză pe cuvertura din satin strângând puternic cu mâinile marginile din lemn ale patului.

– D… dar, încercă ea să spună…

Marie ridică din nou din umeri. Buzele sale subțiri schițară un zâmbet sinistru.

– Vă veți putea bucura de o zi liniștită, îi spuse ea. Doamna n-a lăsat nici un fel de instrucțiuni în legătură cu munca dumneavoastră, deci puteți să nu faceți nimic dacă nu vă place. Eu voi fi la bucătărie și vă voi pregăti prânzul obișnuit.

După plecarea acesteia, Gay rămase nemișcată câteva minute bune. Cafeaua și cornurile fierbinți se răciră fără să se atingă de ele.

Mașina lui Karin nu mai era în garaj. Nu-și putea crede ochilor. Și Charles care plecase la Istanbul.

Dimineața trecea cu foarte mare greutate. Gay nu se mai simțise niciodată atât de inutilă. Soarele ardea puternic și ea făcea plimbări lungi, ușurată să vadă că cele mai multe dintre porți erau deschise. Totuși, poarta principală era strașnic zăvorâtă.

La ora douăsprezece, Marie îi servi masa de prânz în sufragerie. Casa era cufundată într-o tăcere atât de desăvârșită, încât Gay ar fi dat orice să audă un zgomot cât de mic. Tânăra era convinsă că Marie știa cât de mult o enerva starea aceea. Servitoarea purta încălțăminte cu talpă de crep și n-o auzea niciodată când vine. Apărea dintr-o dată cu o farfurie în mână, oferindu-i o ceașcă de cafea, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

În timp ce strângea masa Marie, îi aruncă o privire ironică.

– Probabil că domnul Anouk s-a întors cu ceilalți la Istanbul, spuse ea. Cu atât mai bine. Ar fi fost foarte jenant să fiți lăsați singuri în toată casa. Eu sunt foarte ocupată la bucătărie, așa că n-aș fi putut să vă supraveghez.

După-amiază continuă să se plimbe pe afară. Parcă din instinct evită să ajungă până se înseră în curtea interioară în care erau închiși leii. Totuși, în timp ce soarele dispărea în spatele culmilor înzăpezite ale munților, reuși, fără să-și dea seama să-și învingă groaza pe care i-o inspirau Jupiter și Saphir și pătrunse în curtea în care se găsea cușca acestora.

Ușa albastră era deschisă. Probabil că Marie scosese câinii la plimbare, căci aceștia nu se vedeau nicăieri. Cotețele lor erau goale, iar gamelele pline cu mâncare. Urmau să revină curând și aproape imediat vor fi liberi să se plimbe pe unde vor dori.

Cu toate că era îngrijorată, Gay făcu câțiva pași spre cușcă. Trebuia mai ales să nu se mai gândească la câini. Era singură cu Marie într-o casă izolată, înconjurată de niște câini dușmănoși. Nu, nu trebuie să se lase dominată de panică.

Imaginea oferită de prezența leilor îi alungă orice alt gând din minte. Prima reacție a fost una de admirație sinceră. Erau într-adevăr niște animale splendide care moțăiau, ca după o masă bună, lungiți ca niște pisici uriașe, într-un colț al cuștii.

Unul din ei o zări pe tânără și-o privi clipind din ochi, cu un aer leneș. Celălalt nu avu nici o reacție. Din când în când, câte o muscă li se așeza pe urechi. Atunci scoteau un mârâit scurt și musca își lua zborul rapid.

Stând la doi pași de cușca lor, Gay era dominată de sentimente diverse. În afară de admirația pe care o simțea pentru acele fiare sălbatice, nu-și putea reține totuși o anumită simpatie pentru doamna Lansdowne, pe care n-o

lăsase inima să scape de ele după ce le prinsese. Marie îi spusese că erau pe atunci foarte mici. Probabil că erau adorabile.

Dar acum erau două animale adulte închise în cușcă și care, dacă ar fi putut, ar fi făcut-o bucăți.

Și simțea cum un nou sentiment se năștea încet în mintea ei, un sentiment de groază aproape hipnotizatoare: nu voia, nu putea să facă stânga-mprejur și să plece. Îi era teamă ca nu cumva zgomotul produs de pașii ei să-i trezească și nu voia cu nici un chip să-i audă răgind.

Dacă mai aștepta puțin, ar fi sosit Marie cu câinii și astfel n-ar mai fi singură. Nu-i mai păsa de dușmănia câinilor și răceala servitoarei. Gay nu-și dorea decât să nu rămână singură cu cei doi monștri. Dar exact în momentul acela privirea îi fu atrasă de ceva anume la portița cuștii, în locul în care lacătul uriaș asigura închiderea gratiilor. Simți că-i sare inima din piept, apoi i se păru că pur și simplu îi stă în loc.

Căci ușița nu era zăvorâtă, ci întredeschisă cu aproape un centimetru. Prea puțin pentru a-ți putea da seama imediat…

***

Nu putea spune cât timp rămăsese țintuită locului. Nici nu îndrăznea să respire prea adânc, era împietrită părându-i-se că timpul parcă stă pe loc.

Dacă s-ar fi apropiat de portiță, care oricum nu era închisă cu lacăt, una din cele două feline ar fi ajuns acolo înaintea ei și sub greutatea corpului acestuia, ușa s-ar fi deschis în

întregime. Nu îndrăznea să facă nici o mișcare, dar nici nu voia să rămână în locul în care se găsea, căci leul pe jumătate adormit continua s-o studieze cu un aer leneș.

Deodată, își aminti de ceva despre care auzise și chiar citise cândva: dacă priveai fix în ochii unui leu sau tigru, animalul nu te ataca… Dar trebuia să nu-ți slăbești nici o clipă atenția. Asta era singura soluție. Se va da înapoi pas cu pas fără să scape leul din ochi. După ce o va găsi pe Marie, aceasta se va ocupa de lacătul cuștii. Servitoarea trebuia să știe unde se află, de asemenea și cheia acestuia. Se va duce personal să-l pună la loc, va încuia cușca cu cheia și totul va reveni la normal.

Gay își repeta încontinuu aceste cuvinte dându-se înapoi atât de încet, încât leul nu părea s-o bage în seamă. Numai să nu se trezească celălalt leu.

Aproape pe neobservate, centimetru cu centimetru, Gay se îndepărta atât de lent, încât îi venea să urle. Cu urechea la pândă, aștepta sosirea Mariei. Servitoarea nu putea să fie departe, trebuia să apară dintr-o clipă în alta, Gay va începe să audă lătrăturile câinilor. Nu și-ar fi închipuit niciodată că lătrăturile celor două fiare sălbatice ar fi putut contribui vreodată la ușurarea ei sufletească.

Dar liniștea care domnea asupra curților era aceea specifică locurilor părăsite.

Fiind prea preocupată de necesitatea de a ajunge la ieșire, nu era prea conștientă de atmosfera ce-o înconjura. Nici nu îndrăznea să se întoarcă pentru a vedea dacă o luase pe drumul cel bun care ducea spre poartă. Deodată se izbi de un perete. Cu inima bătându-i puternic, alunecă de-a

lungul pietrelor reci, rugându-se din tot sufletul să găsească repede portița de ieșire. În sfârșit, ajunse la ea și oftă ușurată.

Acționând cu sânge rece, făcu un pas înapoi, apoi încă unul și, lăsând deodată la o parte orice măsură de precauție, se întoarse repede și începu să alerge spre casă fără să-și dea seama nici când, nici cum ajunse la treptele terasei, le sări câte patru o dată și pur și simplu zbură de-a lungul salonului.

Abia trăgându-și sufletul deschise ușa bucătăriei, însă încăperea uriașă pardosită cu dale era goală. Peste tot domnea o ordine perfectă și nu era nici un semn cum că s-ar pregăti masa. De obicei, la ora aceea Marie se ocupa de masa de seară. Dar astăzi mașina de gătit imaculată părea a nu fi fost folosită în ziua aceea și nici o farfurie murdară nu se găsea în chiuvetă. Gay se uită din nou la vechea mașină de gătit cu lemne. Focul care ardea aici în permanență era stins și cenușa rece.

Tânăra își aminti că la prânz Marie îi servise o masă rece. Deodată, i se făcu rău. Unde era Marie? De când plecase? Când se va întoarce? Sau mai degrabă, se va mai întoarce vreodată?

Cu genunchii tremurând, se îndreptă spre camera servitoarei. Ușa era dată la perete. Dulapurile și sertarele comodei erau larg deschise. Probabil că Marie fusese nevoită să-și strângă lucrurile în mare grabă. Pe podea se afla un ciorap și de spătarul unui scaun atârna o jachetă.

Nu era nici o îndoială, Marie fugise.

Dar unde? Și de ce?

Gay își duse înnebunită mâinile la tâmple. Oare tot ce i se întâmpla era real? Să fie victima imaginației sale? Poate se mai

afla sub influența efectelor accidentului de avion? Și dacă ușa cuștii nu era într-adevăr deschisă? Sau poate nici măcar nu exista vreo cușcă?

Disperată, rămase nemișcată câteva momente. Apoi încet, încet își reveni. De fapt nu inventa nimic, își revenise complet de pe urma șocului. Își amintea până și micul apartament în care locuia la Londra.

Deci, casa aceea era pustie. Toată lumea o părăsise în afară de ea. Doamna Lansdowne plecase luându-i cu ea pe Charles și Roland Ives și n-avea de gând în nici un caz să se mai întoarcă aici. Oricum, multă vreme de acum încolo. Karin… chiar și Karin o abandonase. Nu, nu putea să creadă așa ceva. Probabil că i se întâmplase ceva. Dar Charles! Cu Charles era altă treabă. O lăsase singură.

Scoase un geamăt ușor, ca al unui animal rănit. Se târî cu greutate spre canapea. Măcar de-ar reuși să-și pună gândurile în ordine. Care era cea mai bună soluție? Dar exista oare vreuna?

Fără să vrea, se gândi din nou la cușca deschisă. Mai devreme sau mai târziu, leii se vor trezi din toropeală și-și vor da seama că sunt liberi. Vor explora curțile, apoi vor ajunge la casă. Ușile din sticlă erau larg deschise. Poate că deja dădeau târcoale pe lângă terasă.

Gay se forță să se miște încet, ca un robot. Șocul îi amorțise simțurile, avea senzația că avea picioare de plumb. Se târî până la terasă și cu ultimele puteri încercă să închidă cele două canaturi ale ferestrelor, dar acestea se blocau mereu la jumătatea drumului. Numai Mustafa reușea de obicei să le închidă perfect. Cu mâinile însângerate, reuși în sfârșit să deblocheze toate balamalele.

Cu respirația tăiată și sleită de puteri, se uită la geamurile închise. Dar nu-și semnase oare condamnarea la moarte ferecându-se în felul acela? Cine ar veni să le deschidă iar? Și când anume? Afară, în curte, o ultimă rază de soare tocmai încălzea o tufă înflorită. Dar în interior casa era deja plină de umbre amenințătoare.

Gay se întoarse în salon și aprinse un bec, apoi, unul după altul, le aprinse pe toate. Tânăra făcea acele gesturi în mod mecanic, străduindu-se să-și pună ordine în gânduri. Era posibil ca Marie să nu fi plecat într-adevăr, poate că va reveni. Sau poate situația asta era o formă de pedeapsă inventată de doamna Lansdowne, de natură s-o îngrozească pentru a-i tăia orice chef de a dezvălui ceea ce știa.

În cazul ăsta, combinația îi reușise de minune. Gay nu va putea suporta să petreacă o noapte întreagă singură în casa aceea înconjurată de lei aflați în libertate.

În definitiv, oare geamurile or fi destul de solide ca să poată rezista unui eventual atac?

Deodată, i se păru că aude un fel de gâfâit sub terasă și un obiect se izbi de geam. Gay ascultă cu atenția încordată la maximum. Exista o ușă interioară. Trebuia să se ducă s-o închidă. Trebuia să se ridice și să se ducă acolo.

Auzi din nou un fel de răsuflare. Zgomotul părea să se fi apropiat. Simți că-i îngheață sângele în vene. Deodată, nu mai reuși să facă nici un gest. Nu putea să se ducă să închidă ușa.

Luminile din încăpere începură să se răsucească rapid în jurul ei și Gay se ținu de spătarul unui scaun ca să nu-și piardă echilibrul.

Un obiect sparse geamul și luminile se stinseră.

În timp ce cădea la podea, cineva îi rosti numele.

Capitolul 10

Atunci când își reveni, tinerei i se părea că trecuseră multe ore de când se prăbușise pe podea. Nu-și mai amintea decât foarte vag ce se petrecuse. Era întinsă pe o canapea. Fusese aprins focul în șemineu și flăcări uriașe se reflectau pe pieile de tigru. Deodată, fu cuprinsă din nou de groază. Tigrii! Leii! Leul spărsese geamul de la terasă!

Era atât de convinsă de faptul că așa stăteau lucrurile, încât întinse mâna să se agațe de mâneca bărbatului care stătea lângă ea. El întoarse spre ea o privire plină de îngrijorare și Gay își dădu seama că el era acolo, lângă ea.

– Charles! șopti ea. De ce mă privești așa? Mă simt bine, eu… Oh, Charles! Charles!

– Scumpa mea, spuse el strângând-o la piept, n-ai de ce să te mai temi.

– Deci… Nu era adevărat?

– Oh, ba da, era cât se poate de real. Dar am ajuns la timp. Ce rău îmi pare că n-am putut să ajung mai devreme, adăugă

el închizând ochii, ca să te scutesc de chinurile prin care ai trecut. Ai stat leșinată o jumătate de oră. Nu știam ce să mai fac.

– Acum mă simt bine, îi răspunse ea zâmbind ușor. Voiam să închid ușa interioară, dar nu puteam să mă mișc. Am crezut… Fiara aceea oribilă a intrat în casă, nu-i așa?

– Nu, scumpa mea, n-a ajuns nici măcar în curtea interioară. Eu eram. Încercam să-ți atarg atenția ca să-mi deschizi ușile. Văzând că nu faci nici o mișcare am spart geamul.

– Înțeleg, șopti ea. De-aici venea pocnetul pe care l-am auzit?

– Da, dar, din nefericire, ai crezut că este vorba despre Saphir sau Jupiter.

– Cușca lor era deschisă, șopti ea dintr-o răsuflare.

– Acum nu mai este, o liniști el. Am adus-o înapoi pe Marie cu mine. Fugea spre satul cel mai apropiat cu toate bagajele asupra ei. Toate astea făceau parte dintr-un plan pregătit dinainte. Eu sunt cel mai vinovat de poată povestea asta. Ar fi trebuit să-mi dau seama de ce se întâmplă de multă vreme. Te-aș fi putut scuti de toate încercările prin care ai trecut.

– Dar mi-ai trimis un mesaj, îi aminti ea, iar eu nu l-am luat în seamă.

– Gay, draga mea, nu e de mirare că ai procedat așa, pentru că te-am lăsat să crezi lucruri pe care aș fi putut să ți le explic în momentul în care aveau loc. Dar n-am făcut-o… Nu știu de ce.

– Dar eu știu, spuse ea ridicând ochii spre el, dar acum n-are rost să mai vorbim despre povestea asta. Viața ta personală nu te privește decât pe tine, n-aveai de ce să-mi dai explicații. Acum cu atât mai puțin.

– Te înșeli, îi spuse el. Vreau să-ți spun totul. Și mai întâi, aș vrea să știi că nu eram pe punctul de a o săruta pe Valerie în seara aceea în care ne-ai văzut în bibliotecă. Crezi cumva că aș fi sărutat-o, că m-aș fi atins de rujul acela scârbos de pe buzele ei știind că trebuia să apari dintr-un moment în altul? Nu, Gay, oricare ar fi fost sentimentele mele pentru tine, pentru nimic în lume n-aș fi vrut să te fac să suferi.

– N-aveam nici un motiv de suferință, îi răspunse ea foarte încet. Dar dacă ar fi existat vreunul, oricum sunt fericită că .... n-ai sărutat-o.

– N-am sărutat-o niciodată. N-a fost niciodată vorba de dragoste între noi.

– Și totuși, ea te iubește... te iubește foarte mult.

– Să nu mai vorbim despre asta, îi spuse el cu un aer scârbit. Multă vreme de acum încolo nu mă voi putea gândi la Valerie fără a-mi fi stârnită intenția de a o distruge.

Gay se sprijini în coate pe pat.

– Și Marie? Unde ai lăsat-o? Este...?

– E la bucătărie, îi răspunse Charles ca s-o liniștească. I-am ordonat să facă niște cafea. Știe că nu va scăpa de pușcărie. O vom duce cu noi la Istanbul imediat ce vei fi în stare să călătorești. Deocamdată am asupra mea toate cheile importante ale clădirii. Inclusiv cea a cuștii, adăugă el pipăindu-și buzunarul.

– Ești la curent cu relațiile dintre doamna Lansdowne și domnul Ives? îl întrebă Gay cu șovăială în glas.

Charles dădu din cap aprobator, cu chipul întunecat.

– Aveam de multă vreme îndoieli în ceea ce-i privește, dar n-aveam dovezi care să-mi confirme bănuielile. Și atunci

când ai apelat la mine, n-am avut de ales. Valerie era singura persoană cunoscută de mine care era în stare să te ajute.

– Te-am pus într-o situație foarte ciudată, șopti ea.

– Exagerezi, îi răspunse el cu blândețe în timp ce o mângâia pe obraz. Și-i datorezi foarte mult tânărului Karin. Din cauza ta, chiar în momentul ăsta are un cucui cât toate zilele pe frunte și gonește spre Istanbul ca să încerce să-i împiedice pe cei doi ticăloși să părăsească țara. A stat toată ziua legat fedeleș în garaj lângă mașina lui. Acolo l-am găsit când am venit. Lui Marie i s-a părut mai înțelept să-mi spună unde e. După ce l-am dezlegat, a mai stat puțin până când s-a asigurat că totul era în ordine și că îți vei reveni curând. Apoi a sărit în mașină și a pornit în urmărirea celor doi. E puțin probabil ca Valerie să riște să rămână prea mult în oraș, deci n-aveam nici un minut de pierdut.

– Dragul de Karin, oftă Gay cu ochii deodată plini de lacrimi. Sper că-și va lua examenele și… și…

– Ai dori să-l răsplătești, dar nu poți, așa este? o întrebă Charles luând-o de mână. Karin știe asta. El e cel care mi-a propus să rămân cu tine cât este el plecat. S-a gândit că ai prefera să mă găsești pe mine lângă tine când îți vei reveni.

Tânăra întoarse capul. Era hotărâtă să-și învingă slăbiciunea și să se țină tare, dacă nu pentru ea, măcar pentru a-l liniști pe Charles.

Marie intră ducând o tavă. O puse lângă cei doi fără să le arunce nici o privire și ieși imediat din încăpere. Charles umplu o ceașcă și i-o întinse lui Gay. El se uita tot timpul la ea și tânăra lăsă ochii în jos în cele din urmă.

– Gay, spuse el, trebuie să discutăm un lucru foarte important.

– Nu, nu!...

Ea încercă să se ridice de pe canapea, dar el o reținu cu blândețe.

– Charles, nu trebuie să discutăm despre lucruri… despre lucruri personale. Nu vreau. Te rog Charles!

– De ce nu? o întrebă el plin de tandrețe, de ce nu, iubita mea?

Ea-l privi cu un aer trist.

– N-aș putea suporta să-ți ratezi viața. Doamna Lansdowne avea dreptate. În momentul de față ți-e milă de mine, dar pe viitor aș fi o piedică pentru tine. Nu trebuie să confuzi mila cu altceva. Tu însuți mi-ai spus cât de dragă îți este libertatea și eu nu sunt ca Valerie. N-aș fi în stare să-ți împărtășesc entuziasmul pentru arheologie… așa cum ar face-o ea. Pe măsură ce va trece timpul, vei începe să mă urăști.

Arheologul devenise palid. Ochii lui exprimau o suferință reală, ca și când Gay l-ar fi rănit de moarte.

– Deci nu crezi că te iubesc din tot sufletul? o întrebă el în cele din urmă.

Ea clătină din cap.

– Îți este doar milă de mine. Te simți oarecum responsabil…

– Responsabil pentru tine! Bineînțeles! Și ăsta este sentimentul pe care-l voi avea pentru tine tot restul vieții mele, exclamă el strângând-o cu patimă la pieptul lui. Gay, ai tot dreptul să mă torturezi și chiar să-mi spui c-ai fi fericită dacă aș dispărea imediat din fața ta, dar ce viață ar fi aceea

departe de tine, scumpa, dragostea mea. Am știut asta încă din clipa în care ne-am întâlnit. Am încercat să lupt din toate puterile cu această convingere, am rezistat cât am putut. Poate chiar aș fi continuat să rezist dacă nu s-ar fi întâmplat nimic astăzi. Oh, Gay, dragostea mea! N-aveam nici un motiv să mă întorc din drum. Valerie îmi spusese că ai plecat aseară cu Karin, lucru care m-a rănit îngrozitor. Apoi, pe măsură ce trecea timpul, nu-mi venea să cred c-ai procedat în felul acela. Vedeam tot timpul ochii tăi mari înecați în lacrimi și mi se părea că-ți aud vocea. M-am întors pentru că iubirea mea pentru tine îmi spunea că ai nevoie de ajutor.

Tânăra îl privea nevenindu-i să creadă ce aude.

– Ai fost întotdeauna atât de bun cu mine, șopti ea, nu vreau să faci o greșeală.

– Singura mea dorință este aceea de a mă ocupa de tine, de a te îngriji cu dragoste, de a te ocroti. Știi foarte bine că o dată cu trecerea timpului, toți bărbații își doresc cam același lucru, o familie, o soție, copii. Am o casă în Anglia, o veche dar fermecătoare casă situată pe malul unui râu. Tu ești sortită dintotdeauna să-i devii stăpână, ești sortită să mă faci nebun de fericire. Erai destinată să pui în sfârșit frână rătăcirilor mele.

– Dar…

– Spune-mi că mă iubești, Gay. Din moment ce mi-ai permis să te sărut de două ori, am crezut că…

– Știi foarte bine că te iubesc, îi răspunse ea cu seriozitate. Te iubesc din toată ființa mea.

El scoase un geamăt de bucurie și, cuprinzându-i fața cu mâinile, privi cu adorație în ochii albaștri ai tinerei.

– Iubita mea! Te-am sărutat de două ori, dar nu mi-a fost de-ajuns… Acum vreau să te sărut cu adevărat, pentru că te iubesc mai tare decât poate iubi un bărbat, pentru că tu ești cea mai minunată zână care a existat vreodată.

Buzele li se uniră la început cu tandrețe, apoi cu pasiune. Gay fu prima care deschise în sfârșit ochii. Avea privirea plină de iubire.

– Charles! șopti ea.

– Ne vom căsători cât se poate de repede, îi șopti el cu gura foarte aproape de buzele ei care i se ofereau. Te voi duce la Bey acasă, apoi ne vom lua zborul spre Paris. Îți va fi teamă să te urci în avion cu mine, dragostea mea?

– Cu tine n-o să-mi fie niciodată teamă.

– Nici dacă voi dori vreodată să plec în căutarea așezărilor dispărute și-o să trebuiască să trăiești printre săpăturile arheologice?

– Va fi minunat.

El îi mângâie părul cu blândețe.

– Poate o s-o facem cândva… Dar nu așa curând. Mai întâi vom petrece câțiva ani buni în Anglia, la țară. Vom cultiva pământul și vom cunoaște fericirea simplă a oamenilor de la țară… și poate că vreodată, atunci când mi se va face chef de a doua lună de miere, departe de copii, vom pleca împreună în cine știe ce loc necunoscut de la capătul lumii.

Sfârșit